

MIREIA DARDER

**TRETZE ANYS DE CASALS
DE JOVES A BARCELONA**

ANÀLISI DEL DISCURS

BARCELONA, FEBRER 1993

ÍNDEX.

1- INTRODUCCIÓ.	pag. 1
2- L'ESTUDI.	pag. 3
2.1. <u>JUSTIFICACIÓ</u>	pag. 4
2.2. <u>MÈTODE</u>	pag. 5
2.3. <u>PROCEDIMENT</u>	pag. 8
3- L'ANIMACIÓ SÒCIO-CULTURAL(ASC) I ELS CASALS DE JOVES.	pag. 9
3.1. <u>EXPLICACIÓ TEÒRICA</u>	pag. 10
3.2. <u>ANÀLISI DEL DISCURS PARLAT</u>	pag. 22
4-QUADRES EXPLICATIUS DELS CANVIS POLITICS DES DE LA TRANSICIÓ FINS L'ACTUALITAT.	pag. 40
5-ANÀLISI DEL PERÍODE ANTERIOR ALS AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS.	pag. 43
5.1. <u>ANÀLISI DEL DISCURS GENERAL</u>	pag. 44
5.1.1.DEFINICIONS AL LLARG DEL TEMPS SOBRE L'ORIGEN DELS CASALS	
5.2. <u>CONSTRUCCIÓ DE LA CRONOLOGIA HISTÒRICA</u>	pag. 47
5.2.1. EL MOVIMENT JUVENIL ANTERIOR ALS AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS	

5.2.2. DOCUMENTACIÓ RELATIVA LAS CASALS DE JOVES

5.3. ANÀLISI DEL DISCURS PARLAT

pag. 68

5.3.1. DESCRIPCIÓ DE LA SITUACIÓ

5.3.2. ELS JOVES I LES SEVES CARACTERÍSTIQUES

5.3.3. CRISI DEL MOVIMENT JUVENIL

5.3.4. RELACIÓ DE LA CRISI DEL MOVIMENT JUVENIL I ELS CASALS DE JOVES

5.3.5. L'ORIGEN DELS CASALS DE JOVES

5.3.6. JUSTIFICACIÓ DE LA CREACIÓ DE LA DIFERENTS ENTITATS

5.3.7. CONGRÉS DE LA JOVENTUT I LES SEVES CAMPANYES

5.3.8. EXPLICACIÓ DE LES CAUSES DEL NO FUNCIONAMENT DELS LOCALS

5.3.8. CONCLUSIONS

6- ANÀLISI DE LA PRIMERA LEGISLATURA 1979-1983.

pag. 87

6.1. ANÀLISI DEL DISCURS GENERAL

pag. 88

6.2. CONSTRUCCIÓ DE LA CRONOLOGIA HISTÒRICA

pag. 104

6.2.1. PROGRAMACIONS I VALORACIONS

6.2.2. CORDINADORA DE CASALS DE JOVES

6.2.3. REUNIONS D'ANIMADORS DE CASALS DE JOVES

6.2.4. ACTIVITATS ALS CASALS DE JOVES

6.2.5. EVOLUCIÓ EN LES TERMINOLOGIES

6.2.6. ACTIVITATS D'ESTIU

6.2.7.LLISTAT DE CASALS DE JOVES	
6.3. <u>ANÀLISI DEL DISCURS PARLAT.</u>	pag. 107
6.3.1.OPINIONS DE TÈCNICS I POLÍTICS	
6.3.2.OPINIONS DELS JOVES I DELS ANIMADORS	
6.3.3.ÀNALISI DEL PAPER DELS ANIMADORS	
7- <u>ANÀLISI DEL SEGON MANDAT 1983-1987.</u>	pag. 224
7.1. <u>ANÀLISI DEL DISCURS GENERAL.</u>	pag. 225
7.1.1.ANIMADORS	
7.1.2.GRUPS GESTORS	
7.2. <u>CONSTRUCCIÓ DE LA CRONOLOGIA HISTÒRICA.</u>	pag. 232
7.2.1.PROGRAMACIONS I VALORACIONS	
7.3. <u>ANÀLISI DEL DISCURS PARLAT.</u>	pag. 259
7.3.1.OPINIONS DELS TÈCNICS I DELS POLÍTICS	
7.3.2.NOVA VISIÓ DELS JOVES	
7.3.3.L'ANIMADOR NOVA FIGURA PROFESSIONAL	
7.3.4.L'ESPAI I INFRASTRUCTURA	
7.3.5.ASSOCIACIONISME	
7.3.6.PARTICIPACIÓ	
7.3.7.CARACTERÍSTIQUES DEL NOU MODEL DE CASAL DE JOVES	
7.3.8.CARACTERÍSTIQUES DEL PERÍODE.	

8- ANÀLISI DEL TERCER MANDAT 1987-1991.	pag. 339
8.1. <u>ANÀLISI DEL DISCURS GENERAL.</u>	pag. 340
8.1.1. VISIÓ DE LA REALITAT A TRAVÉS DEL PAPER DE LA ADMINISTRACIÓ.	
8.1.2. RELECTURA DE LA REALITAT.	
8.1.3. GESTIÓ.	
8.1.4. COMPACTACIÓ.	
8.1.5. CARACTERÍSTIQUES DELS DOCUMENTS.	
8.2. <u>CONSTRUCCIÓ DE LA CRONOLOGIA HISTÒRICA.</u>	pag. 352
8.2.1. PROGRAMACIONS I VALORACIONS.	
8.3. <u>ANÀLISI DEL DISCURS PARLAT.</u>	pag. 363
8.3.1. VISIÓ SOBRE LA NOVA ESTRUCTURA ADMINISTRATIVA.	
8.3.2. NOU MODEL DE CASAL DE JOVES.	
8.3.3. LA CIUTAT COM A GLOBALITAT: CENTRE-PERIFÈRIA.	
8.3.4. EXPLICACIONS DONADES PELS ANIMADORS SOBRE ELS DISTRICTES.	
8.3.5. NOU MODEL DE CASALS DE JOVES.	
8.3.6. ELS ANIMADORS.	
8.3.7. DESCRIPCIÓ I CANVI DELS JOVES.	
8.3.8. L'ESTAT DELS LOCALS.	
8.3.9. SISTEMA DE GESTIÓ I EMPRESES.	
8.3.10. L'ASSOCIACIONISME.	
8.3.11. CONCLUSIONS.	

9- ANÀLISI DE LA QUARTA LEGISLATURA 1992-1995.	pag. 438
9.1. <u>CONSTRUCCIÓ DE LA CRONOLOGIA HISTÒRICA.</u>	pag. 439
9.1.1. PROGRAMACIONS I VALORACIONS.	
9.2. <u>ANÀLISI DEL DISCURS PARLAT.</u>	pag. 441
9.2.1. ELS CASALS DE JOVES EN L'ACTUALITAT.	
9.2.2. ELS JOVES DE 1993.	
9.2.3. SOBRE EL TANCAMENT DELS CASALS.	
9.2.4. ELS JOVES DELS CASALS DE JOVES DE 1993.	
10- OBLITS EN EL PROCÉS DELS CASALS DE JOVES.	pag. 472
11- DIFERENTS PASOS EN LA CONTRACTACIÓ DELS ANIMADORS.	pag. 475
12- CONCLUSIONS GENERALS SOBRE EL PROCÉS.	pag. 479
13- BIBLIOGRAFIA.	pag. 490

1. INTRODUCCIÓ.

1- INTRODUCCIÓ

L'objectiu del treball és comprobar, com es plasma en la realitat, les hipòtesis trobades en l'anàlisi previ realitzat sobre la documentació escrita dels casals de joves, publicada per l'Àrea de Joventut. Les hipòtesis de les quals es partia estan en aquest treball sota el títol "Anàlisi del discurs general".

De les conclusions d'aquest anàlisi es deduïa que el discurs havia anat canviant des de l'inici dels casals fins a l'actualitat. En aquest canvi es podien marcar uns períodes diferenciats, que coincidien amb els mandats electorals de l'Ajuntament.

En aquest nou anàlisi s'inclouen tots els protagonistes, que van participar en el procés de creació i posterior desenvolupament dels Casals de Joves, els polítics, els tècnics, els animadors i els joves. S'analitzen els seus discursos per separat, i segons quins aspectes s'analitza el discurs general dintre d'aquest camp.

2- L'ESTUDI

2.1. JUSTIFICACIÓ DE L'ESTUDI.

El treball intenta esbrinar quin és el tipus de racionalitat de l'Estat, això queda plasmat en el tipus de política que aquest du a terme. Els Casals de Joves són una mostra de la seva política. Per tant, analitzant el tipus de llenguatge i raonaments que es fan servir per a la seva justificació s'arribarà a comprendre quina racionalitat té l'Estat.

L'estudi investiga quin tipus de raonament justifica l'aparició dels casals de joves a la ciutat de Barcelona. També s'intenta analitzar l'evolució d'aquest raonament al llarg dels dotze anys d'ajuntaments democràtics.

Per a la realització de l'estudi es varen fer diferents anàlisi amb diversos elements.

Aquestes anàlisi varen tenir en compte els següents elements:

- a) Els documents escrits més importants editats en aquests dotze anys, que defineixen que eren els casals de joves;
- b) La documentació interna de l'Àrea de Joventut referent a Casals de Joves, per tal de poder construir una cronologia històrica;
- c) Les entrevistes dels propis participants en el procés.

2.2. MÉTODOE.

La metodologia emprada ha estat qualitativa i en concret l'anàlisi del discurs. S'ha fet servir l'anàlisi del discurs entés com una anàlisi de la lògica de les pràctiques lingüístiques que es duen a terme.

Com a material de partença s'han realitzat unes entrevistes individuals i de grup en profunditat no directives. Per tal de poder analitzar quin és el discurs, les imatges i les justificacions del discurs sobre casals de joves.

S'han efectuat un total de 34 entrevistes d'aproximadament un hora de duració. En elles s'introduïa un tema i l'entrevistat podia parlar sobre aquest tota l'estona que volgués. Es partia d'un guió, però si els temes sortien en la conversa no eren trets per l'entrevistador.

El guio utilitzat ha estat era el següent:

- Què és l'animació sòcio-cultural? Què ha estat durant aquests anys?
- Història dels Casals de Joves.

Propòsit inicial.

Desenvolupament posterior.

Estat actual.

- Els joves.

Els joves de Barcelona.

Els joves dels Casals de Joves.

- Participació.
- Formes d'organització i gestió.
- Valoració global del projecte Casals.
- Paper del moviment associatiu.

Les entrevistes han estat fetes a 34 dels participants en els dotze anys de Casals de Joves. Els participants varen ser escollits en funció del lloc des d'on es relacionaven amb els casals de joves i dels anys que hi varen treballar. Es varen dividir els participants en el projecte tenint en compte els tres mandats electorals, es a dir 79-83, 83-87, 89-91. Finalment, també es varen fer algunes entrevistes a participants en aquest últim mandat, per tant, a gent que en aquests moments està tractant el tema.

Els criteris per escollir la gent eren bàsicament dos: gent que havia deixat el projecte i gent que portava molts anys treballant en ell.

Els participants en el primer mandat electoral van ser entrevistats quasi tots, donat que no eren molts. Els participants de posteriors mandats varen ser triats a l'atzar tenint en compte que hi hagués un representant de cada un dels districtes de la ciutat on hi hagués Casal de Joves.

També es varen realitzar entrevistes a gent que havia participat en definir què

eren els Casals de Joves anteriors als Ajuntaments democràtics. Aquests varen ser escollits en funció de la documentació que es tenia sobre el tema.

En un altre grup també es va entrevistar a especialistes en el tema, encara que no tinguessin relació directa amb els Casals de Joves.

Un últim grup d'entrevistats eren els que varen participar en la definició dels Casals de Joves anterior al 1979 o que tenen alguna relació amb el tema. El nombre total d'aquests entrevistats era de set persones.

Gent entrevistada del primer mandat electoral.

Tots els polítics que tenien relació amb el tema: Regidor, Coordinador de Serveis.

Tots els tècnics municipals: en total quatre persones.

Animadors: tres animadors escollits dels primers casals.

Joves: tres escollits dels primers casals.

Grup de discussió format per un tècnic, tres animadors i un jove.

Gent entrevistada del segon mandat electoral.

Els polítics continuaven sent els mateixos.

Tots els tècnics participants.

Animadors de tres dels casals diferents.

Joves de dos casals participants.

Grup de discussió format per un tècnic, un animador i un jove.

Gent entrevistada del tercer mandat electoral.

Els polítics continuaven sent els mateixos.

Tècnics entrevistats: cinc tècnics municipals.

Quatre animadors entrevistats.

Tres joves de diferents casals

Grup de discussió format per quatre participants: un tècnic i tres animadors.

A més de les entrevistes realitzades s'han pogut utilitzar vint i cinc entrevistes fetes en el mateix període de temps, per una Fundació per a la realització d'un estudi sobre els casals de joves, encarregat per l'Àrea de Joventut. Aquestes entrevistes no seguien el mateix guió, per tant, han estat utilitzades en la mesura que parlaven dels temes d'interès pel treball.

2.3. PROCEDIMENT.

El procediment utilitzat ha estat, partint de l'anàlisi de la documentació escrita arribar a unes conclusions sobre el discurs de Casals de Joves. A partir d'aquesta anàlisi prèvia s'ha comprovat si aquest discurs era el mateix per als participants en el projecte. Analitzant el discurs des dels diferents agents, s'han escollit els temes sobre els que es parla, i, a partir d'aquí, s'ha intentat contrastar quina és la relació i la racionalitat.

3- L'ANIMACIÓ SÒCIO-CULTURAL (ASC) I ELS CASALS DE JOVES

3.1. EXPLICACIÓ TEÒRICA DE L'ANIMACIÓ SÒCIO-CULTURAL.

Antecedents.

La revolució industrial suposa un canvi en les societats europees del segle XIX, el pas d'una societat agrària a una societat industrial va suposar l'exode de la gent del camp a la ciutat.

Aquestes varen anar creixent i configurant-se durant tot el segle XX com l'espai en el que hi viuen la major part de la població.

Els canvis tecnològics que s'han anat produïnt al llarg d'aquest segle donen a la societat un canvi constant i un ritme trepidant en les condicions de vida. Aquests canvis han suposat també el traspàs de la població en els sectors en els que treballava. Si abans el gruix de la població estava en el sector agrícola, posteriorment i amb la revolució industrial, va passar al secundari, indústria; a mida que ha anat passant el segle la major part de la gent ha passat al terciari. Aquests canvis han portat la possibilitat d'automatització, i especialment la de dedicar més gent a treballs no lligats a la producció directament, i el poder fer treballs d'ordre més intel.lectual.

Els progressos tecnològics han fet que no calgués preocupar-se per cobrir les necessitats més bàsiques per tant la possibilitat d'obrir altres camps. Un dels camps que apareix amb força després de la 2ª Guerra Mundial és el camp de la cultura.

Desenvolupament de l'animació socio-cultural. Paper de l'Estat.

Segons Ezequiel Ander-Egg existeixen diferents moments o fases de les polítiques culturals:

. Una primera etapa on les polítiques culturals estan lligades a la conservació del patrimoni cultural (monuments, museus, edificis arquitectònics,...) que la gent tingui accés al patrimoni cultural. Aquest període arriba fins als anys 60 i no existeix cap tipus de política cultural estricta.

. A mitjans dels anys 60 es perfila una 2ª etapa de difusió cultural. "Es tracta d'activitats i accions que constitueixen una "oferta" de la producció cultural (teatre, música, òpera, lírica, dansa, arts plàstiques, cine festivals, galeries d'art, literatura, etc,...) el seu valor cultural està definit segons l'escala de valors que té l'èlit cultural".

. En un moment més recent, apareix la política que ha sigut denominada democratització cultural "que té com a finalitat que la cultura sigui accessible a tots". És el moment en que 1968 la UNESCO fa la declaració dels drets culturals en quan que són drets de l'home.

Per últim, i com una concepció avançada, ens trobem amb la idea de democràcia cultural, que consisteix en considerar la cultura, com objecte de consum, no com àmbit o terreny on és possible promoure processos de participació cultural i associativa. Es tracta de proporcionar a individus, grups i comunitats, els instruments necessaris per què, amb llibertat, responsabilitat i autonomia puguin desenvolupar la seva vida cultural.

Teoria i definició d'animació sociocultural.

"Només ens posem a pensar la resposta a aquesta pregunta, una primera dificultat sens presenta: ¿com explicar per escrit què és l'animació sociocultural, quan es tracta de "quelcom que per definició és acció?... Com a conseqüència d'aquest fet, una definició que cobreixi totes les accions realitzades sota la denominació d'animació sociocultural, sembla ser inalcançable -al menys per mi- he d'aquí la resposta que dono a la qüestió plantejada no pot considerar-se sinó una forma imprecisa i incompleta de respondre." E. Ander-Egg 1983.

L'animació és una eina i un conjunt de pràctiques que es sustenten en el següent anàlisi de la realitat:

Vivim en unes ciutats en les que l'aïllament és la nota predominant, en les quals no hi ha cap tipus d'arrelament al lloc on es viu. La ciutat està massificada, hi ha poc espai físic per poder disfrutar. Els carrers que podien ser el lloc de trobada, està ple de cotxes, de soroll i de fum. El ritme de vida és totalment trepidant i ràpid, els contactes amb la gent també són ràpids i tensos. Les relacions són poc estables i hi ha poc temps de tenir-les.

Existeix una indústria de consum cultural que converteix als individus en mers consumidors de bens culturals. No existeix cap tipus de participació i l'elaboració o transformació de la cultura. A més aquests bens culturals es venen a gran escala a tot el món, produint-se una homogeneització i uniformització cultural, destruint les

cultures minoritàries i les marginals. L'elaboració de la cultura queda en mans d'uns pocs que la difonen.

Aquest tipus de productes culturals tenen molt a veure amb activitats que realitza un sol i que no té perquè comptar amb la intervenció dels altres per tant en el temps lliure, on un podria tenir l'oportunitat de relacionar-se amb els demés, existeixen entreteniments que propicien també l'aïllament.

Anteriorment a la revolució industrial, el tema de la cultura no apareixia deslligat del tema del treball, ni de les relacions, ni de la família. Els temes culturals formaven part de tot l'entremat com els altres temes de la vida social. És quan, amb la revolució industrial es separa al món del treball del món de la cultura. Amb la dedicació horaria estricta a la feina apareix un altre tipus de temps que no és el de treball que és el temps lliure. Aquest en la mida que es va entrant en el segle XX cada cop pot ser més gran, ja que la jornada laboral es va reduint. Per tant, és un temps que pot ser omplert. D'aquesta forma apareix el món de la indústria de consum cultural.

Els nous descobriments tecnològics i els canvis que aquest marquen en la societat fan que aquesta estigui en canvi constant per tant els sabers van canviant d'una manera vertiginosa. Aquests canvis provoquen que els sabers tradicionals ja no tinguin la vigència que tenien i calen nous sabers i nous aprenentatges. Aquesta situació provoca que calgui un reciclatge constant de la gent perquè aquest es pugui adaptar als canvis.

En el tema de les relacions, les institucions tradicionals que les sustentaven, com era la família deixa d'existir amb la funció i el sentit que tenia abans.

Amb la incorporació de la dona al treball i l'escolaritat obligatòria cada cop durant més temps, els pares estan poques hores de contacte amb els fills per tant la funció de socialització fa que l'hagi d'assumir algú.

Tots aquests factors justifiquen l'existència de l'animació sociocultural.

Aquesta es dona principalment a les grans ciutats on com ja hem descrit abans les interrelacions són difícils.

L'animació socio-cultural va adreçada a posar en interrelació al conjunt de gent que viu en un territori, perquè així puguin tenir iniciatives de creació cultural. D'altra banda, cal que l'animació creï processos de canvi de la pròpia comunitat conseguint així el desenvolupament comunitari.

Aquest tipus d'accions és el que anomenem democràcia cultural, ja que consisteix en posar els elements necessaris en una comunitat per què siguin ella mateixa la que desenvolupi la seva cultura, mitjançant la participació de totes les comunitats.

"L'animació es caracteritza com a modalitat operativa, per la participació activa i el compromís personal de tots els implicats, convertits en agents actius del

seu desenvolupament cultural. L'animació sociocultural tendeix a transformar i convertir al públic-espectador en participant-actor". (Ezequiel Ander-Egg 1981).

Un cop definit el que creiem que és l'animació podríem dir l'àmbit en el qual intervé. Aquests estan relacionats amb els llocs on existeixen relacions interpersonals. Aquests segons les jornades de Barcelona del 27 i 28 d'abril del 88 sobre la formació d'educador i agents socioculturals són els següents:

- . els casals infantils i de joves, els Casals d'Avis, diversos casals específics;
- . els Centres Cívics o Culturals;
- . els Centres d'Esplai o agrupaments escoltes;
- . les ludoteques, biblioteques, corals, esbarts, centres excursionistes, esportius, etc.;
- . les activitats de vacances a ciutat i fora ciutat, les estades en cases de colònies o albergs, els viatges i intercanvis;
- . les activitats extraescolars a càrrec de les Associacions de pares dins l'equipament escolar, o les que tenen lloc en centres d'aprenentatge complementaris;
- . les activitats esportives;
- . les festes de barri o de ciutat, els concerts, espectacles, trobades, els programes culturals,...
- . els centres o locals d'associacions;
- . els espais per a la difusió cultural: art, teatre, música, dansa, video, imatges,...

També caldria dir que l'animació pot anar dirigida a qualsevol tipus d'edat, infants, joves, adults i nens. El context des d'on es realitza permet distingir tres tipus de promotors, les institucions (estat, ajuntaments,...), les organitzacions de veïns, sindicats, i per grups esporàdics o no formalitzats.

L'animació normalment la du a terme un animador que serà l'encarregat de donar els elements necessaris perquè la gent participi en la construcció del teixit associatiu i construeixi la seva cultura.

Altres tipus d'accions que també es poden realitzar són el donar la possibilitat d'accés de la població al consum de productes culturals i que es diferenciarà de la gent en l'elaboració d'aquesta. Això és el que anomenarem democratització de la cultura o difusió cultural.

L'animació el que propicia és la creació de grups en el teixit associatiu afavorint la interrelació de la gent per sortir de l'anonimat ciutadà. Aquests grups cal ajudar-los a consolidar-se i estructurar-se. Un cop ja ho estan, cal que s'estableixin relacions entre ells i configuren un teixit associatiu. Per tant, l'animació és una metodologia d'intervenció on el seu objectiu cultural és augmentada la qualitat de vida.

Què és un Casal de Joves?.

Les definicions sobre el que és un Casal han anat canviant en aquests deu anys de funcionament, per tant, es fa difícil donar una definició única. Per poder acostar-nos a la realitat dels casals el millor és explicar les seves parts i quines pràctiques es duen a terme.

Característiques d'un Casal:

- el que defineix el Casal és l'espai, entès com un local, que pot variar molt en les dimensions, en el que els joves d'un barri poden anar. En el cas de Barcelona l'espai és municipal;
- en aquest espai acostuma a haver un bar o taules i cadires amb jocs de taula;
- aquest espai disposa d'un animador que és l'encarregat de dur a terme el programa d'activitats. Aquest normalment és fruit dels interessos dels joves que assisteixen al Casal que mitjançant reunions fan saber a l'animador els seus desitjos.
- l'animador disposa d'un pressupost que li ve donat per l'Ajuntament per a la realització d'activitats pels joves del barri.
- en alguns casals hi ha a més espais per a realitzar-hi tallers, sales de reunions, equips de ràdio, espais per assajar grups...
- segons el model de l'Ajuntament de Barcelona, els casals surten a Concurs Públic cada dos anys. En aquest concurs es poden presentar les entitats de la ciutat amb un projecte de gestió del casal. Aquest projecte ve determinat per l'Ajuntament així com

també la quantitat de diners per dur-lo a terme.

- l'horari de funcionament és de dilluns a divendres totes les tardes des de les cinc o les sis fins a les nou o les deu de la nit. En alguns casos funcionen els dissabtes al matí, o es realitzen activitats els diumenges o algunes nits.

Els casals de joves a Barcelona.

Amb les primeres eleccions municipals, es crea l'Àrea de Joventut, a l'any 79. En el seu primer programa es contempla la necessitat de dotar a la ciutat d'una infraestructura bàsica d'equipaments per a joves. Un dels punts del primer programa electoral és la creació dels Casals de Joves.

Des de llavors fins ara, hi ha a la ciutat una xarxa de casals que en l'actualitat és de set o vuit, havent arribat ha ser trenta al 1990. El seu desenvolupament no ha estat regular ja que en els quatre primers anys es van dotar d'espai la major part dels equipaments i després aquests espais s'han anat deteriorant i tancant.

Tampoc tots ells tenen el mateix origen ja que alguns d'ells es van crear per les reivindicacions del teixit associatiu i del moviment de les associacions de veïns, altres parteixen de l'existència prèvia d'un grup de joves en el barri o zona, i d'altres són fruit de la pròpia iniciativa municipal.

En els primers temps, sí que es va dur a terme una política de dotar equipaments a les zones de la ciutat més desafavorides econòmicament. Això queda reflectit en la xarxa actual de casals.

En aquests primers anys es va creure oportú el crear una xarxa específica de Casals per a joves, separant-los així de la resta de la població i justificant-ho perque

els joves tenien un estil d'entendre el món diferent de la resta de la població.

El que en realitat tenien que ser els casals ha anat canviant en el temps. En els primers anys hi havia la idea que fossin els mateixos grups de joves els que es legalitzessin i junts constituïssin una federació de casals. Es parlava de la possibilitat que els propis joves gestionaven els casals. Després s'ha passat a models de gestió, en els que els joves no hi participen directament sinó que són associacions de gestió que porten a terme les activitats a través d'un animador, fins a convertir-se en empreses que feien la gestió.

En els primer moments hi havia una preocupació pel fet de la creació i el temps lliure. En posteriors períodes es va abandonar l'objectiu de la creació per passar a parlar del tema de la marginació i l'atur. Després es va treballar temes que tenien en compte el teixit associatiu i realitzar activitats amb ells. En l'actualitat es parla de espais amb temes específics per a joves (bucs d'assaig, espais de fotografia...) i no de casals de joves. Els pocs que conserven aquesta denominació es parla de gestionar-los des de les entitats del Consell de la Joventut.

En l'actualitat a més dels casals de joves s'han creat uns altres projectes que és diuen Projectes de Dinamització per a joves. Amb aquest projecte el que es treballa és tot un conjunt d'activitats que es realitzen amb les entitats existents en el barri, no existeix cap tipus d'equipament en el que hi puguin estar els joves del barri. Simplement existeix una persona que és un recurs per els joves de barri, ja que disposa d'un pressupost per desenvolupar les activitats.

Els Casals en aquest temps s'han vist subjectes als canvis produïts en l'Ajuntament i la seva política. Varen partir de la iniciativa de l'Àrea de Joventut, aquesta era un Àrea centralitzada que podia fer i desfer en tots els temes de joventut.

Posteriorment, l'Ajuntament va dur a terme una descentralització dels temes de joventut, el que significava que els casals passaven a dependre dels Districtes corresponents en els quals es treballava. Aquests districtes no tenien, en molts casos, els objectius clars en temes de joventut, el que va portar forces problemes en els Casals.

Paral·lelament es va aprovar una ordre de la Comissió de govern de l'Ajuntament en la que es posaven les bases per al funcionament dels casals i que així tots els districtes partissin d'una mateixa realitat en aquest tema.

3.2. ANÀLISI DE LES ENTREVISTES.

Forma de les entrevistes i temes dels quals es parla en les definicions de animació sòcio-cultural.

Quan en les entrevistes es preguntava què és l'animació sòcio-cultural, la majoria de la gent es quedava perplexa. La reacció era com si el preguntat fos una cosa molt gran o no tinguessin resposta. En la majoria dels casos no hi havia cap definició, fet bastant paradoxal donat que els entrevistats són professionals en aquest camp.

EMILI 1:

E: QUÈ ÉS L'ANIMACIÓ SÒCIO-CULTURAL?

E: Salga usted de clase.

PABLO 1:

E: ¿QUÉ ES PARA TI LA ANIMACIÓN SOCIO-CULTURAL?

P: Vale cierra, ja, ja, ja. Pero, ¿qué dices?

E: NO, ASI MÁS O MENOS DEFINELA, UN POCO, VENGA.

P: Hay, yo que se.

E: TODO EL MUNDO DICE LO MISMO AL PRINCIPIO, VENGA.

P: Mira no se, deberías apuntarte a un curso del IMAE, y que te lo explicaran, ¿no?.

XAVIER 1:

E: LA PRIMERA PREGUNTA ÉS; QUÈ ÉS L'ANIMACIÓ SÒCIO-CULTURAL? I, QUÈ HA SIGUT A BARCELONA DURANT AQUESTS ANYS?

X: Sí que comences "heavy"...

E: TOT HOM EM DIU LO MATEIX, JA HO SÉ. NO SÉ, EXPLICA UNA MICA QUE CREUS QUE HA SIGUT AQUESTS ANYS A BARCELONA L'ANIMACIÓ, AIXÒ. O HO FEM AL REVÉS, COMENCEM PER CASALS?

X: No, no, comencem per allà on tu diguis. És igual. ...passa que és una pregunta, per començar en fred, molt guapa.

E: PRESIDENT DEL CONSELL DE LA JOVENTUT DE BARCELONA, A VEURE, LA PRIMERA PREGUNTA ÉS: QUÈ ES L'ANIMACIÓ SÒCIO-CULTURAL?

P. C. N. J. Això m'ho preguntes a mi?

E: SÍ, PER TU, CLAR.

P: Ah, què és per mi?

E: SÍ. I QUÈ HA SIGUT DURANT AQUESTS ANYS ...QUÈ HA EXISTIT?

P: Que complicat!, no?

E: SÍ. TOT HOM QUAN LI PREGUNTO AIXÒ HEM DIU, ...HA, HA...

P: No

E: PERÒ QUÈ DIUS?

P: Però, que, primer... es que és una, una qüestió que...que per mi, eee, no té resposta, em

sembla.

E: A VEURE... MMM. JAUME, MMM. ESCOLA D'ESPALA. I A VERA, LA PRIMERA PREGUNTA ÉS MMM. QUÈ ÉS L'ANIMACIÓ SÒCIO-CULTURAL?
(Riuen)

J: Molt bona aquesta!

RAMON 1:

E: COMENCEM AMB QUE ES PER A TU L'ANIMACIÓ SÒCIO-CULTURAL

J: Ostres! Ahh, ha estat fort, eh?

L'explicació a aquesta paradoxa la podem trobar en què quan es defineix l'animació es diu que és una acció o un conjunt d'accions i, per tant, costa molt de definir. D'altra banda, els llibres que intenten explicar-ho comencen afirmant que no existeix cap definició sobre el tema. Dins d'aquest camp és freqüent i acceptat creure que no hi ha una definició.

PCJB: 1

P: i en part, no, no és perquè jo no, ah, hi hagi pensat, o no tingui u, una opinió sobre això, sinó perquè tinc la sensació que quan s'ha fet una reunió per parlar d'animació so-sòcio-cultural la conclusió és que hem sigut incapaços de definir que és això de, de de l'animació sòcio-cultural, no? Per tant, jo he après d'alguna manera d'aquesta resposta i, bueno, això de l'animació sòcio-cultural encara està per definir i encara no sabem el que és, i jo, doncs, també funciona, doncs, sota aquesta reposta ...mmm, per això em sorprèn: jo?, jo, ho haig de dir jo? Si ...mmm...no sóc precisament, penso, una de les persones més indicades per respondre això; però bueno...

D'altra banda també es podria dir que, en aquests moments, el tema de l'animació ja no es troba a l'ordre del dia. Això queda reflectit en una de les respostes de les entrevistes:

EMILI 3:

Aaa, alguns la van agafar com a bandera, després els fa vergonya de dir que són animadors sòcio-culturals, perquè queda una mica cutre, i, i anys vuitanta, etcètera.

LLUIS 1:

E: QUÈ ÉS L'ANIMACIÓ SÒCIO-CULTURAL I QUÈ HA SIGUT AQUESTS ANYS A BARCELONA, A BARCELONA ESPECIALMENT.?

J: Ja ni m'en recordo què és l'animació sòciocultural.

DAVID 1:

(...)

Això és el que ha estat, no? I què és ara? Er... A mi em sembla que és una cosa bastant desprestigiada, a Barcelona, davant de la política agressiva dels últims quatre o cinc anys, de disseny, alta cultura, etcètera, i que, com en moltes altres coses, suposo que Barcelona se n'ha anat a l'altre extrem, que és prioritzar Liceu, Museu Nacional d'Art de Catalunya, Gran Auditori o Gran Teatre Nacional, i aleshores oblidar tot aquell discurs, que també era excessiu segurament, d'una activitat més localitzada en els barris, etcètera. Aleshores ara em sembla que està bastant... desacreditat, i er... concretament suposo que per l'estructura política que hi ha a l'Ajuntament que ha fet que...er... la regidora d'Iniciativa per Catalunya sigui la d'Afers socials i joventut, sembla com si hagi quedat tot aquest tema en mans de... una nova beneficiència laica, la del XIX o fins als anys trenta era una beneficiència clarament de l'església i de carítas, i ara aquest terme, t'ho dic així molt... improvisant, però em sembla que quedaria dintre del marc, o seria concebut com una beneficiència, per exemple, t'ho dic des del meu punt de vista ara, d'on treballo, dels companys amb qui treballo, des del regidor de cultura fins al tècnic de no sé... de l'Àrea de Cultura, que fan exposicions de Matisse, que fan coses d'aquest tipus, doncs un Centre Cívic, un casal de joves o un animador de carrer... és beneficiència. Es titllada així. No sé.

En algun dels casos, fins i tot s'afirma que no hi ha possibilitat de definir-la, i que no saben què ha estat durant aquests anys.

ENRIC 10:

E: PUES ARA POSAT QUAN TU VAS ESTAR D'ANIMADOR, VAL? SI, LLAVONS RECULL LA PREGUNTA: QUÈ ÉS L'ANIMACIÓ SOCIOCULTURAL I QUÈ HA SIGUT A BARCELONA DURANT AQUESTS ANYS?

E: Ja ja ja. Ostia pues no tu sabria dir, no tu sabria definir de veritat eh! no sé, puf,(...) Jo contestar-te que ha sigut l'animació sociocultural a Barcelona durant tots aquests anys no sabria dir-t'ho, la veritat és que no ho sé, no sabria definir-t'ho.

Aquesta resposta no és del tot representativa, normalment s'ha donat una explicació del que ha estat lligada al context i al moment històric; no definint el què és. Les definicions que s'han recollit acostumen a estar relacionades amb els camps concrets de treball o a les edats.

3.2.1. CARACTERÍSTIQUES DE LES DEFINICIONS.

Diferents explicacions del què és animació lligades al context.

En els grups de discussió, no s'arriba a definir, gairebé tots els animadors diuen que, en el moment de començar a treballar, desconeixien el tema i que va ser mitjançant l'escola de formació IMAE quan van accedir-hi. En lloc de respondre a la pregunta de què és l'animació, el que fan es explicar com la van conèixer i si estan d'acord o no amb el que ha estat.

GRUP DE DISCUSSIÓ 79-83 1:

A: Pues la veritat és que en aquell moment allò era una cosa molt desconeguda i va ser a través dels cursos de l'IMAE que es va anar perfilant què era i què no era i què deixava der ser, de totes maneres el que en els cursos o del que alguns dels professors dels cursos apuntaven que podria ser, també no estava massa d'acord amb lo qual amb lo que després es va anar consolidant com a tal animació sociocultural en àmbit de joves des de l'òptica de l'Ajuntament. Però vaja, al començar, almenys jo no sabia de que anava aquets tipus d'històries, i es va anar construint a través dels cursos i a través del treball amb el l'Ajuntament diguessim.

(.....)

E: JOAQUIM

J: A mi em són molt a IMAE, jo realment a la línia de l'Angel, lo que jo recordo millor, és la primera vegada podria sentir de veritat era algun curs, o alguna jornada a no se quantos, ???? de l'IMAE que ens havíem tancat per la setmana, tant sols això, però a mi em sonava, com a, o sigui, el que ens explicaven, la primera sensació que treies era allò, doncs dinàmica de grups, desvetllar processos, o sigui, em sonava a això, que era potser era el discurs que ens explicàvem, que a mi com a exercici ho veia més com un tema de gestió, és a dir, quan jo feia d'animador entenia més que lo que em tocava fer, em tocava fer més bueno, doncs buscar quatre duros, i convencer a l'Ajuntament a fer no sé qué i, és una certa

M: Jo de veritat no sabia que era això, el procés meu ha sigut semblant, em sembla que no, em sembla que no va ser semblant al vostre, però jo vaig sortir deeee, una miqueta lo que comentava abans el Pere, i a mi em va tocar fer el paper aquest de de lider o de coordinador de no sé qué, i a partir d'aquest moment vam començar, jo m'enrecordo el primer curs que vam fer, o sigui, vam coincidir amb el XX, aquest és el primer que vaig fer em sembla, llavors va ser una cosa com bastant de d'inèrcia no? i a partir d'aquell moment bueno, vaig començar aaaaaa a sentir parlar d'aquesta paraula, però jo no sabia no sabia lo que era. Es tractava d'una cosa com com de d'acció, de fer coses, de bueno, de divertir a la gent però sense sense un bagatge diguem-ne tèdric no? de lo que volia dir al principi.

Definicions dels no participants en el projecte.

En el cas dels entrevistats que no han estat participants del projecte, l'explicació passa per dir que és una cosa que l'Administració pública ha engegat des dels Ajuntaments democràtics, i no diuen què és. Per tant, el tema queda com un fet que s'ha volgut impulsar des de l'Administració. També es veu com una cosa més relacionada amb els temes de joves.

PCJB 1:

P: A veure, jo tinc una, una opinió, que ha de ser, o del que crec que és. No sé, mmm, definir-ho no, no sé si sóc capaç de definir-ho, però jo ho relaciono amb...amb la dinamització de la vida social, mmm, en relació a la cultura de, d'un lloc, d'una comunitat, no?, i contra més específic, més específica és la comunitat, doncs, molt més concret és això de l'animació sòcio-cultural, no? De fet, jo, tinc la sensació que hi ha hagut una ruptura en algún moment, en, en aquest segle, del que és la, la vida en comunitat i la vida cultural, no? **I això ha fet queee desde l'Administració, una vegada restablerta la democràcia, s'hagi tingut de fer un esforç ...forçat, eh?, forçada aquesta sit, aquesta activitat d'animació sòcio-cultural, que, (suposo?) que per això també ve la, la dificultat de, de definir-ho.** Perque no és una, no és espontani, no és natural de la pròpia, la pròpia població, no? dels propis ciutadans. Que anys enrera m, em sembla que sí. A, a la Republica, doncs, era molt més normal (...?) a trens escolars, o, o el fet d'estar associat a qualsevol, ahh, per qualsevol cosa, per anar a escoltar música, vull dir, doncs ja és crea una associació la qual et permetia accedir a aquesta activitat que per tui, per iniciativa propia, doncs no podies fer-ho, no? O sigui, aquesta cultura associativa que existia d'una manera molt arrelada, doncs s'ha perdut, i ara, mmm, s'ha, s'ha intentat forçar aquesta dinàmica. **Però amb el, suposo que amb un inconvenient que ha sigut la, amb el, amb els tics o problemes de, de funcionament de la pròpia Administració, no? mmm.**

RAMON 1:

R: Jo tinc la impressió que és una, una teoria, ahh, sobre la que s'intenta, mmm, diguem-ne, una, una teoria que intenta intervenir sobre la realitat. Em dóna la impressió, jo encara no hi he estat massa en l'àmbit de l'animació sòcio-cultural, però em dóna la impressió que, diguem-ne, és una cosa que sorgeix, una reflexió que sorgeix, sorgeix a Europa, al voltant del final de la II Guerra Mundial i que aquí s'exporta o s'importa, ahh, de forma relativament peculiar, de manera que l'animació sòcio-cultural, almenys aquí, quan contrasta amb les reflexions que hi poden haver a altres llocs, fora d'Espanya, mmm, **dóna la impressió i, almenys jo ho veig aixís, de que acaba sent com, o s'acaba entenent com una mena de, diem, de teoria sobre el que es monta l'activitat de l'Administració pública bàsicament municipal entorn de diferents progr..., diferents franges d'edat, especialment en el tema joves i, posteriorment, a partir d'introduir-lo a partir de l'activitat municipal cara els joves, ahhh, diem, pensada més cap a altres franges d'edat com en l'àmbit dels centres cívics o coses d'aquestes. En definitiva, pràcticament acaba complint la funció de lo que hauria de ser l'escola d'Administració pública aaan, en comptes de ser una teoria més de lo que, podríem dir ONG's.**

RAFAEL 1:

R: Mira, la veritat és que ben bé tampoc ho sé, jo. No tinc una resposta clara. O, o no sé, o dos respostes, no? de què és l'animació sòcio-cultural. D'una banda tens la sensació, diguem, **que l'animació sòcio-cultural ha estat la manera com des de les administracions públiques, a**

partir, diguem de, de la democràcia, s'ha plantejat, doncs, una intervenció social i cultural, fonamentalment en el àmbit de la joventut però també en altres àmbits de la cultura, mmm, intentant, diguem que fos una perspectiva no... directament dirigista, sinó que afavorís d'alguna manera, no diguem la participació social, perquè tampoc és que sigui que és això lo que s'ha, ni lo que s'ha aconseguit ni lo que s'havia plantejat, exactament, però sí, diguem, que no fos er... exclusivament una acció acció que fes la..., el poder públic de, de consum cultural, no?.....

Des d'aquesta concepció, l'animació sòcio-cultural es vista com un fet creat per la pròpia Administració, que no recull cap demanda del teixit associatiu i que, per tant, queda fora del que ells fan o han demanat. Fins i tot, en alguns dels casos, es veu com una còpia d'altres païssos.

RAFAEL 1:

Des de l'associacionisme adulto-juvenil, doncs, sí que s'ha entrat en aquesta, en aquest terreny, teòric diguem, perquè és el que en aquest moment, doncs er..., no sé des dels 70 fins als 90, doncs ha estat lo que, la reflexió teòrica, doncs es parlava de l'animació sòcio-cultural, perquè hi havien referències a d'altres països, etcètera. **Però jo no tinc la sensació, per lo menos de la... de lo que jo he viscut, que, mmm, que sigui propi de les associacions, aquesta reflexió teòrica, no?, o de diguem... quan dic de les associacions em refereixo, mmm, als ciutadans que s'autorganitzen d'alguna manera, no? I a Barcelona... Feies la doble pregunta, no? A Barcelona l'animació sòcio-cultural, doncs, d'alguna manera ha estat això, diguem, ha estat el intent o la, o la... el propòsit del, del, de l'Ajuntament de, d'intervenir sobr... amb, la ciutadania, o sobre la ciutadania o per la ciutadania, emmm... no sé, no sé què més dir-te, no?**

Explicacions de les persones que treballen en el projecte.

Una de les diferències més importants que apareixen en les definicions sobre què és l'animació socio-cultural és l'anàlisi de la situació de la qual es partia en aquell moment. Per als entrevistats que no hi participaren es veu com un fet al marge del teixit associatiu organitzat; per tant, com un invent de l'Administració o una còpia d'altres païssos. Per als que han participat en el procés dels Casals de Joves, aquest és viscut com un recull d'un fet que ja existia, reunint-se des de l'Administració.

ALFRED 1:

Era, inicialment semblava que l'ASC, encara no es deia aixís, fos una cosa coherent, nosaltres pensàvem que teníem la veritat del que féiem, no?, i totes les bogeries ens assemblàvem

autèntiques i ens assemblàvem coherents. El discurs de l'animació cultural que sortia a les hores, també es semblava, intuitivament, que ens donava un marc de referència, ai! potser això que fem te un tipus de sentit i te una projecció cap al futur.

VICENÇ 1:

V: (...?) Trobo que és una mica, no, mmm, a veure, mmm, a mi em sembla que, que és també és tot un, un procés, o, b, no sé si real, un procés, en tot cas, de que amb grups, e, juvenils que hi, que hi havien per la ciutat, se'ls hi, se'ls hi ha anat facilitant recursos i possibilitat de que realitzessin aspiracions, sobretot en, bueno, en el camp socio-cultural, fonamentalment, de que d'alguna manera les poguessin fer realitat tot una sèrie de, d'inquietuts i, i propostes que, que anaven fent, no? I a, no sé, a mi em sembla que, una mica, que el que s'ha anat fent ha estat fonamentalment això. D'alguna manera, a, al un, al unir, d'una banda, tot lo que són inquietuts, a, ganes de fer coses, a, expectatives, amb, fonamentalment, recursos de l'Administració, perquè, d'alguna manera això fó, fó, fós possible. I més o menys. Jo, a mi em sembla que aniria per aquí.

XAVIER 1:

(...)

I també suposo que, per animació socio-cultural, a partir d'aquell moment van haver uns deu anys, es posa nom a una cosa que ja existia abans i que, (...?), i que devia ser doncs allò que des del teixit associatiu molts ja havien fet una forma, cadascú amb el seu estil i tarannà, però que hi havien, hi ha un terreny abonat. Però com a sector professional i, i empresarial potser una mica massa vinculat a la ins, a l'Administració. Suposo que a les diferents administracions, però a Barcelona molt a l'Ajuntament que és qui més n'ha fet bandera d'aquesta història.

A part d'això, ... no sé, dilluns al dematí no em preguntis gaires coses.

Definició dels impulsors del projecte.

Els entrevistats que es trobaven al capdavant de l'Àrea de Joventut quan es va iniciar el projecte de Casals de Joves, defineixen l'animació socio-cultural de la següent manera:

EMILI 1:

E: QUÈ HA SIGUT AQUESTS ANYS A BARCELONA?

E: Doncs ha sigut des dels anys vuitanta, una cosa que no sé sabia ben bé que era, i això és, és a, jo penso que és molt així, per exemple que és divertit i que hi ha coses que m'agraden, però que hi han altres que ja penso: estaves una mica loco, però hi tocaves molt. (...?) m'he ficat més. Hi ha un catàleg estupendo (de) una exposició que van fer a les primeres jornades d'animació cultural a la c, aquí a la, al col·legi d'arquitectes, que jo vaig escriure el, el catàleg, que és una meravella, amb gràfica, amb textos, i allà explicàvem què és l'animació socio-cultural. Allò era lo més avançat que es deia a Barcelona sobre qu'est que ce l'animació socio-cultural, mm?...

És l'única persona que diu que va escriure alguna cosa sobre el què era l'animació socio-cultural; però parla d'un catàleg d'unes jornades, no de cap projecte polític ni de cap pla d'intervenció.

SANTI 1:

E: A VERA, SANTI, PRIMER EXPLICA'M QUE HA SIGUT L'ANIMACIÓ SÒCIOCULTURAL A BARCELONA DURANT AQUESTS ANYS.

S: Me gusta esta pregunta

E: TOTHOM EM DIU, HOME! SI QUE COMENCES FORT, NO, QUÉ CREUS QUE HA SIGUT?

S: Home, en aquests dotze anys ha sigut d'entrada un invent, o sigui, ha sigut algo que s'ha creat...

En aquestes respostes, no s'evidencia cap sensació de responsabilitat a l'hora de decidir tirar endavant aquest tipus de projecte. És a dir, per una banda s'assenyala que es va conèixer a través de l'Administració i des dels representants de l'Administració es diu que ha estat un invent i que tampoc es sabia que era.

Definicions de l'animació deslligades del context.

Metodologia.

Les definicions que assenyalen que l'animació és un mètode, un estri, una eina o un estil, són en les més entrevistats coincideixen:

PABLO 1:

P: Ay no lo se, haber ¿qué es la ASC? Bueno, aparte que dicen que es una profesión, de todo el rollo ese, no. O sea, por una parte, para mi el rollo esta un poco ahí, no, en, por una parte se habla, eso, de profesion, pero luego, mmmm, también se puede hablar de decir, **bueno la ASC puede que sea una manera de trabajar, simplemente, mmm, no se**, yo además últimamente estoy creyendo bastante en eso. **En que la ASC es una manera de trabajar, una manera de trabajar para, eh....**, para hacer proyectos comunitarios concretos con la especificidad que sean desde,....

MIQUEL 1:

(...)

i tal i al acabar-se el discurs em van preguntar el mateix, i (...?...) em vaig quedar molt parat perquè definir aquestes coses sempre és molt difícil i... vaig dir una... una... no sé, una bajanada que em va sortir però que penso que és bastant certa, en aquell moment també tenia més, més, més justificació que no pas ara, no?. **La definiria com la democràcia, la democràcia no**

soluciona re, l'animació sòcio-cultural no soluciona re. Sinó que et possibilita..., o sigui la democràcia el que fa és possibilitar-te que t'espavilis, o que t'organitzis, o que et mobilitzis, o que et trobis, t'associïs, t'afiliïs per resoldre problemes. **L'animació sòcio-cultural és un estri** perquè els... els ciutadans, els ciutadans en general, sobretot aquells que no entr, que no estan dintre dels circuits establerts de la cultura, d'un determinat comportament social etcètera, puguin entrar una mica dins de, dins d'aquest rotllo. Jo penso que la cosa és una mica per aquí.

ALBERT 1:

E: A LA PRIMERA PREGUNTA ME VAS A DECIR, QUE DIGO, PORQUE ES: ¿QUÉ ES LA ANIMACIÓN SOCIO-CULTURAL? ¿QUÉ ES LA ANIMACIÓN SOCIO-CULTURAL PARA TI?

A: Para mi...Para mi y entendida desde donde est, donde estoy trabajando, no, claro... Yo lo veo más como un método urbano participativo, lo veo más como método que no como otra cosa. Lo veo más como algo que des, desde los diferentes servicios que trabajan en, en, sobretodo, en aspectos sociales deben tener como método, que no como finalidad o como profesión, aunq, aunque también...y me parece que, que desde el Ayuntamiento sí que se ha utilizado como método, como mínimo, durante el principio, y ahora quizá también, pero menos.

PCNJ 2:

P: Mmm, d'alguna manera de, d'enfocar lo que seria, no algún tema simple i sencillista d'activitats, sinó d'alguna manera una manera de, de viure, fins i tot, encarat a, a joves. És a dir, igual que hi han, d'alguna manera, mètodes pedagògics, o semipedagògics o plantejaments pedagògics a nivell d'infants d'animació, és a dir, d'alguna manera, de, d'ocupació i de rendiment del temps lliure, podríem enfocar, però jo crec que es podria enfocar l'animació sòcio-cultural, una mica, de forma paral.lela a nivell d'aixòs.

JAUME 1:

J: eh... mira, jo com la defineixo, sobretot darrerament, és fonamentalment com un estil d'intervenció. Un estil d'intervenció que s'ha anat construint des de diferents tradicions i que s'aplica a diferents situacions. Sobretot les tradicions i les situacions en què s'aplica és en el camp educatiu, cultural, social. eh?, aquests tres grans sectors.

DAVID 1:

D: En el fons em sembla que va ser una... moda, er...

En cap de les definicions apareix la teoria de la qual es dedueix el mètode. En unes se la compara a un sistema de govern i en altres a teories de la ciència, però en cap es parla de la seva invenció o de la seva intenció. És com si fos un fet neutre que es pogués aplicar, independentment de la ideologia i del partit que governa.

Professió.

En altres casos es defineix l'animació com una professió, o a través de les figures professionals. Aquesta definició acostuma a donar-se després d'haver fet primer la descripció del context on es va conèixer.

EDUARD 1:

E: Bueno, comencem una mica per la història, no? Jo crec que inicialment, eh, després de la, de la, del primer ajuntament democràtic, de l'arribada de la democràcia a l'Ajuntament de Barcelona, eh, l'animació sòcio-cultural inicialment i la gent que, que eren, els primers equips d'animadors, són bàsicament, o érem, jo també, no? militants polítics, no? eh, que consideraven que la tasca que abans havien fet, pues, jo què sé, mitjançant les manifestacions, les protestes, etcètera, etcètera, també es pot dir que això és animació sòcio-cultural, no?, en aquells moments ens reciclaven per fer unes, unes activitats semblants, no?, encara amb un caire militant molt gran, no?, eh, col.laborant per l'Administració, no? a canvi ja, de, d'una relació salarial, no?

XAVIER 1:

X: No, no, comencem per allà on tu diguis. És igual. ...passa que és una pregunta, per començar en fred, molt guapa.

Home, sí que és veritat que el terme animació sòcio-cultural a Barcelona, com a mínim des de la meva percepció, que és molt sesgada, neix o la percebo molt vinculada a la dinàmica i al creixement dels casals de joves, des del començament, mmm, tot i que és un... A veure, l'animació sòcio-cult, sòcio-cultural, d'entrada, el que em suggereix és que és, ah, o apareix com un, com un àmbit professional determinat, de nova creació i de nova, de nou arrelament a Barcelona amb tradició i molts anys de volada amb d'altres països europeus i que una mica l'objectiu és desvetllar, a través de la intervenció professional, aquelles iniciatives que hi han, que hi han i que es donen i que, de fet, una infraestructura com els casals de joves, en principi, facilita més la seva aparició en l'objectiu de, de promoure que aquestes iniciatives o aquests recursos que el teixit associatiu o la societat civil té en si mateixes es desenvolupin amb, amb més força que si no hi hagués aquesta intervenció professional.

Barcelona, suposo també des de la meva percepció, és un..., suposo que deu passar a totes les ciutats, però conec poc, és un terreny abonat per la gran quantitat d'iniciatives que hi han, ah, de forma espontània. L'Ajuntament a través de l'Àrea de Joventut i l'IMAE i tota aquesta història va jugar molt fort amb, amb la propulsió d'aquest sector professional que, de fet, ha pres cos i ha donat pa, pas inclús a un sector empresarial determinat en aquesta història. Es un fenomen que suposo que més a llarg termini podrem avaluar amb més, suposo que ara ja podríem començar-ho a fer, però vaja, que com sector professional i sector empresarial té un impacte considerable, potser una mica massa vinculat a la, a l'Administració pública encara, i per tant poc autònom, és a dir, una moguda a la baixa de la situació pressupostària de l'Ajuntament pot ocasionar una davallada considerable a tot el sector.

Política.

Són un seguit de definicions que situen l'animació primer des del context, però mediatitzat per la política; per tant, defineixen l'animació fent referència als partits polítics.

LLUIS 1:

L: Jo crec que ha sigut, ha sigut un moviment que des de les institucions públiques doncs bueno, ha servit per rentar la cara de determinades polítiques, però després en definitiva han quedat en no res i això és lastimós, perquè cremes les possibilitats que té, el dinamisme de la gent, dels col·lectius de participar i implicar-se tant en la ciutat, en la cultura, en el que sigui. Aleshores, jo crec que l'animació ha sigut un moviment d'alguna manera protagonitzat fonamentalment per la gent que des del voluntariat en la transició, etc, doncs que tenia una sèrie d'inquietuts i que es van trobar doncs, diguésim o desvinculats, o desinteressats, de lo que eren responsabilitats polítiques en la nova etapa, i a partir d'aquí doncs, bueno hi havia gent que es va creure un cert discurs pedagògic entorn a la dinamització de processos que històricament havien estat sempre,

EDUARD 1:

E: Bueno, comencem una mica per la història, no? Jo crec que inicialment, eh, després de la, de la, del primer ajuntament democràtic, de l'arribada de la democràcia a l'Ajuntament de Barcelona, eh, l'animació sòcio-cultural inicialment i la gent que, que eren, els primers equips d'animadors, són bàsicament, o érem, jo també, no? militants polítics, no? eh, que consideraven que la tasca que abans havien fet, pues, jo què sé, mitjançant les manifestacions, les protestes, etcètera, etcètera, també es pot dir que això és animació sòcio-cultural, no?, en aquells moments ens reciclaven per fer unes, unes activitats semblants, no?, encara amb un caire militant molt gran, no?, eh, col·laborant per l'Administració, no? a canvi ja, de, d'una relació salarial, no?....

DAVID 1:

D: En el fons em sembla que va ser una... moda, er... en que... bueno, suposo que li aniré donant bastants enfoc històrics, diguem-ne, a tot lo que t'expliqui, però em sembla que una de les coses que es va trobar els dirigents, sobretot els més joves, polítics dels primers anys de la democràcia, sobretot a nivell local, va ser la necessitat de fer front a..., o sigui, d'engegar unes polítiques determinades en diferents sectors, i em sembla que, en general en molts dels temes de política social es va agafar com a mostra bastant el model francès i especialment en els primers anys encara que després s'hagi diversificat, això de l'animació sòcio-cultural a mi fins i tot em sembla que s'ho van inventar els francesos durant els anys cinquanta o així. I per tant es va acunyar aquest segell a un altre tipus de treball social que volia partir de... d'uns professionals, remarcant molt això de professionals, tot i que al principi semblava que era molt poc clar, que havien de fer un treball... no sé com dir-t'ho, no de... de treure dels diferents grups socials amb qui treballassin les seves potencialitats perquè poguessin er... doncs, crear un marc de... de relacions i d'activitat prou...mmmm.... sà, en termes de salut i de... ha!... ciutadana.

Creativitat i expressió.

Aquests són les definicions que parlen de l'animació socio-cultural com una manera d'expressar i de desenvolupar les potencialitats de les persones. En aquestes definicions el component personal és important, ja que en la resta es parla més des del punt de vista de grup.

IGNASI 1:

Suposo que s'ha d'ubicar en aquest punt. De què es tracta? Doncs de que hi hagi, que, que la ciutat estigui activa i estigui animada culturalment parlant. Ja et dic, això simplificat molt, segur. Hi ha, hi haurà teòrics molt més bons, però em sembla que, en definitiva, el que, el que vol dir es això. **I el que es pretén coses quan és diu que, que s'ha de potenciar, em sembla que lo que s'està dient és que s'ha de potenciar que la gent en el fons tingui aquella forma expresiva, o la practiqui o la disfruti, que més l'hi agrada, i la tingui a l'abast.** I em sembla que aquesta seria l'història. No sé quines teories (...?) socio-cultural, però em sembla que seria...

MARIA 1:

E: QUÈ ÉS PER TU L'ANIMACIÓ SOCIO-CULTURAL?

M: Bueno, sobretot, no sé, jo el que crec es que permet això, un contacte amb gent que es el que et permet veure coses noves, i **experimentar històries diferents donant una amplitud a nivell mes aviat com personal, com si diguéssim, no, a part de coneixements que poguis treure de més, vull dir, depèn de quines activitats participis, poden ser tallers, poden ser..., en el fons una miqueta la història esta en creure-hi cada persona, té una una sèrie de valors i de potencialitats no?.**

MIREIA 1:

M: Perqué estava molt en contacte amb els animadors i més o menys coneixia el discurs que ells portaven, i per mi l'animació en aquells moments doncs era fer sentir al jove que tenia el dret i l'oportunitat a través d'ell, en aquell cas del casal, perqué hi havien molts joves que no eren del casal i també tenien el mateix dret doncs de montar-se les activitats per sí mateixos no una mica, **fent servir uns recursos que eren els animadors i organitzar-te per veure tota aquella creativitat que tu tenies a dins i que no podies treure normalment amb un altre, amb un institut o amb un treball o on sigui, allà podíem fer més o menys les activitats que nosaltres volíem, amb plenes llibertats de fer.**

Definicions que parlen directament de l'animació sense fer referència ni al contexte ni a la metodologia.

De les 27 definicions que s'han recollit sobre el que és animació socio-cultural, només dues persones l'han definit directament, explicant, també, en què consisteix. Aquestes dues definicions són les úniques que no han donat una visió històrica sino que l'han definida de forma abstracta.

JORDI 1:

J: No, no. Jo el que et puc dir és que és per a mi l'animació socio-cultural. A veure, per a mi l'animació socio-cultural és ajudar a, a la comunitat a, a organitzar o, o a engegar processos d'organització i d'auto-organització de cara a que sigui la, la mateixa gent qui, qui trobi, qui descobreixi quins són els seus problemes i si ja sap quins són, que hi busqui solucions per a aquests problemes. A llavors per mi això és l'animació i ho diferenciaria molt, molt, molt del que seria gestió cultural o qualsevol altre tipus d'activitat de, per exemple, de difusió, no?, de difusió o de, o de revisar activitats i tal.

EMILI 1:

E: A veure, jo dic, explico que crec que l'animació socio-cultural és l'animació sinònim de desenvolupar estratègia, creixement, projecte, etcètera. Lo socio és construir, facilitar la a, la construcció de grups, d'associacions, d'entitats de comunitats, de tot lo que sigui la interrel·lació de persones, no? I aquestes persones que estiguin en xarxa. No només (la) associació o el grup, sinó el grup amb altres grups. Això és el socio. I cultural és des d'on s'ha de construir les comunitats, els grups, els territoris, les ciutats. És la cultura. De manera que són els valors, eh?, la solidaritat, la creativitat, eh?, la tolerància, el civisme. Perquè això és l'animació cultural.

Aspectes en els que es fa servir el que no és l'animació socio-cultural per tal de definir-la.

Diferències respecte a la gestió.

PABLO 1:

P: Hay no lo se, haber ¿qué es la Asc? Bueno, aparte que dicen que es una profesión, de todo el rollo ese, no. O sea, por una parte, para mi el rollo esta un poco ahí, no, en, por una parte se habla, eso, de profesión, pero luego, mmmm, también se puede hablar de decir, bueno la Asc puede que sea una manera de trabajar, simplemente, mmm, no se, yo además últimamente estoy creyendo bastante en eso. En que la Asc es una manera de trabajar, una manera de trabajar para, eh...., para hacer proyectos comunitarios concretos con la especificidad que sean desde, yo ahora por ejemplo trabajo en música, no, pues, lo que estoy haciendo lo podría trabajar como si fuera un gestor vulgaris, o lo podría trabajar incluso como si fuera un educador de calle. De hecho me he encontrado, o sea, con, en el trabajo que hago me encuentro con gente que esta trabajando

cosas parecidas a las que hago yo, pero en realidad, lo que hacen es trabajar mmm, para una población, semi-marginal podríamos decir, y entonces trabajan como educadores de calle, eh... Me encuentro con gente que simplemente, pues eso, trabajo con ellos, y, son managers, son editores, son productores, y son, hacen lo mismo que yo pero de una manera de simple gestión ¿no?. Y por otro lado, pues yo creo creo, que aunque también hago bastante gestión, pero creo que la, la manera de hacerlo, la sigo haciendo al estilo de de un animador. Que el grupo tiene mucha importancia, en el que intentas que la gente participe, en la que intentas que las decisiones sean compartidas, que la gente vaya más allá de, del simple servicio que le ofreces, etc, etc. Entonces puede que, que sea eso, no, que la Asc sirva, no solamente sea eso, no una profesión como tal sino que es un eje para, realizar, eso, las otras cosas, como de participación de creación, de transmisión de, de ideas, etc.

E: DEFINE UN POCO, PERO QUE HAS NOMBRADO LO QUE ES GESTIÓN, DEFINE QUE SERIA HACER GESTIÓN

P: Je,je,je, dice eso otra manera, je, je, je, eso, dice, gestor es una profesión, si eres gestor administrativo, pero, sino también es otra manera de hacer las cosas, no, que, eso no, o sea, para llevar a cabo, o sea siempre hablando de eso dentro de campo, eso de la cultura y de la participación, y tal, las cosas se pueden hacer de diferentes maneras, entonces,eh..., la gestión sería eso, ¿no?, el ligar, el ligar sin, los recursos de una manera muy técnica para que den un producto, ya, no, y ya esta. O sea, para hacer una cabalgata, pues puedes coger y conectar con grupos de animación gente, que hace carrozas, gente que no se que, tal, ligarlo, conseguir los recursos, eh... y ya esta, eso sería gestión. Entonces otra manera puede que sea eso, no, el hacerla mas participativa, el involucrar al territorio, y tal.

E: ¿ESTA OTRA QUE SERÍA MÁS ANIMACIÓN?

P: Mmm, pudiera ser animación, pudiera ser. Y ya no digo cual es la buena por que no hay ninguna buena, ni ninguna mala.

JORDI 1:

J: No, no. Jo el que et puc dir és que és per a mi l'animació socio-cultural. A veure, per a mi l'animació socio-cultural és ajudar a, a la comunitat a, a organitzar o, o a engegar processos d'organització i d'auto-organització de cara a que sigui la, la mateixa gent qui, qui trobi, qui descobreixi quins són els seus problemes i si ja sap quins són, que hi busqui solucions per aquests problemes. A llavors per mi això és l'animació i ho diferenciaria molt, molt, molt del que seria gestió cultural o qualsevol altre tipus d'activitat de, per exemple, de difusió, no?, de difusió o de, o de revisar activitats i tal. Què ha estat en aquests últims anys? Jo penso que al principi, aquí a Barcelona, clar, jo aquí a Barcelona fa, fa quatre o cinc anys queestic. Vaig estar abans però posat en temes de, d'animació no?, no?. Aleshores el que ha estat jo no ho sé. Jo sé que ha estat, quan jo vaig venir fa quatre o cinc anys penso que ja estava bastant com ara; penso que era bastant més als inicis de que encara estava tot més al munt i no estava ben diferenciat el que era difusió cultural del que era organització d'activitats, del que era gestió, del que era pura i merament el treball que jo qualifico de base, de, de primera línia que és organització i que ara la cosa es va, es va definint molt més. Penso que es va definint i que tot el tema de, d'organització, o sigui, programa i de treballar amb associacions i tot lo que és fomentar la, no la participació, jo no dic la participació sinó el, el posar-se a fer coses, no?, per part de la gent, va en depri, en en depriment, o sigui que no, va a menys, no? I que per part de l'Administració Pública que sempre ha sigut el padrino del, dels animadors o de l'animació, doncs no n'hi ha, jo no veig un intent clar de potenciar aquest tipus de feina. No sé si és una impressió meva o...Jo penso que és cert.

JAUME 1:

J: És a dir, que no hi hagi allò eh... un programador, un interventor i un subjecte d'aquesta intervenció sinó que el que promogui siguin processos de participació; aquest per a mi seria un primer tret. Un segon la dimensió grupal i comunitària, és a dir no són processos individuals, per tant l'assistència social més individual no forma part del món de l'animació com una... com... com que una persona rebí unes classes de no sé què, doncs, encara que siguin extraescolars o... no formen part de l'animació; o, mmm. en el terreny cultural igual. És a dir,

processos de participació en grup, eh... amb dimensió, amb dimensió col·lectiva. I jo afegiria a aquestes "dos" notes que sobretot són metodològiques, doncs, un intent, en el m..., o sigui, la tradició de l'animació també és un intent de globalitzar aquestes intervencions, o de, tot i que es posi l'accent en l'aspecte educatiu o en l'aspecte cultural o en l'aspecte social, que es tingui molt, es tingui molt en compte la interrelació d'aquests tres elements. És a dir que tota intervenció educativa té una component social i una component cultural, i al revés, és a dir, tota intervenció social té una component educativa i cultural, etcètera, és a dir, que interrelacioni aquests tres camps. **I encara hi afegiria que en la tradició de l'animació, tot i que (...?) més descafeïnades, també, tot això s'hi afegeix una certa orientació o voluntat de, de canvi, de transformació, doncs de les relacions entre les persones, de les relacions socials, etcètera. Això per a mi és l'animació.**

ERNEST 1:

E. Jo en aquí, no, vull dir, és que és, i quan ho passis tingues en compte això, amb tot lo que escriguis, eh? i d'aquí l'ajuntament jo penso que mai vaig ser un excel·lent teòric, bueno en re, un nefast, o sigui, mai vaig sortir, dit d'una altra manera, no? **I lo que vaig, si vaig ser algo, va ser gestor. És a dir, llavors em vaig trobar amb paquets davant de fer coses i vaig gestionar allò, però no pel...**

En aquest cas, es contraposa la teoria de l'animació sòcio-cultural amb la gestió, describint-se aquesta com una activitat pràctica.

Sembla que l'especificitat de l'animació sòcio-cultural esta en la participació de la gent en els processos d'organització. Amb aquest tipus de definició estarien d'acord tots els entrevistats, independentment del camp del que vinguessin, o si havien participat o no en el projecte.

SANTI 1:

(...)

.....fins la creació d'empreses, no de persones individualment contractades sino d'empreses dedicades a l'animació sòciocultural i a la gestió sòciocultural i la gestió d'equipaments fins uns primers cursos de formació molt bàsics, a uns cursos de dos anys impartits per l'IMAE a uns cursos de grau mig impartits per l'universitat, doncs hi ha tota una trajectòria, per tant, el que era el principi i el que és el final és molt diferent en tot cas, **suposo que hi ha un fil conductor que és el treball realitzat amb ciutadans i s'ha de dir segons quin sigui tipus de ciutadà perquè l'animació sòciocultural seria tot però hi hauria una part menys, per joves, per adults, per avis, i una apoiada amb un tipus d'equipament, amb una entitat o altre tipus d'associació, que pretèn que un ciutadà sigui actiu des del punt de vista social i cultural, participant i no únicament, participant en activitats socials i culturals recreatives cíviques organitzant-se més o menys i per tant, doncs no anirem participant sino també recorrent tota una escala de possibilitats de participar a la pròpia organització no únicament doncs com a receptor, espectador, usuari, sino també doncs com agent d'aquesta pràctica, això dit aixís, a més m'imagino que estic utilitzant un llenguatge molt heterogeni perquè fa aquest últim any i mig o dos anys olímpics dels districtes que...**

GRUP DE DISCUSSIÓ 79-83 1:

(.....)

E: JOAQUIM

J: A mi em sóna molt a IMAE, jo realment a la línia del Jordi, lo que jo recordo millor, és la primera vegada podria sentir de veritat era algun curs, o alguna jornada a no se quantos, ??? de l'IMAE que ens havíem tancat per la setmana, tant sols això, però a mi em sonava, com a, o sigui, el que ens explicaven, la primera sensació que treies era allò, doncs dinàmica de grups, desvetllar processos, o sigui, em sonava a això, que era potser era el discurs que ens explicàvem, que a mi com a exercici ho veia més com un tema de gestió, és a dir, quan jo feia d'animador entenia més que lo que em tocava fer, em tocava fer més bueno, doncs buscar quatre duros, i convencer a l'Ajuntament a fer no sé qué i, és una certa....

Encara que no s'estigui d'acord amb la feina que s'ha de fer, l'animador considera que els conceptes de gestió i d'animació estan diferenciats. Sembla que últimament es prioritza la gestió per sobre de l'animació; es a dir, es tracta més aviat de saber administrar uns recursos que no pas tot el treball amb els grups. No és consum cultural.

RAFAEL 1:

R: Mira, la veritat és que ben bé tampoc ho sé, jo. No tinc una resposta clara. O, o no sé, o dos respostes, no? de què és l'animació sòcio-cultural. D'una banda tens la sensació, diguem, que l'animació sòcio-cultural ha estat la manera com des de les administracions públiques, a partir, diguem de, de la democràcia, s'ha plantejat, doncs, una intervenció social i cultural, fonamentalment en el àmbit de la joventut però també en altres àmbits de la cultura, mmm, intentant, diguem que fos una perspectiva no... directament dirigista, sinó que afavorís d'alguna manera, no diguem la participació social, perquè tampoc és que sigui que és això lo que s'ha, ni lo que s'ha aconseguit ni lo que s'havia plantejat, exactament, però sí, diguem, que no fos er... exclusivament una acció acció que fes la..., el poder públic de, de consum cultural, no?. Es a dir, ha estat un intent, d'alguna manera d'afavorir l'emergència de les, bueno de les accions culturals dels propis ciutadans o dels grups ciutadans que tenien alguna, alguna acció que fer, no? alguna activitat que fer.

No és solament assistència ni educació.

JAUME:

I... jo diria, "bueno", són els trets una mica que caracteritzarien aquest estil d'intervenció, per mi n'hi ha tres, quatre trets. **Fonamentalment el primer potser seria el... l'accent en la participació, és a dir, intervenció social, intervenció educativa, intervenció cultural, però que promoguin la participació activa del subjecte, és a dir, per tant no programes ni de consum cultural ni programes purament assistencials ni programes doncs de transmissió de coneixements en el camp educatiu sinó programes que promoguin la participació del subjecte**

E: Aha.

J: és a dir, que no hi hagi allò eh... un programador, un interventor i un subjecte d'aquesta intervenció sinó que el que promogui siguin processos de participació; aquest per a mi seria un primer tret. **Un segon la dimensió grupal i comunitària, és a dir no són processos individuals,**

per tant l'assistència social més individual no forma part del món de l'animació com una... com... com que una persona rebi unes classes de no sé què, doncs, encara que siguin extraescolars o... no formen part de l'animació; o, mmm. en el terreny cultural igual. És a dir, processos de participació en grup, eh... amb dimensió, amb dimensió.....

L'esquema que hi ha darrera totes les definicions que expliquen com es va donar el tema de l'animació sòcio-cultural és el que tot seguit anotem. Tothom admet la figura de l'animador i aquesta no es qüestiona. Fins i tot en algunes definicions és a través d'aquest que es defineix l'animació. També hi ha l'explicació que està relacionada amb els grups de joves que no pertanyen al teixit associatiu clàssic, sino més aviat amb grups de joves espontanis o amb els de vinculació política. D'altra banda, definir l'animació lligada a uns professionals i una manera de fer, provoca que es desvinculi de la ideologia i que quedi com una cosa neutre que es pot fer servir. El teixit associatiu clàssic queda més relegat pel tema d'esplai i nens; en canvi, el tema de joves es mostra més en relació amb el fet polític. Caldria veure com es lliga aquest fet amb l'estudi de la formació dels alumnes de l'IMAE.

Primers temps dels ajuntaments democràtics.

En les explicacions dels primers temps, en la major part de les entrevistes es diu que no se sabia ben bé que era l'animació sòcio-cultural i que se la associava a accions, especialment relacionades amb temes culturals. Doncs, en els primers temps es parlava d'animació cultural, no sòcio-cultural. Les primeres jornades que es van realitzar en l'any 1981, s'anomenaren d'animació cultural.

SANTI 1:

S: Home, en aquests dotze anys ha sigut d'entrada un invent, o sigui, ha sigut algo que s'ha creat, d'entrada quan vam començar a treballar, al 79 no estava l'animació sòciocultural, es deia animació cultural i tampoc sabia ben bé si era doncs la part més folklòrica de l'animació eh! la part que potser lligava l'animació al carrer, potser molt l'activitat, és després quan es va anar elaborant el criteri d'animació sòciocultural i del seu professional animador, o del voluntari o professional l'animador,.....

ALFRED 1:

A: Animació sòcio-cultural en aquella època semblava fer coses, fer coses, suposavem que fer constituïa una mena de, com si fos una mena(...), fer i fer que es vies es dir, per una banda, es tenia la noció que si hi havia 50 persones que estaven en un local aquelles 50 es necessitava fer algo, fer algo que s'ajuntessin i féssin un taller de plàstica, per fer no se que, i si podia ser fer-ho a la plaça, a la plaça. ASC, no existia en aquella època la paraula, no existia.

M: DE QUE PARLES DEL 79?

A: Et parlo una mica del 79, 80, 81, fins al 82, 83 que vaig abandonar el projecte. És a dir, uns tres anys. Finals de 79 a inicis del 83. Al final sí que existia la paraula animació sòcio-cultural. La paraula ASC va començar a sortir, algú va dir, es van començar a veure discursos o una certa noció de, o com a mínim un discurs que donava coherència, (..) a les coses que se suposava que estavem fent. Que ens assemblava, i a mes no es plantejava con ASC, sino com animació cultural,(...).

PERE 1-2:

P: Això va ser l'any 80, el curs 80-81, eh! el curs 80-81, exacte, va ser quan es va montar, quan es va començar a montar el casal de fet començava a funcionar com a casal de joves amb subvencions municipal i tal al 81-82. Aleshores d'allò que ne, que em tret per dir que és l'animació sòciocultural, en aquest moment jo crec que l'animació sòciocultural per nosaltres era participar en una cosa col·lectiva, sense el referent adult que havíem tingut en l'esplai o el referent d'institució que havíem tingut en l'esplai i per primera vegada atrevint-se a montar una cosa nosaltres com a joves diguem, no? Aaa, el procés era absolutament assambleari tenia moltes característiques d'entitat el casal de joves, de fet en poc temps va passar a ser la part de l'associació de veïns que potser anava amb més força, ens faltava local pràcticament perquè allò era el local de l'associació de veïns i jo diria una mica el que, el que estrec o el que em sembla doncs que era interessant, era que era un procés aglutinador de joves però creat pels mateixos joves, amb un suport institucional molt molt dèbil, molt i ademés molt molt dèbil i molt llunyà, no?, vull dir, l'Ajuntament el vivíem molt més lluny de lo que ara es viu evidentment des dels casals de joves que són de titularitat municipal. Per tant, per mi era això, és a dir, el trobar un espai, unes parets, on i e joves d'un mateix barri o persones d'un mateix barri podien confluïr, podien trobar-se, podien fer activitats, podien decidir doncs en aquesta assemblea que abans parlàvem, doncs es decidien les estatuts del casal, cosa que ara és inverosmíl a poder decidir en un casal i per mí això té uns continguts d'animació sòciocultural m segurament m més arriscats, o més a o de més alt nivell dels que pot permetre un casal a actualment, perquè el nivell de decisió de l'usuari o del participant mai el dir usuari era membre del casal de joves, tampoc déiem socis ni entrada ni tenien carnet, però ser usuari és una cosa molt distant, no? i per tant, doncs, aa probablement arribàvem a processos més complexes no? de decisió i de de de funcionament, realment el tipus de funciona de funcionament que hi va haver-hi que sortir va sortir el que vam fer uns estables evindenment a més vam començar a engironar aquests noms i de a uns uns nivells d'autogestió impressionants, és a dir, cada grup estable era una història que funcionava paral·lelament, que ens trobàvem amb la coordinadora amb una assemblea, a uns estables semanal amb la coordinadora, hi havien assemblees de tots els participants i tot això, hi havien moltes trobades i molta relació amb altres casals de joves, especialment el de XX, tampoc no ni hav, no ni havia gaires a la ciutat en aquell moment. Per tant, jo diria que com a procés sòciocultural era molt interessant i per a mi jo diria que continuu pensant que l'animació sòciocultural deu ser més allò, és a dir, deu ser més doncs el, el que el teixit social generi espais de trobada, espais de creació, no solament de creació artística, la creació de cultura en el terme més ampli de la paraula amb un lloc on la gent s'eduqui i s'auto eduqui, etc, etc, no? Amb la menor segurament entrada deee de suports externs diguem-ne no? com la gent de pares o mares perquè segurament aquesta en funció dins del que podríem anomenar animació sòciocultural doncs, la fa l'esplai no? que els joves passen a ser adolescents, doncs ja són prou grandets, aquesta jo diria que dien, com diguen-ne com a usuari o com a participant d'un casal de joves seria aquesta, no?.

**4. QUADRES EXPLICATIUS DELS CANVIS POLÍTICS DES DE LA
TRANSICIÓ FINS A L'ACTUALITAT.**

CANVIS POLÍTICS DES DE 1970 FINS A 1992

- 1971
Assamblea de Catalunya.
- 1975
Novembre mort de Franco.
Desembre Consell de Forces Polítiques de Catalunya.
- 1976
Govern Arias Navarro.
Juliol govern Adolfo Suárez.
15 de desembre Referendum de la reforma política.
- 1977
Novembre primeres eleccions democràtiques govern Adolfo Suárez.
- 1978
6 de desembre Referendum Constitucional. Vot als 18 anys.
- 1979
Abril eleccions municipals Primer govern socialista a l'Ajuntament de Barcelona, alcalde Narcís Serra. Regidor de Joventut i Esports Enric Truñó.
- 1982
Octubre eleccions generals, guanya el PSOE.
Canvi d'alcalde entra Pascual Maragall.
- 1983
Eleccions municipals. Regidor de joventut Enric Truñó.
- 1987
Eleccions municipals. Regidor de joventut Enric Truñó.
- 1991
Eleccions municipals. Regidor de joventut, dintre de l'Àrea d'Afers Socials i Joventut, Francesc Trilla.
- 1992
Projecte Olímpic.

ACTIVITATS DEL MOVIMENT JUVENIL DICTADURA I TRANSICIÓ DEMOCRÀTICA.

1968 Setmana de la joventut de Cornellà.

1969 Manifest de la joventut de Cornellà.

1975

Gener Congrés de Cultura Catalana.

1976

Manifest i programa dels joves, Assamblea de joves de Montserrat entregats a l'Ajuntament.

Març Taula de joves.

Juny Congrés de la Joventut Catalana.

1977

Novembre clausura del Congrés.

1978

L'Ajuntament crea la Comissió Municipal de la joventut, en la que hi han representants de la taula de joves.

1979

Creació del Consell Nacional de la Joventut.

1980

Creació del Consell de la Joventut de Barcelona.

**5- ANÀLISI DEL PERÍODE ANTERIOR ALS AJUNTAMENTS
DEMOCRÀTICS**

5.1. ANALISI DEL DISCURS GENERAL

5.1.1. DEFINICIONS AL LLARG DEL TEMPS SOBRE L'ORIGEN DELS CASALS.

Tres explicacions de la realitat del teixit associatiu dels anys 70-80.

En aquestes quatre definicions que es presenten a continuació es parla del període anterior als ajuntaments democràtics. Les explicacions donades sobre el que passa són diferents, inclús contradictòries. En les primeres es parla d'apatia en els anys setanta en les altres d'un moviment juvenil reivindicatiu.

D'una vanda es podria suposar que les relectures de la realitat la fan que es canviï el passat. D'altra vanda es podria pensar que les dues són reflexe d'una de les realitats existents en aquell moment. Una parla de moviment associatiu i l'altre dels joves no associats. De totes maneres totes elles són usades per definir la necessitat de casals de joves a la ciutat. El que fa pensar que com definicions de la realitat contradictòries poden justificar l'existència del mateix fet. Donades aquestes contradiccions en el discurs escrit he intentat a través dels fets i de les entrevistes als seus protagonistes veure què va passar en aquest període.

- El document del 80 fa la següent puntualització de la situació en la que es troba la societat.

*L'Àrea, finalment, no té cap Casal a tall d'Experiència pilot, si bé cal que, en alguns d'ells

faciliti tempteigs experimentals amb tot el risc que comportin, per buscar aportacions engrescadores que nodreixin el trist panorama de pilots d'anys sense traducció cultural en els casals de joves."

- El document de l'any 82 ens diu:

"Un Casal es transformarà, llavors, en un organisme viu, on la marxa juvenil dels anys seixanta, tallada per la crisi i la recerca de nous models individuals de vida quotidiana als setanta, enfila de dret un nou reencantament públic del món: de la ciutat, el barri, la mini-comunitat..."

- El document de l'any 85 ens diu:

"El comú denominador de tots ells era la seva orientació cap a facilitar la canalització de tota aquella energia de cooperació i d'animació ciutadana que el teixit associatiu de la ciutat havia demostrat tenir en els darrers anys del franquisme i els primers de la transició; teixit d'on, d'altra banda, provenien la majoria dels qui eren des de llavors els gestors dels recursos municipals per a desenvolupar una política de joventut.

En aquest darrer terreny era on aquella cooperació i aquella animació ciutadana eren especialment significatives; el paper de la universitat, la mobilització de les associacions juvenils (amb la constitució de les "taules de joves" que després serien "consells de joventut"), l'important contingut de militants joves dels diferents partits polítics d'esquerra i la importància que tinguren per al moviment ciutadà les associacions de veïns i les seves vocalies de joves, són alguns exmples que ho avalen.

En assajar una política juvenil per a una ciutat, calia, doncs, comptar amb el que existia. Calia partir d'això. Els joves ja hi eren, les iniciatives sovint també; el que mancava era facilitar els recursos necessaris per tal que aquestes tinguessin vitalitat, i dotar la ciutat d'uns espais i d'una infraestructura que anés consolidant un patrimoni juvenil inexistent fins aleshores."

- El document de l'any 88 ens diu:

"Aquesta manca d'espais i locals per trobar-se, per reunir-se, per passar l'estona i relacionar-se, es veia més agreujada encara a barris perifèrics i zones de forta immigració i amb menys teixit associatiu. El carrer esdevenia l'únic punt de referència per la eralció en el temps lliure, per a la formació de colles, en molts casos.

A Europa, per contrast, l'acció de diverses administracions, en el marc d'unes polítiques de Besnestar Social en un moment d'expansió, havia permés el desenvolupament d'una xarxa d'equipaments socials i culturals per a la població i, específicament en molts països, d'equipaments per a joves. L'experiència francesa, en aquest camp, s'inicia ja l'any 1948 i es desenvoluparà sota diferents formes fins a l'actualitat. El mateix desenvolupament de polítiques adreçades a la joventut tindrà un nou impuls arran del maig del 68 a tota Europa, i els equipaments seran una de les principals eines d'aquestes polítiques. Així, en l'actualitat, hi ha a Europa 18.000 Casals de Joves que agrupen al voltant de 3,5 milions de membres.

Fruit d'aquesta situació i del dinamisme que el moviment juvenil assolí en la dècada dels 70 (en el moviment estudiantil, en les vocalies de joventut, en les coordinadores d'entitats, etc.) va nèixer la demanda de locals i equipaments públics per a joves, com una de les principals reivindicacions polítiques dels anys de latransició recollida en el Congrés de la Joventut Catalana."

5.2. CONSTRUCCIÓ DE LA CRONOLOGIA HISTÒRICA

5.2.1. EL MOVIMENT JUVENIL ANTERIOR A LES ELECCIONS DEMOCRÀTIQUES 1968-1979.

Antecedents.

El moviment juvenil va ser molt important durant la Segona República. Segons Ramon Carteras, al Diccionario de organizaciones políticas juveniles durante la Segunda República, en aquest període hi hagué 56 organitzacions diferents. Totes aquestes desaparegueren durant la dictadura; l'única organització permesa fou la FET de las JONS; posteriorment l'OJE. Les altres organitzacions permeses foren les pertanyents o relacionades amb l'església. Aquestes, especialment a Catalunya, tingueren força importància, ja que mantingueren posicions oposades al règim i de reivindicació de la cultura catalana. Entre algunes d'aquestes trobem l'escoltisme, com a més destacada relacionada amb el temps lliure i al JOC, pel que fà al món obrer.

Primeres manifestacions de l'associacionisme juvenil.

La primera de les manifestacions dels joves, com a tals, la trobem a l'any 1968 quan els joves de Cornellà organitzaren una Setmana de la joventut. Aquesta és l'aparició del moviment juvenil com a tal segons el llibre Juventud y Democracia de Francesc Reguan y Germán Castillejo. És en aquesta setmana i un any després en el Manifest de la Joventut de Cornellà, on es proclama la necessitat de lluitar contra una societat més justa i es reivindiquen aspectes que fan referència a la problemàtica urbana i a la falta d'equipament en general. També s'assenyalen problemes específicament dels joves. Després d'aquesta experiència proliferen les setmanes de

la joventut a l'àrea de Barcelona.

Després d'això, en els últims anys de la dictadura, al voltant de les associacions de veïns van apareixent les vocalies de joves. En altres àmbits surgeixen grups de joves dins l'escoltisme; es començaren a fer les Trobades de Montserrat, trobades de joves al voltant del monestir. En els instituts aparegué el moviment de batxillers, que demanaven millores en l'ensenyament i deien no a la selectivitat. Totes elles foren organitzacions que aparegueren per reivindicacions concretes però que anaven configurant el moviment juvenil. Cal tenir en compte que aquest moviment juvenil no va néixer aïllat de la resta de mobilitzacions sorgides en altres sectors de la població sinó que participaven de la mateixa voluntat de reivindicacions pel canvi del sistema establert en aquell moment.

En el capítol "Organizaciones de la juventud" del llibre Juventud y democracia escrit l'any 1976, se citen les més significatives d'aquell moment:

- "Organización juvenil Española". FET de las JONS i, posteriorment, OJE.
- Escoltisme com activitat juvenil
- Trobades de Montserrat. Neixen al voltant de l'església i tenen caire confessional, agrupen a mil joves especialment de comarques.
- *Pax Cristi*. Organització no estrictament juvenil però que aplega molts joves.
- Joventud obrera Catòlica. En ella aprengueren a ser dirigents obrers els futurs líders dels partits.
- Joven Cámara. Agrupava a professionals menors de 40 anys.

- "Centros juveniles":

Dins d'aquesta classificació s'inclouen tots aquells centres juvenils depenents de vocalies de joves o joves que tenen locals propis. La definició de què són aquests centres es la que s'assembla més al que serà després definit com a casal de joves. Es posen dos exemples del que eren aquests centres:

A) Agrupació de joves FAR (Formació ,Acció,Reacció).

B) "Centro juvenil de Rio".

- "Vocalías de juventud". Centres que apareixien al voltant de les Associacions de veïns per tractar temes específics dels joves.

- "Centros Excursionistas". Se cita la UEC, com a centre que va més enllà de la pura activitat del montanyisme.

- "Coordinación de la Juventud". Intent per part del règim de fer una coordinadora de tots els moviments legals de joves.

- "Asamblea de juvenes". Intent per part de l'estat de coordinar totes les organitzacions juvenils existents.

La major part d'elles estan relacionades amb l'església i la primera amb el règim d'aquell moment.

En tot el text s'insisteix molt en què totes aquestes organitzacions es mouen per temes puntuals i que, per tant, no són un moviment juvenil estable. Igualment s'insisteix en la necessitat de que les reivindicacions dels joves no eren diferents de les de la resta de la població.

En un altre capítol del llibre destinat als equipaments, s'expliquen experiències concretes de reivindicacions que s'han realitzat als barris. Cap d'elles demostra que es demanés un casal de joves o un local per a aquests. Exposa experiències de demanda de llocs on fer esport, com per exemple biblioteques o instituts. Això fa pensar que els locals per a joves no eren la reivindicació prioritària sinó que abans en calia d'altres.

Aquesta opinió contrasta amb la resta del discurs ja que en tots els manifestos que es tracta les necessitats dels joves es recalca la importància dels llocs de reunió. Seguint amb el mateix llibre trobem un capítol dedicat a les necessitats culturals dels joves. En ell es demostra que calen locals per tal de contrarestrat la cultura de la classe dominant i crear la cultura popular. Aquests espais per a joves poden ser l'alternativa a un oci alienant. Es descriu quin tipus d'activitats caldria fer dintre d'aquests locals. Les activitats s'assemblen molt a allò que després es definirà com a casal de joves, per part de les joventuts comunistes.

En tot el text sembla que el que més es demana és la possibilitat de tenir llibertat i, per tant, de poder-se reunir per fer relitat aquesta llibertat. Es vol dur a terme una cultura diferent de la existent i per això són necessaris mitjans i espais. S'insisteix molt que calen espais específicament per a joves, doncs aquests tenen demandes diferents. Aquesta explicació està molt raonada i matisada; apareix inclús l'opinió d'una persona que diu que els joves el que han de fer es estar al voltant de les associacions de veïns i deixar-se de reivindicacions pròpies. Que els joves volguessin el seu propi espai, com si tinguessin necessitats diferents de la resta de la

població, sembla aparèixer com una cosa nova.

A totes les reivindicacions es mostra el desig de poder tenir una sèrie de coses materials de les quals no es disposa. Com escoles, biblioteques, centres d'ensenyament mitjà, camps d'esport. Són equipaments als que es considera que es té dret i en els barris de la perifèria de la ciutat no existeixen. Per tant, cal reivindicar que els poders públics els construeixin. D'altra banda, també hi ha una sèrie de mancances a nivell de la llibertat individual i col·lectiva. No hi ha llibertat de reunió ni d'associació. En aquest cas es reivindiquen espais per a poder realitzar aquestes activitats. En un altre ordre de coses existeix la voluntat de que els valors culturals existents canviïn i per tant es creï una altra cultura. Hi ha algunes de les característiques d'aquesta cultura esbossades; ha de ser catalana, popular, no de la classe burgesa i en la idea de recuperar la que es va perdre a la Segona República. Aquests tres elements fan que es demanin locals per als joves on poder reunir-se per tenir llibertat d'expressió i tenir la possibilitat de crear la seva pròpia cultura. Aquest pot ser un precedent dels casals de joves.

En tot el llibre hi ha una queixa i un to sarcàstic a tot el que vingui de l'Administració Pública d'aquell moment. Inclús hi ha una sàtira d'un decret que pretén regular les acampades dient que no té cap sentit fer això. En l'actualitat existeix un decret de la Generalitat que regula el tema. En el llibre es tractat com si no tingués cap sentit regular les acampades.

El llibre acaba fent un recull dels postulats del recentment creat Congrés de

la Joventut, donant algunes de les idees bàsiques d'aquest.

Dels textos llegits fins aquests anys no n'hi ha cap en el que surti el nom de casal de joves com a reivindicació. Sembla més aviat que els espais que es demanen tinguin més a veure amb la possibilitat de crear alguna cosa per part dels joves que no pas que hi hagi un model establert.

Fins la creació de la Taula de Joves de Catalunya i el posterior treball del Congrés de la Joventut, el moviment juvenil està totalment desmembrat. Caldria veure si existeix com a tal. El que hi ha són tota una sèrie de reivindicacions en les que participen els joves com un sector més de la població, però que són de caire general. És a partir de l'aparició de la Taula de Joves que es comença a parlar d'una problemàtica diferenciada dels joves que cal atendre.

Primer Congrés de Joventut, 1976.

El dia 27 del mes de març de l'any 1976 es crea la Taula de Joves de Catalunya. En ella s'agrupen les organitzacions juvenils més importants existents en aquell moment. D'entrada, segons Francesc Reguan en l'informe sobre el I Congrés de la Joventut catalana. 1976-1977, la Taula es composava per les següents entitats :

Associació catalana i guiatgé català (aplega minyons escoltes i escoltes catalans), Agermanament, *Pax Cristi*, Trobades de joves de Montserrat, Truc i Vocalies de joves de la Federació d'associacions de veïns; Amb les adhesions d'altres entitats com el Servei de colònies de vacances, Muec i Sipaj.

Els motius pels quals es constitueix la Taula foren:

- "l'existència real d'una problemàtica juvenil específica que a nosaltres ens interessa per què hi estem immersos i per què estem engatjats en trobar-hi solucions.
- La situació política i social actual que aconsella que algú es faci portaveu de la joventut en general i pugui ésser un interlocutor vàlid davant d'altres institucions o instàncies, i de l'opinió pública, per tal de reivindicar, i fer-se ressò, i buscar solucions als problemes abans esmentats."

Aquesta Taula es marcà algunes actuacions immediates a realitzar. Una d'elles és donar-se a conèixer, per tal que la resta d'entitats s'apunten. Una altra és la creació del Congrés de la Joventut Catalana, dins del marc del Congrès de la cultura catalana, i que aquest col·loqui a la joventut en el lloc protagonista que li correspon.

El 23 de desembre de 1976 es crea el Consell de forces polítiques Juvenils que agrupa a les joventuts dels principals partits polítics del moment. Es creen dues organitzacions una d'entitats i una altra de partits polítics.

Congrés de la Joventut Catalana.

El Congrès va ser convocat per la Taula de joves el 5 de juny. El plantejament organitzatiu del Congrès era molt ben elaborat. Hi hagué una assemblea de totes les entitats i grups que el formaven, un secretariat amb funcions executives i tècniques i uns 20 grups de treball que tocaven diferents temes importants per als joves (temps lliure, educació i formació, servei militar i objecció de consciència, sexualitat,...). A més hi havia els grups promotors de cada barri, localitat i comarca. D'aquesta

manera els grups elaboraven la seva carta per tal de dur-la, a l'assemblea del congrés i així poder treballar de forma descentralitzada. Al final es podria elaborar una "carta de la joventut" que seria ratificada en una festa juvenil. El Congrés disposà de dos tipus organitzatius, un de caire territorial i un altre temàtic.

En un primer moment el Congrés rebé moltíssimes adhesions (300 de grups i entitats). Des de la "Delegación Provincial de la Juventud" s'interessen pel tema. Tot es realitza segons el previst; es creen grups promotors i neixen congressos a nivell local. El dia de Sant Jordi de 1977 es convoca un miting unitari al Palau dels esports al que assisteixen 4000 persones. El convoquen la Taula, el Consell de forces polítiques, i el Congrés de la Joventut. Es comencen a veure les tensions dintre del moviment. Falten pocs mesos per les primeres eleccions lliures democràtiques i els partits polítics s'estan preparant per elles. El Congrés de la joventut prengué una postura forta davant del Referendum de la Reforma Política. En els seus pamflets estaven clarament en contra d'aquest i del govern d'aquell moment.

En un article del diari " El País" del dia 15 de desembre de 1976, que forma part d'una sèrie d'articles amb el títol "la sociedad española ante el cambio político" es comenta de l'existència de cinc postures davant el canvi. En aquest article en concret, es parla d'un grup de gent compost, en una gran part per menors de 25 anys que opten per un canvi ràpid i accelerat. En algun moment de l'article es refereix a aquest grup com el rupturista per les seves postures. La majoria són homes i un 65% declara pertanya o simpatitzar amb algun partit o associació política. Es de suposar que la major part d'aquest enquestats són els que estan participant en el Congrés de

la Joventut. En no esdevenir les coses a la velocitat que ells esparaven, a més sense ruptura, es desencisen.

S'arriba al festival al Parc de la Ciutadella al que assisteixen 8000 joves, el dia 5 de juny de 1977, i la convocatòria ja no és unitària. Es fan les eleccions generals i moltes de les forces polítiques juvenils fan aigües i els militants del Congrés de la Joventut desapareixen.

El Congrés no té sentit. Dins de la reforma, ni tampoc les altres alternatives unitàries que es donen en aquella època. Es dissol l'assemblea i el Secretariat, i hi hagué intents de monopolització per part d'algun partit. Finalment el 4 de novembre de 1977 es dissolgué redactant la carta a la joventut, un document poc elaborat i fet amb pressa.

Campanyes del Congrés.

Les campanyes reivindicatives que es van dur a terme es canalitzaven vers tres objectius:

- La majoria d'edat i el dret de vot als 18 anys.
- L'obtenció de mitjans (recursos econòmics, locals, recuperació del patrimoni de la "Dirección Nacional del Movimiento").
- Les institucions.

- La recuperació del patrimoni de la OJE. Fou la campanya amb més força juntament a la de la majoria d'edat als 18 anys. En aquell moment la OJE era

la única entitat no religiosa que disposava de patrimoni. Donat que aquesta entitat desapareixia, calia que els seus equipaments anessin a parar a algun lloc. Hi va haver una forta pressió per part de la Taula de Joves per tal que aquest patrimoni passés a mans de joves i fos gestionat per aquests. El que passava era que les gestions de reivindicació del patrimoni no es feien des del Congrés de la Joventut sinó des de la Taula de Joves.

D'altra banda totes les negociacions amb l'Administració no les portava a terme el Congrés sinó la Taula de joves. Amb data de 27 de juliol de 1977, la Taula de Joves escrigué una carta al Ministeri i una altra a l'assemblea de parlamentaris per tal de poder participar en una reunió en la que es parlés del repartiment del patrimoni de l'OJE.

Sobre el patrimoni de l'OJE, després del Congrés.

El dia 20 de desembre de 1977 es reuneixen els principals partits polítics amb representació parlamentària de Catalunya i representants de la "Dirección General de la Juventud" de les delegacions de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, i decideixen que mentre no hi hagi els òrgans de govern corresponents per a temes de joventut regiran els següents criteris:

- Col.laboració entre el Ministeri i les organitzacions juvenils
- No hi haurà subvencions fixes a cap tipus d'organització sinó que s'otorgaran en funció d'activitats. Tenint prioritat aquelles organitzacions de caire nacional i també les de caràcter unitari. Es potenciaran aquelles en les

que participin tots els joves per sobre de les de caràcter purament d'associats. Es treballarà per què els pressupostos existents per a la joventut es destinin realment a ella.

- Per a la utilització dels locals, se'n distingeixen de tres tipus:

- Locals per a la gestió administrativa: Serà la "Delegación de la Juventud" qui decidirà el seu ús quan algú ho demani.

- Locals oberts. Aquests es regiran pels següents criteris:

- Estaran oberts a tots els joves: no podent ser usats per cap grup de joves en exclusivitat, totalment o parcialment. De les dependències dels locals de la OJE s'especifica que per a la seva utilització es montaran assemblees de joves a cada localitat i s'esculliran democràticament els joves que es faran càrrec del funcionament en col.laboració amb la respectiva "Delegación de la Juventud". Amb aquest acord sembla que desapareixin els privilegis de la OJE. El que n'odapareix es ella com a entita ja que despers continuara com i particpara a la Taula de joves.

Comissió municipal de la joventut.

El dia 29 de novembre de 1978 es creà per l'Alcaldia de Barcelona la comissió municipal de la joventut. El proposit d'aquesta és crear un Consell Municipal de la Joventut. Com a finalitats bàsiques es busca l'anàlisi dels problemes de la joventut, el foment de l'associacionisme, l'organització d'activitats culturals i recolçar la pràctica de l'esport entre d'altres activitats.

Seminari sobre la situació actual de les associacions de joventut a Catalunya.

Taula de joves. Març 1979.

En aquest seminari en el que varen participar la majoria de les entitats del teixit social del moment es varen devatre quines eren les necessitats que tenien aquestes entitats davant dels futurs ajuntaments democràtics.

L'obertura del seminari va estar a càrrec de l'encarregat del Ministeri de Cultura, el Subsecretari de la Joventud, el responsable de temes de joves del govern central. Va parlar sobre la situació del patrimoni de la joventut dient que no existia aquest. Afegí que s'havia fet una campanya de premsa molt ben feta per tal que aquest patrimoni fos gestionat pels propis joves, però insistia en que no hi havia casi res per gestionar. També digué que per part dels Ajuntaments, des de l'any 1977, no hi ha inversió en temes de joventut, per tant tot ho ha d'assumir el ministeri. Aquesta poca inversió havia fet que lo poc que hi havia es deteriorés.

Es fa un anàlisi de l'estat de les entitats que s'han reunit. En la seva gran majoria són confessionals i només agrupen a una part petita dels joves de Barcelona. Un dels apartats dels congrés treballa el tema dels recursos demanant casals de joves, és el primer document de la Taula en el que apareix aquesta demanda. A la trobada hi ha gent del Casal de Joves del Prat, que podria ser una experiència pilot en quan el tema de casals.

En la convocatòria de la Taula de joves hi assistí l'OJE, com una entitat més del teixit associatiu.

Campanya per a les primeres eleccions municipals.

En la campanya per a les primeres eleccions municipals els partits socialista i comunista d'aquell moment presentaven a la candidatura regidors de joventut. Aquest fet mostra com el tema era prou important com per que es plantegés de forma específica. També fou la primera vegada que els joves pogueren votar.

5.2.2. DOCUMENTACIÓ RELATIVA ALS CASALS DE JOVES.

L'única documentació trobada que parli de casals de joves anterior els ajuntaments democràtics és la de les joventuts comunistes.

Documentació de les joventuts comunistes de catalunya.

Trobada dels dies 6, 7 i 8 de gener de 1978 es dissenyà el que hauria de ser un casal de joves. Sembla que això ja estava dissenyat, doncs a la revista Joventut al seu número de l'abril de 1978 hi ha una explicació del que han de ser els casals de joves igual que la que apareix al document de la trobada.

Per tant, i pel que sembla, seria una proposta de les joventuts comunistes que creien que calien casals de joves que fan la seva propaganda.

Característiques dels casals de les joventuts comunistes.

"Una de les necessitats...l'organització del temps lliure". És el paràgraf amb el que comença l'article publicat a la revista joventut. Dintre d'aquest paràgraf es parla dels joves com si fossin algú diferent dels que estan escibint l'article i tinguessin unes necessitats. No es parla en primera persona, ni tampoc es fa dient que hi ha joves que reivindiquin aquest tipus de servei. El text comença com si els que l'escriuen decidissin quines són les necessitats dels joves i llavors els presentessin una proposta per a alguna cosa. En el text tampoc hi ha cap mena de lligam entre els casals i tot el moviment anterior com les reivindicacions dels joves en el Congrés

de la Joventut. Es plantegen els casals com una cosa nova que cal crear i potenciar des de les joventuts imitant els que hi ha a altres països d'Europa. Es diu que "les maisons de jeunes et Culture" han de servir d'experiència orientativa.

Els casals es diferencien del que ha de ser l'associacionisme clàssic ja que es parla que ha de ser la Generalitat qui crei aquests centres. Es diferencien de l'associacionisme clàssic en què serà per a tots els joves, mentre que l'associacionisme existent és privat.

Com ha de ser un casal?

Segons el text ha de ser un "lloc (edifici i espai obert) a on es pugui estar".

Per tant es defineix el casal com un espai de relació.

- Hauria de ser un un lloc per a realitzar-hi activitats, les activitats que es defineixen són tipus de tallers.
- Ha de ser una eina útil pel moviment juvenil per que les puguin utilitzar les associacions per fer-hi reunions.
- Gestionat directament pels joves que són socis a través d'una quota simbòlica. Cal que els joves decideixin els estatuts, el seu funcionament i també les activitats que s'hi realitzin.
- Ha de ser sempre eficaç, això vol dir que les activitats que s'hi realitzin han de funcionar bé, per tant cal contractar a especialistes que desenvolupin tècniques específiques.
- Ha de ser interessant, això vol dir que ha d'interessar a la majoria dels joves del barri. Ha de conseguir moure als joves no associats. Diu que en alguns llocs no

funcionerà d'entrada però que caldrà buscar ajuda de tècnics o de les taules de joves, essent el cas aquest del casal de Rubí, Sabadell, El Prat del Llobregat.

- Ha de ser públic, per tant els ajuntaments els haurien de montar i deixar que els joves els gestionessin sempre que es moguessin dintre d'uns marges que l'ajuntament ha de fixar. Des del seu inici apareix la racionalitat de l'estat que parla Foucault a "Las tecnologías de yo".

"Molt probablement els casals acabaran federant-se." També es diu que formaran part del Consell Nacional de la Joventut.

"Els comunistes proposem dins de la nostra política una nova professió o semiprofessió: l'animador cultural". Pensem que dintre del terreny juvenil aquests especialistes haurien de tenir unes garanties especials, haurien d'ésser els propis joves, alguns d'entre ells que seguissin uns cursos, assistissin a unes escoles, així realitzarien la seva tasca eficaçment, però no com a paracaidistes. Nosaltres proposem que la Generalitat creï un Institut d'esplai capaç, d'entre altres coses, de formar joves animadors" Per tant, es proposa la creació de la figura de l'animador professional.

Hi ha un apartat en què es pregunta "Com lluitar avui per un casal?". En ell es diu que no es pot llençar la proposta com una consigna sinó que cal que siguin la Generalitat i els Ajuntaments els que legislin sobre el tema. També es diu que cal "crear condicions en el moviment juvenil per tal de que sigui l'interés de la joventut vers aquesta proposta; també caldrà promoure els debats públicament per tal d'interessar a altres corrents polítiques i ideològiques en el projecte". Després de la

lectura d'aquest article sembla que no hi havia demanda per part dels joves sobre el projecte doncs es troben en la necessitat de crear l'interés pel tema.

Com hauria de ser un casal de joves. Estructura física:

Probablement l'espai físic no haurà estat construït per a un casal, per tant, caldrà remodelar-lo, no canviar en principi l'estructura física.

Aquest hauria de tenir dues zones ben diferenciades, els espais comuns i les dependències dels grups:

- Espais comuns. Els imprescindibles són:
 - * Sala polivalent amb capacitat per a 100 persones, amb cadires plegables, per a poder fer exposicions. Caldria, a més, una pantalla d'audio-visuals;
 - * Secretaria; com a petit espai que pugui quedar tancat, on hi hagi l'administració, la caixa del casal, els llibres de comptabilitat i actes; ha de ser independent dels grups que hi participin;
 - * Serveis sanitaris; complets dutxes incloses;
 - * Sala d'estar general on hi pot haver un bar; cal que hi hagi un lloc on no calgui fer reunions per estar-hi i on la gent es pugui trobar, especialment aquells que no estiguin a cap grup.

- Els espais comuns opcionals, -encara que seria important que existissin- són:
 - * Serveis comuns com biblioteca, tallers d'artesans i assessories.

Les dependències dels grups han de ser repartides seguint criteris d'utilitat, i,

en tot cas, la junta organitzada com una representació equitativa dels grups del casal, serà la que arbitrarà les diferències. Cal que el casal estigui net i sigui confortable.

En quant a la gestió: gestió, control i animació que ho realitzara la junta.
Administració: control d'horaris, sales, comptabilitat, documents bàsics.

Activitats i funcionament del casal.

"Un casal ha d'estar obert a totes aquelles iniciatives que els joves creguin convenients"

El casal ideal ha de tenir: sala apta per a bar, jocs de taula, sala de ping-pong, sala per escoltar música, biblioteca, sala d'actes per a fer cinema teatre, sales de tallers. Seria interessant que hi poguessin haver camps d'esport.

Les activitats haurien de ser relacionades amb l'expressió, tallers de fotografia, de cinema, de muntatges audio-visual, de música, de teatre, de muntanyisme, i també esports. Entr d'altres xerrades sobre diferents temes i problemes com per exemple els drets humans, la política, l'ecologia, l'urbanisme, la qualitat de vida, la sexualitat, problemes locals o generals, etc. Per últim, cal afegir tallers de publicacions. Esporadicament, també es podrien fer festes, shows, excursions col.lectives.

Pel que fa a l'horari s'observa que, a títol orientatiu, podria estar obert des de les 6 de la tarda fins a les 12 de la nit, el dissabte i diumenge tot el dia. Es remarca la necessitat que en períodes de vacances estigui obert i s'hi facin més

activitats ja que els joves tenen més temps.

La J.C.C. i els casals de joves.

"Els Casals de la Joventut són un dels eixos de la nostra política per un moviment juvenil de la llibertat, juntament amb el ple recolzament de l'associacionisme juvenil". "La J.C.C. ha de jugar un paper molt actiu en la consecució dels casals..." Per aquestes declaracions sembla clar que aquest projecte és un dels importants per a les joventuts comunistes.

"la J.C.C. ha de vetllar per que el Casal no sigui monopolitzat per ningui, per tant, ha de propiciar un caràcter el més plural i obert possible i un funcionament plenament democràtic; així unes activitats a l'abast dels joves." Sembla que la racionalitat de l'Estat ja estava present en el que haurien de ser els casals de joves. Caldrà veure després com això es transforma quan es porten a la practica aquestes intencions.

"Hem de bandejar l'instrumentalisme dels casals així com de les entitats". "Hem de fugir també del paral.lelisme organitzatiu, per l'activitat Casals...". "Hem de fer entendre a les altres organitzacions polítiques juvenils la necessitat de despolitzar, en el bon sentit de la paraula, la vida i l'activitat del casal. I això no vol dir anar amb la "careta" pel mon, que ja tenim prous anys d'experiència, sinó situar l'activitat de les organitzacions polítiques juvenils en el seu terreny."

És curiós el canvi de perspectiva efectuat, ja no es tendeix tant a fer propostes

concretes llençades des de la JCC com entitat, sinó que ells volen que es realitzi i es tiri endavant. Seria interessant analitzar que és el que fa canviar la mentalitat. Es posa la racionalitat de l'estat de la democràcia per sobre dels interessos de les joventuts comunistes; ja es parla de la despolitització i del pluralisme de la vida dels casals. També seria important aprofundir en les possibilitats reals o conegudes pels comunistes d'arribar a governar en algun àmbit.

Els casals de la joventut i el barri.

Cal que els casals cal que estiguin inserits al barri. Cal trencar que els joves siguin un reducte de marginació per tant, és important que els casals no siguin "guetos" i s'insereixin en el barri. Es plantegen activitats que ajudin a aquesta relació. Activitats que sentin al barri com a protagonista, activitats que tinguin projecció sobre el barri, i ha de participar en les activitats que es realitzin en el barri. Cal que el casal estigui relacionat amb escoles de FP, instituts, assistents socials, centres esportius, AAVV, organitzacions sindicals i polítiques, centres mèdics, etc. Ja es començava a esboçar la relació del casal amb la resta de professionals que treballen pel barri.

Conclusió i problemes pendents oberts al debat:

La major part dels problemes que es citen en el document estan en relació amb la limitació de l'edat, si te sentit que només hi hagi joves.

Es parla del perill de burocratització que pot tenir el casal i de com competir amb l'oferta existent de temps lliure a la ciutat.

Hi ha un apartat en el document que parla de conclusions especials. Sembla que en realitat més aviat es diria que són estratègies a seguir pels membres del partit.

- Implicar al PSUC en aquest problema.
- Casal=convivència
- Afegir al casal serveis per a la joventut
- Encara que el casal sigui l'únic que existeix en un poble, no cal burocratitzar-se, sinó anar només a allò més pràctic i necessari.
- El casal ha de relacionar-se amb la Direcció General de la Joventut.

Sorprén que el projecte sigui exclusivament de les joventuts, i que el PSUC no hi participi; dóna la sensació que no només cal convèncer a la resta de forces polítiques sinó també els adults del propi partit. Sembla ser un grup de gent aïllat que vol tirar endavant el projecte.

5.3. ANÀLISI DEL DISCURS PARLAT.

5.3.1. DESCRIPCIÓ DE LA SITUACIÓ.

L'anàlisi del moviment juvenil anterior als Ajuntaments democràtics l'he fet, principalment, perquè en l'anàlisi de la documentació que havia editat l'Àrea de Joventut sobre els Casal de Joves no quedava clar quin era el motiu pel qual s'havien engegat. En l'estudi de les definicions que es donaven al llarg dels 10 anys de casals, es comprova que són contradictòries entre elles, per tant, calia veure quina era la percepció que tenien els participants en aquest moviment per tal d'analitzar si coincidia amb els dicurs que es feia.

En els moments abans de les primeres eleccions democràtiques la situació dels joves i del que estava passant es descriu tal com anotem tot seguit.

El moviment juvenil és explicat en funció de la postura que es té davant del règim polític existent. A partir d'aquí, es fa una dicotomització dels joves en funció de la seva vivència del règim polític del moment.

SALVADOR 3:

E: EXPLICA'M COM, COM ÈREU?

S: Uii! Si encara no ho sé com... o "bueno" a no ser que em consideri jove. Seria una frivolitat. M'ho segueixo considerant. tot just acabo de començar, si juguem una altra vegada, si faig broma. Com érem els joves d'aquella època? Com sempre no hi havia uns joves determinats, hi havia molts tipus de joves, eh? Vull dir, em sembla que fóra injust i simplista intentar dir com érem els joves d'una generació determinada. **Home, jo diria que els joves d'aquella època, la major part, encara havíem viscut... és a dir, la diferència entre els d'aquells i els d'ara és que els joves d'aquella època havíem fet l'adolescència o la primera Joventut en oposició a un sistema determinat i això donava una altra escola o bé per desconeixement d'un sector de la joventut que sempre havia ignorat perquè vivia en una altra òrbita, que també n'hi havia en aquella època, important, o bé un sector de la joventut que havia viscut contra un sistema determinat i que estava intentant buscar la seva identitat de viure en un sistema democràtic i per tant...**

En oposició a aquesta situació viscuda a Espanya es posa la idea del maig francès i dels canvis que hi hagué a l'exterior.

SALVADOR 3:

(....)

o era gent que... en aquella època jo diria que el sentiment social o socialitzador era més important que ara, o sigui, la voluntat d'actuar en el col·lectiu era més gran. Els valors dels principis dels 80 no eren els valors del 90. Vull dir allò... **Home el maig francès ja estava molt lluny, però malgrat tot hi havia la sociabilitat o l'actitud col·lectiva de..., d'actuar en aquell moment per l'entorn, diguem, o pels joves era més clara jo crec que en aquest moment. No sé, no conec avui el moviment juvenil però no crec que trobis molta gent disposada amb els valors en voga, allò d'ara, la individualitat, el no sé què, el poc compromís, segur que costa molt més trobar directius o dirigents per a entitats i per dirigir el moviment juvenil, eh? segur, perquè és la mateixa actitud mitja.**

PAU 2:

(.....)

com erem? aaa realment vam viure una una situació de dictadura que els, a la qual, normalment estic parlant de de joves que hagin identificat a un tipus de joves de classes mitjnes en uns termes molt amplis, uns temes molt amplis, però que si de tal edat, si de la generació del 68 o 70, jo soc de la generació 69, per dir-ho, no? ja ja, llavors vull dir que soc de una, m'agafa una mica just la generació del 68 però si que he vist tot això, no?, llavors nosaltres vam viure un pares, vam tenir uns pares que estaven completament acobardats de la situació que a més ens la protegien, o sigui, ens protegien de que nosaltres prenguéssim mal, ens protegien tant que no ens ho vam creure, a demés i va haver un moment que estaven sortint moltes idees que a pesar de què aquí els diaris ho prohibien mmm nosaltres trobàvem, no sé, es nava infiltrant tot això, o sigui i aquestes idees anaven entrant, o sigui, de que ens hi hem d'atrevir a trobar ee hi va haver una emergència dels (???) i del idealista, no? o sigui, de que hi havíem de de, podíem sumiar amb un món millor, es clar, el món on vivíem era el pitjor dels mons, o sigui, era una dictadura ferotge i a sobre vull dir sense cap eee justificació ni tan sols remotament aaa ètica per valors socials pretesos, també era una cosa, una idea de dictadura a més molt molt (???) al moment en que entraves, en el moment en que entraves en ee a desitjar algú més resulta que precisament encara però sufries encara més la represió, llavors encara erest més antidictadura, més antifranquista. Bueno, amb això que et volia dir, no? per cert, una anècdota, una anècdota d'això, i és que amb això poder diré moltes coses, moltes coses més de les que em demanes, eh!, però dic, com arribaven les idees, i és que a nosaltres les idees ens arribaven no sé com no?, però però moltes vegades també ens venien per par delli del enemic, no?, pués sí, jo recordo que jo estava en una habitació del de la universitat laboral, que és on estudiava i vam comprar el "fuerza nueva" perquè posava una foto a la portada del maig del 68, això al maig del 68, va posar una foto a la portada del maig, i nosaltres vengam retallar d'allonses, vem treure la part que posava "fuerza nueva" i la teníem de poster a la nostra habitació ja ja ja, que per lo tant aquestes idees en forma de crítica i de on va el món i tal, també arribaven aquí una mica d'allonses, nosaltres evidentment ens posàvem del cantó dels criticats, no? i bueno, llavons ee, ya no sé per on, per on hauríem de continuar.

Aquesta relació que s'estableix entre allò nou i allò de fora com desitjable i, en concret, amb el tema del maig francès serà una constant en tot el discurs de les

primeres èpoques de Casals de Joves. El model que cal seguir serà sempre el dels països democràtics i, bastant el francès. En la majoria de les explicacions que donen els tècnics, sobre com es fan les coses de la manera que es fan en el tema de casals, és per què es copia una model d'altres països.

En la teoria de l'Animació sòcio-cultural es diu que hi ha un canvi en aquesta teoria després del maig francès. Quan arriba a Catalunya només ho fa des de la innovació que introdueix el maig del 68 a França. Tota la tradició anterior, més relacionada amb el tema de l'educació popular, no arriba. No és d'estranyar que al model al qual es faci referència amb el tema dels joves sigui el del maig del 1968.

5.3.2. ELS JOVES I LES SEVES CARACTERÍSTIQUES.

Els joves que estaven en contra de la dictadura i volien un canvi es descriuen amb les característiques següents.

PAU 3:

(...)

Si nosaltres vem viure això, uns pares acobardits, una situació que de canvi a nivell internacional de neixement de noves idees i nosaltres que ens trobàvem en una situació totalment fora de lloc, llavors ens vam atrevir, ens vam atrevir a contestar aquest sistema, i per lo tant ee nosaltres ens e sentíem ya en aquell temps passàvem molta po, passàvem molta pò, allò passàvem molta po, però ens a sentíem orgullosos, jo penso que aquesta generació sempre s'ha sentit orgullosa, en el paper aquest, o sigui, ara de totes maneres erem una minoria, que erem una minoria mmm al principi inclús rebutjats per la població i d'allonnes i en la nostra es va fer més evident que això canviaria, doncs, se'ns va anar donant suport i tal, però, però insisteixo que per lo tant no se fins a quin punt erem representius, els joves s'anaven a les discoteques, nosaltres ens nàvem a fer reunions, aa llavors erem nosaltres que intentàvem entrar a on hi havien els joves, on hi havia una dinàmica que erem la majoria que anaven a la discoteca i que (???)

RAMON 5:

R: Sí, el '79, pues hi havia una minoria de joves molt actius, mmm, que en un moment determinat, mmm, es va consigui que les idees de democràcia i de llibertat estessin molt presents al conjunt de la societat i que, per tant, aquells joves eren molt actius, ahhh, van crear la falsa imatge d'un país, ahhh, en plena efervescència democràtica, la realitat és que la democràcia no és una cosa que es pugui crear en quatre dies i que després es va demostrar que aquesta gran consciència democràtica, efectivament, era molt una imatge que s'havien creat, ahhh,

que, efectivament, la gent activa era molt poca, entre altres coses perquè si no el Franco no s'hagués mort al llit, es gués mort en altres circumstàncies o hagués hagut de fotre el camp, ahhh, i aquesta és l'evidència més clara de que no hi havia tants anti-franquistes conscients, mmm,

ALEX 5:

A: Ostres...! Bueno, a veure, una cosa que repeteixo sempre que es... que es parla d'aquest tema és que els joves dels '70 i els joves dels '60 i els joves dels '80 i els joves dels '90, si prenem l'expressió "els joves" en el seu sentit social s'assemblen moltíssim i més o menys són iguals, o sigui... El que passa és que els moviments juvenils que és una minoria, minoria, minoria, minoria, minoria, minoria ara i llavors, eh? - jo sempre explico l'anècdota que antifranquista, catalanista i una mica progressista al meu curs del batxillerat érem quatre, als demés els importava un pepinu ni que hi hagués la dictadura ni que a Catalunya no poguéssim parlar en català ni que mig món es fotés de gana, vull dir que la gent anar a arrambar a la discoteca i buscar feina i tal; i a la universitat, igual, en aquí s'ha mitificat, em penso escandalosament i d'una manera imperdonable una realitat que no és veritat, o sigui, que a una assemblea a la universitat l'any '68 o l'any '70 hi anàvem quatre gats i a les manifestacions hi anàvem quatre gats i sempre hem sigut quatre gats a tot arreu, eh? Per tant, a mi em sembla que compte sempre amb aquesta magnificació que em sembla que no és res més que una autojustificació per part d'alguns que passen la quarantena i que allavorens m'agradaria veure a on estaven, almenys a la majoria no els vaig veure enlloc mai....

ELISENDA 3:

E: MOLT BE, EXPLICA'M COM EREU ELS JOVES A AQUELLA EPOCA. NO, QUINS VALORS, QUE, PER QUE US MOVIEU...

E: Pues...., jo recordo que feiem moltes, moltes reunions, ehh! que hi havien moltes reunions sempre, o sigui, hi havia una reunitis total, (....)...lo que, lo que sí que es veia, o almenys, no sé, tampoc hi he pensat gaire, jo, eh? al..., era que la gent tenia molt d'interès en participar. O sigui, a les reunions que es convocaven de, de la taula de joves, que ademés, ja et dic, o sigui, els objectius eren com molt va, vagos no? una mica eteris, fins i tot, doncs, com a mínim a les reunions hi havien 20 ó 25 persones representant una vintena d'entitats segur, no?(....)... i la gent tenia ganes de, de, de participar i de dir la seva iii, bueno, ja et dic, això es notava amb la, amb la presència massiva a les reunions, que a més eren molt seguides, amb lo qual, a lo millor al cap de dos dies, diguem-ne, ja, normalment, si es gués donat aquest procés ara la gent al cap de dos dies ja no va, i, en canvi, hi havia una certa continuïtat tant de gent, tant de la gent com de les, de les associacions, no?, un interès d'estar-hi presents.

PAU 2:

P: Com erem? ja ja ja, com erem, pues mira, bueno, jo pertenyien, com suposo tots els que t'han contestat, pertenyiem a una minoria dels joves d'abans, i una minoria que com a tal minoria no sé si erem representats, o sigui, nosaltres lo que sí erem molt actius i intentàvem incidir en la resta de la joventut i influir i tal, ara de totes maneres,.....

Les característiques dels joves que estaven dintre del moviment juvenil, segons la descripció del propis participants són que eren una minoria, però alhora molt actius. També hi havia una certa consciència de voler que les coses fossin d'una altra

manera i d'encomanar a la resta de la gent amb les seves idees.

Aquestes descripcions sobre els joves són molt diferents de les que faran els joves en l'actualitat, sobre el que volen i el desitgen.

5.3.3. CRISI DEL MOVIMENT JUVENIL.

En l'anàlisi de la documentació sobre el moviment juvenil durant la transició he formulat la hipòtesi que la davallada d'aquest moviment és deguda a que els joves eren el sector de la població que volia que les coses canviessin més radicalment. Aquest canvi no es donà ja que es convocaren les eleccions legislatives i els partits majoritaris s'hi presentaren; les opcions que significaven una ruptura en el sistema quedaren fora. Aquestes opcions eren els partits més d'esquerra que estaven formats per més joves. Aquests quedaren fora del sistema parlamentari i fora del sistema democràtic. Aquest canvi que afecta al moviment juvenil hauria de reflectir-se en les explicacions que donessis els seus participants. En les explicacions dels entrevistats se cita aquest fenomen.

RAMON 2:

R: Jo diria que és, és difícil, no? perquè... Jo crec que, no, he arribat a detectar el mes, perquè el mateix procés de desmobilització es produeix a Barcelona que a la Comunitat Autònoma de Madrid, (...?...), sobre casals de joves a la Comunitat Autònoma de Madrid, que explica molt bé aquest procés i que, ah, vaig arribar a la conclusió que és que eren processos idèntics, ah, i que es produïen en els mateixos mesos, crec, crec que és, potser, el primer símptoma de lo que posteriorment se'n dirà el desencant i el passotisme que acabarà afectant a, a àmplies franges de la població, especialment a aquella més (?) mobilitzada, no? Ahhh, no sé, deu ser al voltant dels anys '77, '77, potser principis del '78. En l'any '77 encara hi ha grans mobilitzacions, ennn, protagonitzades per joves, i en pocs mesos es passa a l'absoluta debacle deee aquest tipu d'organització. Debacle que s'acaba, diemmmm, traspasant a tot tipu d'associacionisme, però l'associacionisme més formal, diguem, el més tradicional té algunes vacunes que li permeten remuntar la situació sobre la base de formació, etcètera, això, al ser un moviment nou, no té capacitat. En el voltant d'aquesta deba, debacle que alguns ja vèiem venir, perquè patíem, per exemple, al mateix moment hi comença a haver una crisi impressionant dintre les organitzacions polítiques juvenils, una crisi que feia pocs mesos es venia de grans mobilitzacions, grans actes amb moltíssima gent i amb pocs mesos es passa a la crisi interna més, més brutal, no?(.....) el problema és de que el, el, l'estructura, de

com funciona la transició en aquest país moltes vegades ens fa ser massa simples, però un dels efectes que provoca la desmobilització més gran, vist, ja deu o quinze anys vista, és de que efectivament les eleccions municipals és lo últim que es fa, per tant, la democràcia arriba als ajuntaments, arriba al ciutadà, diem, com un últim element d'aquest procés de transformació democràtica, i això provoca un fenomen molt, molt clar i és que si el, si, si, efectivament el setanta-set ja hi ha la crisi, passen pràcticament dos anys fins que els ajuntaments són democràtics i poden fer algo, quan davant d'aquest tema, és evident que ni, ni la Generalitat podia fer res, ni des de Madrid era impossible assumir aquest tema, ni que es gues volgut, cosa que, a més a més, dubto que es volgués. Ahhh, per tant, en el moment que els ajuntaments poden començar a oferir locals, infraestructura, formació, etcètera, ahh, ja no existeix res, d'aquest, ha desaparegut absolutament la Coordinadora de Centres Juvenils de Barcelona, la de Sabadell, la de Badalona, la d'Hospitalet, etcètera. Mmmm,

En les argumentacions apareix la davallada del moviment. També s'explica que les dates d'aquesta van ser al voltant de les eleccions legislatives. D'alta banda, les explicacions donades no tenen res a veure amb la manera com s'ha fet la transició, sinó que exposen que la gent esperava que la democràcia ho solucionés tot, i com que no fou així el moviment es desfé. D'altres diuen que les eleccions democràtiques arriben massa tard. En cap moment es parla del que volien els joves o com podia haver estat d'una altra manera. Sembla que el procés hagi estat l'únic possible. No hi ha cap qüestionament d'aquest procés de transició.

5.3.4. RELACIÓ ENTRE LA CRISI DEL MOVIMENT JUVENIL I L'ORIGEN DELS CASALS DE JOVES.

Segons la cita que anotem a continuació, sembla que els casals foren una reivindicació del moviment juvenil que encara no estava prou desmantellat, i aquests grups de joves que queden més a l'esquerra són els que tenen més força.

SALVADOR 2:

(....)

Jo crec que hi ha alguns casos de casals de joves que segurament sí que sorgeixen de vocalies de joves d'associacions de veïns, jo... al cap em balla, algun d'aquests que... no et diré exemples concrets que sí que hi havia grups de joves a l'entorn de vocalies de joves de les associacions de veïns en el moment en què encara les vocalies, estem parlant de l'any 80 quan el moviment associatiu, després de l'eufòria fins al 77, té la primera baixada important, eh? però encara no, malgrat tot els moviments associatius encara tenen una certa importància.

Jo diria que les baixades més fortes les tenen uns anys després i que la... després ja no em considero especialista per dir si... Alguns moviments que sí que els he anat seguint, després han anat creixent a poc a poc, però han anat creixent, i per tant no m'atreuria a dir que el moviment a desaparegut en sí o que el moviment juvenil ha tingut una crisi que és sempre descendent, sinó que jo diria que hi ha una punta al 77 que fa una primera baixada cap als vuitants però jo crec que després n'hi ha una altra, però en aquell moment encara hi havia un moviment fort i del, "lo" que és el moviment veïnal que encara no tenia la crisi més forta, encara estava buscant la identitat de quina era l'oposició que s'havia de fer al govern que havien elegit, encara estaven en aquesta etapa i per tant encara existien algunes vocalies de joves, jo crec, en aquell moment, que tenien una certa força. Encara existien també algunes entitats juvenils polítiques d'extrema esquerra fortes, el Moviment Comunista en la seva entitat juvenil encara tenia una certa potència i per tant aquesta gent també treballava o col·laboraven amb la FAV d'aquell moment i tenien en el sector juvenil tenien encara una certa importància, no diria molta però una certa sí, la suficient com per dinamitzar algun d'aquests col·lectius de joves a l'entorn de la FAV i que, doncs, algun d'aquests sub-productes segurament podia anar, doncs a crear alguna xarxa, algun dels elements de casals de joves.

En aquesta apreciació encara es diu que el moviment associatiu sí que havia sofert una certa davallada, però encara no del tot. És des d'aquí que encara apareixen els Casals de Joves.

RAMON 3:

(.....)

no, no vull portar a una generalització, però sí que denoten que, efectivament, hi havia una reflexió sobre les causes de la crisi i sobre les alternatives de la crisi. Per tant, podríem dir que els casals de joves eren l'alternativa a un moviment juvenil en crisi que en el propi moment en què està en crisi algú ja reflexiona sobre la seva possible solució. El problema és que quan es pot tirar endavant aquesta solució no existeix res que permeti una reconstrucció. No sé si... Clar quan, quan l'Ajuntament ahh, per exemple de Barcelona, es pot plantejar el tema, què els hi passa? Els hi passa que intenten, efectivament, en la seva primera versió tirar endavant el projecte, el problema que es troben una ciutat absolutament desmobilitzada, ja no en el sector juvenil, sinó en tots els sectors, mmm, i no troben gent que sigui capaç de gestionar això, per tant, llavors, reformulen el model, jo crec molt intel·ligentment, mmm, i intenten que des de l'ajuntament i, sobre la base d'això, que en diem en aquí animació sòcio-cultural, ahh, es deia; és una ciutat malalta, necessita que l'Administració intervingui i tal, pues l'Administració (...?...), llavors, el resultat és de que es va perdre la memòria històrica i que ningú es va enrecordar que potser la situació no sempre seria de passotisme i de desencant, sinó que els joves serien uns altres i que, per tant el model també calia canviar-lo. Jo crec que aquest, roda el món, torna al born, diem, ahh, tornem a estar amb la situació de pensar ahh, quines necessitats tenen els moviments associatius, etcètera, amb un tipu de reflexió que pot ser molt similar, perquè si ens fixem a Barcelona no hi ha moviment associatiu juvenil, estrictament, les franges juvenils, pot haver-hi l' estudiantil, que és nou, però, diem, lo que és moviment juvenil de barri, de, de ciutat, etcètera, no existeix. I no existeix en cap de les seves opcions ideològiques o educatives o de projecte, diem el que vulguis, tothom té dificultats a les franges d'adolescents i juvenils, no? Per tant, la idea inicial de casal de joves, com, com a mínim és un repte, encara....

Aquesta explicació contrasta amb l'anterior ja que parla d'un panorama de

desmobilització respecte als joves. Aquest raonament concorda més amb la documentació trobada sobre aquest període. Es diu i descriu una situació des de la mobilització a l'any 1979.

Tot i que en les dues s'accepta que el moviment juvenil està en baixa forma; en certa manera la situació queda reflectida en les respostes, encara que no en l'explicació que es dona sobre les raons d'aquesta.

5.3.5 ORIGEN DELS CASALS DE JOVES.

El discurs més generalitzat és que els Casals de Joves eren una reivindicació de les vocalies de jove de les associacions de veïns.

SALVADOR 2:

(.....)

Jo crec que hi ha alguns casos de casals de joves que segurament sí que sorgeixen de vocalies de joves d'associacions de veïns, jo... al cap em balla, algun d'aquests que... no et diré exemples concrets que sí que hi havia grups de joves a l'entorn de vocalies de joves de les associacions de veïns en el moment en què encara les vocalies, estem parlant de l'any 80 quan el moviment associatiu, després de l'eufòria fins al 77, té la primera baixada important, eh? però encara no, malgrat tot els moviments associatius encara tenen una certa importància. Jo diria que les baixades més fortes les tenen uns anys després i que la... després ja no em considero especialista per dir si... Alguns moviments que sí que els he anat seguint, després han anat creixent a poc a poc, però han anat creixent, i per tant no m'atreveria a dir que el moviment a desaparegut en sí o que el moviment juvenil ha tingut una crisi que és sempre descendent, sinó que jo diria que hi ha una punta al 77 que fa una primera baixada cap als vuitantes però jo crec que després n'hi ha una altra, però en aquell moment encara hi havia un moviment fort i del, "lo" que és el moviment veïnal que encara no tenia la crisi més forta, encara estava buscant la identitat de quina era l'oposició que s'havia de fer al govern que havien elegit, encara estaven en aquesta etapa i per tant encara existien algunes vocalies de joves, jo crec, en aquell moment, que tenien una certa força. Encara existien també algunes entitats juvenils polítiques d'extrema esquerra fortes, el Moviment Comunista en la seva entitat juvenil encara tenia una certa potència i per tant aquesta gent també treballava o col·laboraven amb la FAV d'aquell moment i tenien en el sector juvenil tenien encara una certa importància, no diria molta però una certa sí, la suficient com per dinamitzar algun d'aquests col·lectius de joves a l'entorn de la FAV i que, doncs, algun d'aquests sub-productes segurament podia anar, doncs a crear alguna xarxa, algun dels elements de casals de joves. Per tant jo diria que és un conglomerat entre iniciatives de l'administració que en tenien ganes, de gent que s'havia adreçat també al sector públic sense una organització explícita, o sigui perquè sense gent tot això no es crea, el que passa és que eren grups poc estructurats i per tant sempre anaven a l'entorn d'un "tiu"

o d'un animador doncs, que això sí que els facilitava doncs la vida però tampoc de l'aire no es crea. Això quina conseqüència té, que el dia que l'administració deixés de potenciar això, si no havia tingut prou vol, no hi havia un grup al darrere prou sòlid, doncs això es podia esmorzeir. Jo no sé avui, sincerament quin és el resultat...

RAMON 1-2:

(...)

Jo, a mi em dóna la impressió de que, mmm, o, diem la, com a mínim la meua impressió, sobretot, tenint en compte que, segurament, serà subjectiva i bastant distorsionada, no? Perquè, de fet, no he fet cap intent seriós de treballar això. Però és de que, mmm, diem, la part principal dels moviments associatius reivindicatius de la transició pivotaven entorn de lo que eren els centres juvenils, o clubs juvenils, de les associacions de veïns, posteriorment, (...)
Mmmm, jo penso que, fonamentalment, qui estava tirant, diem, activitats en barris on no hi havia res, estaven sense tradició associativa, bàsicament immigrants, etcètera, eren aquestes vocalies generals, hi havia una coordinadora a Barcelona importantíssima, era importantíssima en el marc de lo que és el primer Congrés de la Joventut Catalana, la taula de joves, va ser importantíssima la Coordinadora de Centres Juvenils de Sabadell, o la de Terrassa, o la de Badalona, o d'Hospitalet, o, de, de molts llocs. Jo, em dóna la impressió que, pràcticament, en aquesta fase de transició, ahh, són aquests tipus d'associacions molt heterogènies, molt diverses, però que, ahh, tenien un punt denominador que eren grups de joves molt actius, al voltant de (?) molt polititzats, era un, una de, dels paràmetres associatius més nous i més importants quantitativa i qualitativa. Això entra en crisi a l'època del desencant i de, de la transició...

ELISENDA 4-5:

(...)

De tota manera, lo de, lo dels casals de joves, ahh, que és lo que a tu t'interessa, no? jo penso que això en el, en el, el que és el, lo que eren les vocalies, d'alguna manera hi havia aquesta reivindicació, lo que passa que les vocalies de joves d'associacions de veïns, tot i que em sona de que alguna vegada havien part/...../però tenien també certa força, jo penso que la reivindicació de casals surt d'aquestes associacions/.... / es va preparar sobretot, doncs, a, a nivell d'organitzacions polítiques de l'Àrea de Joventut /...../ d'una manera molt activa...ahh, i la taula de joves també va participar, hi va participar molt activament el CIPAJ, recordo que les reunions es feien, precisament, a la seu del CIPAJ, allà, en aquell, al carrer Cisp, iii, però, vaja, si, si algú va reivindicar els casals de joves en aquella època, van ser les associacions de veïns, ai, les, les vocalies de joves i recollit pel Congrés de la Joventut, pel primer Congrés de la Joventut. (...).I, en quant a les associacions de veïns, ja et dic, o sigui, les vocalies de joves participaven a, a nivell de, de, de taules però anaven també bastant per lliure, allavorens a, no sé, eren molt actives en aquella època, no? també, les associacions de veïns, suposo que, que ho feien així.

JAUME 2:

J: Jo diria que... aviam, quan van començar, o sigui, hi ha una prehistòria dels casals que és... err.. "bueno" fins i tot en la gestació de l'Àrea de Joventut i... en aquells moments, eh? er... inicials, fins i tot abans que hi hagués un projecte clar de casals de joves. Sobre què es fonamenta? O quan es comença a fer un cert projecte de casals, sobre què es fonamenta? Jo penso que fonamentalment una certa reivindicació dels col·lectius joves mmmenys estructurats, és a dir menys err..., no dels grans moviments juvenils o les grans associacions juvenils que hi havia en aquells moments, vull dir al, al voltant de l'any vuitanta o el 79 o abans, sinó, doncs dels grups de joves mmm... menys estructurats, menys organitzats, jo recordo vocalies de joves de les associacions de veïns, jo recordo el que estava doncs allà al barri...al barri gòtic. I situacions d'aquests tipus, doncs, err hi havia una certa reivindicació a l'Ajuntament, d'entrada molt simple, és a dir molt de locals, és a dir no, no d'intervenció municipal, sinó de... sinó de...d'acord, de tenir un local on desenvolupar les seves activitats i un suport,

potser a aquestes activitats, però no realment de... d'una intervenció. I... jo diria sobre aquesta reivindicació els altres moviments juvenils també s'hi afegien, però sense un... un projecte clar. I... i al principi, al principi em sembla....

Aquesta afirmació es contrastada pel president de la F.A.U.B.; opina que hi havia demanda d'Ateneus Populars però no de Casals de Joves. D'altra banda, en la documentació consultada de la F.A.V. en el llibre Barcelona a cops. X aniversari de la F.A.V.(1982). apareix un cartell, del barri Gòtic, demanant un Casal de Joves. Aquest cartell està dintre de l'apartat de les reivindicacions que es porten a terme des de l'any 1977 fins a l'actualitat sense especificar res més. No obstant, el casal del barri Gotic no es dels primers casals que es constitueixen en l'any 1979.

FRANCESC 2-3:

E: YA, YA, CREES QUE HABIA DEMANDA DE LAS ASOCIACIONES DE VECINOS PARA QUE SE HICIESEN CASALES O...

F: Yo creo que en general no, yo creo que en gener, había una, quizás, del movimiento asociativo ahh, con la llegada de la democracia y tal, la demanda que había era de ateneos populares, en diferentes zonas de la ciudad, por XX, por XX, XX, XX, me parece o, y XX, no sé decir, un tipo de ateneo popular de, de, de lugar de, de encuentro de una cultura viva y de una cultura alternativa a la de la Administración y pa todos los sectores, no solamente, ¿no?, para personas, para jóvenes/////

(...)

por parte de las asociaciones, no, por parte de las asociaciones todo este tema coinc, coincidió con la crisis, una crisis en la que nos ponen los centros cívicos como verdadera, yo diría que un poco los centros cívicos, de alguna manera, pues hacen una competencia desleal a lo que nosotros planteamos, incluso en el lugar donde pedíamos ateneos populares se, se sitúan centros cívicos burocratizados, con siete funcionarios y al margen del tejido asociativo de la misma asociación de vecinos, o del núcleo que trabajaba por ellos y, entonces eso, todas las grandes derrotas que ha habido ¿no?

També hi ha l'afirmació que no era una reivindicació del teixit associatiu clàssic:

ELISENDA 2:

(...)

Dels casals de joves és que jo no me'n enrecordo absolutament de res d'aquella època d'haver parlat d'aquest, d'aquest tipus de, d'equipament o de, o de centre per joves, no? o sigui, ahh, les, les entitats que formavem part de, de la taula de joves o de la, i molt més de la Comissió Municipal de la Joventut, el, l'objectiu principal era la creació del Consell de Barcelona. Alehores, aquest era un tema que nosaltres no vem tractar, o si es va tractar, no me'n recordo...

Encara que també s'afirma que va ser la taula coordinadora d'entitats qui va convocar el congrés i d'on van sortir les reivindicacions de casals de joves, cal recordar que aquesta Taula era la que agrupava les entitats del teixit social clàssic:

ALEX 1:

A: A veure, en els primers llocs on es va parlar de temes relacionats amb lo que després serien casals de joves és a la Taula Coordinadora d'Entitats i Moviments de Joventut de Catalunya que es va fundar l'any '76 que aplegava totes les entitats juvenils grans que hi havia en aquells moments des de les vocalies de joves de les Associacions de veïns, els Escoltes, Colònies, Objectors de Consciència, Pax Christi, en el Casal de la Pau, la Marxa de la Llibertat, Objectors de consciència, Lluïsos de Gràcia, Federació Excursionista de Catalunya i tot això, que jo era el coordinador d'aquesta Taula. Allavors, en aquesta taula vam decidir col·laborar en el Congrés de la Cultura Catalana que era lo que s'estava fent llavors, i la forma específica de fer-ho era a través de lo que va ser el Primer Congrés de la Joventut Catalana.

Una de les possibles explicacions a totes aquestes afirmacions contradictòries podria ser deguda a la relació descrita entre els líders de totes aquestes entitats.

Segons el discurs, els líders de les associacions polítiques de les associacions clàssiques i de les de veïns sembla que eren les mateixes persones o com a mínim tenien relació.

ELISENDA 5:

(.....)

El que sí és cert, és que molt dels dirigents de les associacions ahhh, ah, juvenils també estaven en, en associa, en, en, en a les, en els grups polítics, no? Allavors, fàcilment, es va donar la convergència entre les forces polítiques i les associacions, perquè hi havien molts, molts ponts, molts enllaços, molta gent que estava als dos bàndols, diguem-ne, bàndols entre cometes, no? perquè, de fet, no era...

PAU 5:

(....)

i resulta que no perquè nosaltres clar, veníem de les Associacions o sigui, tota aquesta gent és clar, venien de les Associacions, el que més el que menys havia estat als escoltes, havia estat en no se qué, havia, doncs, i a llavors, es clar, no podem anar en contra de lo que havíem estat fent fins llavors i això suposo que ens era molt més evident no sé, la qüestió és que nosaltres ens oposàvem a la idea de substituir les associacions, o sigui que l'Ajuntament substituís les associacions,.....

FRANCESC 5:

F: Sí, por muchas razones, por la... sí... y... er... claro... entonces sería hablar de las

asociaciones de vecinos, er... en, en aquella... la crisis de aquella época yo creo que... viene motivada porque el 80 por ciento de los dirigentes de asociaciones de vecinos se van a ayuntamientos o se van a partidos políticos, porque... las asociaciones habían sido unas entidades con una capacidad de actuación importante, de organización importante, y al llegar la democracia, quiere decir que hacía falta gente que supiera dirigir, y por lo tanto, mucha gente o...optó por el partido, por la poltrona y dejó las asociaciones.

Sembla que si els joves que estaven dintre del moviment juvenil eren pocs i, a més, estaven en diferents llocs alhora, es podria dir que encara eren menys. Aquesta podria ser una de les raons per la que va ser possible que la transició fos d'aquesta manera. Realment la gent que participava en les reivindicacions anteriors a la democràcia era poca.

De totes aquestes explicacions, caldria preguntar-se si els casals de joves eren una reivindicació dels col·lectius de joves al voltant de les AA.VV.; ja que després no participen en el procés de configuració d'aquests. Una possible resposta és que aquests joves pertanyien al partits que no van entrar dintre del sistema democràtic en aquesta epoca, ja que no van voler participar en el procés de transició, doncs volien un canvi més radical al que s'estava donant. De tota manera si que van participar de la possibilitat que l'Ajuntament els hi oferi, donant-lo, uns locals per reunir-se i per tant constituir-se a la llarga en casals de joves. Aquests joves mantenen postures més radicals que els tècnics i polítics; es converteixen en crítics de l'Administració. Com que son mes radicals, són vistos com els que fan la demanda de casals de joves. Fan la demanda de locals per reunir-se i d'ateneus populars.

Joventut Catalana. Llavors en aquest primer congrès jo vaig ser el coordinador i vàrem agrupar la gent en molts àmbits de treball, la gent de les entitats juvenils, etcètera, etcètera i de resultes d'això va sortir la Carta de la Joventut Catalana que és un document més del Congrés de Cultura Catalana. Un dels moltes documents sobre l'art, sobre cinema, sobre arquitectura... Llavors en aquesta carta surt la reivindicació de casals de joves. La gent que es va moure per veure què carai era això dels casals de joves van ser gent d'algunes entitats juvenils d'esplais d'algunes barriades d'Hospitalet i de Barcelona que van fer dos viatges en el marc del Congrés de la Joventut, l'un a la Unió Soviètica i l'altre a França. En un cas per veure les cases de joves oficials des de l'estat, i per l'altre les cases de joves municipals que hi havia les "maisons des jeunes et la culture" als voltants de París i... Saint Denis i tots aquests llocs. Jo vaig anar al de París i vam portar en aquí una carretada d'informació i diapositives i tot això, i vam seguir una mica el model francès, per entendre'ns, no l'estatal, sinó aquest que era una cosa més mancomunada on l'ajuntament posava unes infraestructures i en canvi la gestió anava a càrrec de la coordinació de les entitats juvenils d'aquell barri o d'aquell poble o d'aquella localitat. I d'aquí va néixer la filosofia, inicial al menys, en el... del tema de casals de joves. Allavors hi ha un opuscle que es diu "Casals de joves durant la República i en el futur" en el Congrés de Cultura Catalana, que vaig redactar jo, i... no sé què se n'ha fet, no tinc ni idea d'on ha anat a parar això.

En l'explicació sobre la convocatòria del Congrés de la Joventut s'exposa que va ser la Taula d'Entitats qui va convocar el Congrés. En canvi, va ser convocat per les dues taules existents en aquell moment.

En totes els raonaments hi ha una desvalorització dels partits polítics; és a dir, una de les explicacions que es dona sobre la reivindicació de Casals de Joves és que va ser la Taula d'entitats qui els va reivindicar; en una altra es diu que van ser les vocalies de les associacions de veïns. El que no es diu, però en cap moment, és que van ser les organitzacions polítiques les que van reivindicar els Casals. De fet, és de les úniques que hi ha documentació escrita sobre el tema.

5.3.7. CONGRÉS DE LA JOVENTUT CATALANA I LES SEVES CAMPANYES.

El Congrés va realitzar unes campanyes per la recuperació del patrimoni de l'OJE, es volia que el patrimoni dels joves fos gestionat per aquest. En aquesta reivindicació del patrimoni hi ha una reivindicació de locals per als joves. aquest es

es que es considera la prehistòria dels casals de joves. Aquestes demandes les que són recollides es el primer programa de l'Àrea de Joventut

ALEX 2-3:

(.....)

En el primer congrès va haver-hi bastanta moguda, bastanta... mils de persones treballant, també era el context del Congrés de Cultura Catalana, tothom estava ficat en el mateix rotllo de... de dir com volem el futur a Catalunya, i per tant els joves a través del seu congrès, no? o sigui, una mica la filosofia era la mateixa per tothom. **Allavors, paral·lelament a això i a la mateixa època va haver-hi una campanya, a l'any '77-'78, que era locals per la joventut. Per què? Perquè la majoria de locals que l'administració pública tenia per la joventut eren els locals de l'OJE. Eren locals amb diner públic, diríem, mantinguts per molts ajuntaments perquè l'alcalde era alhora el jefe local del movimiento i per tant doncs, er... s'unificaven aquests càrrecs i per tant cada poble tenia el local de la OJE i llavors nosaltres vam engegar una campanya de recuperació d'aquest patrimoni juvenil, en plan ocupar-ho, escalar, ocupar-ho etcètera i així es van ocupar centenars de locals, una mica amb aquesta filosofia, no? Desgraciadament a l'hora que això es va vulguer legalitzar, i dir aquests locals si són de l'administració pública que passin a ser de joves, ens vam trobar que..., no sé, el 70% d'aquests locals no eren de l'administració pública, eren privats cedits a canvi d'enxufes a l'administració pública. Per tant, un cop va canviar la dictadura a la democràcia, aquests privats van dir, no, no, aquest pis és meu, o aquesta finca és meua, o aquesta torreta és meua... i així es van perdre des de camps d'acampada, antics Albergues de Joventut i locals de la OJE i tot això. Algun lloc van anar a bufetades i a cops de ganivet, com a Sabadell o Terrassa, perquè es va enfrontar la OJE amb les entitats juvenils sobre de qui era allò i tot això, no? Per tant, jo diria que sí que hi havia demanda de locals, és que no n'hi havia, és que només hi havia... els grups juvenils o estaven a la parròquia - la majoria d'agrupaments escoltes i clubs d'espais, esplais podien existir perquè la parròquia els tolerava o els admetia o... estava d'acord. O algunes santes institucions... o els Lluïsos de Gràcia..., alguna entitat que havia conservat locals, però locals no n'hi havia. Clar, no n'hi podia haver-hi perquè les ar...er.. entitats tampoc eren legals, i no podien per tant anar a llogar re, bueno, a part de que no tenien diners, no? Llavors, per tant, demanda de locals, per entendre'ns, no, no sé si de casals de joves, però demanda de locals estic convençut que n'hi havia perquè la de gent que es va tirar allà als balcons a ocupar locals d'aquests n'hi va haver-hi a tot arreu. A Sant Sadurní d'Anoia, al Prat del Llobregat, a Figueres... O sigui, va ser una cosa bastant generalitzada.**

ELISENDA 2:

E: No era dels temes prio, prioritaris. El que sí que era un dels temes prioritaris de, de la Taula de Joves, i que, i que, a nivell de la Taula de Joves de, de Catalunya, també era un tema que, que es tractava, era la recuperació del patrimoni de, de l'OJE. Iii, jo recordo que vam fer un, en a la Taula de Joves de Barcelona, vam fer un llistat de, de locals i equipaments que tenien, que eren de la OJE, fins, fins aquell moment, bueno, que en aquell moment pertanyien a la, al, a l'organisme, ahh, oficial, no? i vam fer un llistat per veure de quina manera les associacions podien recuperar, o sigui, perquè no, no es perdés el patrimoni i que además redundés amb, amb benefici de les associacions, no? Però, allà no es va plantejar en cap moment que el, que els equips aquests poguessin ser uns casals de joves per ehh, joves de la ciutat, o lo que fos, sinó per les entitats, no? les entitats, en aquell moment, pues, i, i també ara, perquè no dir-ho, ahh, les, les condicions infraestructurals són bastant modestes, no? en aquella època encara més, evidentment. Però, jo recordo haver anat a, a visitar el, no sé si era el director general, no sé quin càrrec tenia, amb la llista de, d'equipaments, per tal de veure si era possible recuperar-los i, doncs, si era possible, doncs, que aquests equipaments passessin a les organitzacions, no? Ahh, de fet, l'únic que va quedar eren, l'únic que es va aconseguir va ser que el, la Seu del Consell Nacional de la Joventut, la Seu actual, era un d'aquests locals.

El que no queda clar es es si els locals eren demanats per les entitats del teixit associatiu clàssic o tenien que ser destinats per altres grups de joves. Sembla que la constitució del les taules de joves van donar com a fruit la creació del consell de la Joventut de Barcelona i de Catalunya.

RAMON 3-4:

(.....)

Què, què n'ha quedat d'això? Per exemple, el Congrés de Cultura Catalana treu un butlletí que jo vaig trobar i que l'he fet circular bastant i que el cita alguna gent, ah, sobre el tema dels casals de joves, per altra banda, i aquest és una element que es, pot simbolitzar que aquesta reflexió efectivament existia quan jo dic, ah, i especialment abans de que hi haguessin ajuntaments democràtics. Segon tema, no sé, per exemple, quan es, en el marc d'això es fa aquella campanya de reivindicar el patrimoni de, de la OJE, hi ha alguns llocs que s'arriba a fer un casal de joves, per exemple, a Sabadell es reivindica i es consegueix i es fa el casal de joves Pere Quart, inaugurat pel Pere Quart, precisament, després de moltes lluites. Després no arriba a funcionar mai, home, el fet que se digués Casal de Joves Pere Quart, és que efectivament algú s'havia plantejat al, la preocupació, però, per exemple, al Prat sí que n'existeix un que durarà durant molt temps, també sobre la base dels locals de l'OJE. Evidentment que són les excepcions, i això,.

5.3.8. EXPLICACIÓ DE LES CAUSES PER QUÈ AQUESTS LOCALS NO VAN FUNCIONAR.

L'explicació de per què aquests casals no van funcionar es dona des del punt de vista tècnic; es creu que fou per falta de formació i de preparació de la gent, Es comenten aquests dos aspectes des del punt de vista tècnic com si poguessin ser coses neutres.

ALEX 2-3:

(.....)

El que també és cert és que un cop aconseguits aquests locals no sempre es va saber què carai fer un cop tenies el local, no? Perquè era molt més fàcil mobilitzar-se contra que dir, bueno, ara ja tenim local, ara què fem, no? Posem una taula de ping-pong, posem el bar, posem una cartellera, demà es fa una xerrada... **I per tant molts d'aquests locals no van tenir mai vida o es van anar morint per falta d'idees, d'iniciativa, de formació, de capacitat d'animació, de professionalització o semi-professionalització probablement. És clar, la, la, la, la carrera, entre cometes, o els estudis d'animador socio-cultural o d'animador juvenil, etcètera, aquí no existia.** Existia lo de monitor... cap escolta, però molt rudimentari. En canvi, els que van anar

a França van veure que allò eren professionals, o sigui, el, el, el director d'una "Maisons des jeunes" -no diguem a la Unió Soviètica- era una persona, doncs com un mestre, o com una altra professió, la professió d'animador. I això ho tenen molt clar els francesos, els belgues i gent d'aquesta or. consideren un ofici més la d'animador socio-cultural o juvenil, depèn de la franja d'edat que agafes, no? Per tant, en aquí de seguida em sembla que la gent va anar veient que o es formaven quadrus, tècnis o especialistes, etcètera o, o era molt difícil, o bé només ho sabien fer funcionar en bona part, però llavors amb el seu estil, gent d'esplais o gent d'escoltisme, que sabien muntar campaments o colònies o uns tallers o etcètera. Tot i aixís, jo penso que a la dècada dels '80, i ja és una altra dècada, sí que ja va haver-hi gent que es va professionalitzar com a tallerista o com a organitzador de... de xerrades no-conferències, sinó de coses molt més de... modestes, entre cometes, vull dir de... ja erem vint persones per qüestions de planificació familiar, o bé era un altre dia vint persones per qüestions de com muntar-te un viatge a l'estiu o coses d'aquestes, no? Però jo penso que ha falt... va faltar, de seguida es va veure, de seguida es va veure que sense uns recursos humans tècnicament capacitats els casals de joves eren un espai que es podia morir fàcilment i que per tant de seguida només van tenir molta vida i una vida provisional els locals que van ser ocupats per associacions o entitats amb gent amb molta iniciativa, o amb molta capacitat, o amb molta experiència, o amb molta dinàmica, i que altres, doncs, un cop ocupat el local, bueno, alguns van ser una cosa d'una degradació total, el nucli de... litrones, o el nucli de porreros, o el nucli de penjats que no sabien què fer perquè no hi havia idees, no? I alhora, l'administració pública en aquell moment amb una certa por, per tant obrint locals, donant locals, donant facilitats, perquè qualsevol s'enfronta amb la moguda que hi havia en aquell moment, i per tant exigint poc, controlant poc, i per tant, doncs segurament fent una inversió que ara -i això ja és una impressió personal- d'ara s'està dirigint en contra, perquè llavors la tendència de l'administració pública és a, doncs tanquem locals, com tancar els XX, o tancar lo que sigui, tanquem, tanquem, perquè no serveix per res, és llençar els diners, etcètera, i per tant restringir, també sense criteri, a vegades, el, la, facilitar locals. Bueno, a lo millor sí que hi ha gent que sí que sabia fer-los servir, però aquí ve la contradicció, no? Allavors, per tant, als '70, conclusió de lu que tu em preguntaves: demanda de locals, segur; idees clares sobre què havia de ser un casal de joves, poques, poques; tradició, cap, perquè a més a més, a veure, un altre element de reflexió, és que la, el moviment associatiu juvenil a Catalunya, sobretot, ha sigut molt de capelleta, ha estat molt poc relacionat els uns amb els altres.

RAMON 3:

(.....)

Les causes de la crisi es poden resumir en: manca d'ús, d'infraestructures, manca de formació, manca de tradició, manca de continuïtat. Per tant, es formula un nou tipu d'associacionisme que pugui donar solució a això, sobre la base de bones infraestructures, bona formació, bona continuïtat i bons recursos, diguem, no?

5.3.9. CONCLUSIONS.

Les conclusions a què podem arribar sobre el teixit social i la demanda de casals de joves, tenint en compte les definicions que es donaven, al llarg de les tres legislatures municipals són les que tot seguit anotem.

En l'anàlisi de la situació que es feu en la primera legislatura coincideix amb

el discurs dels participants en aquesta. La majoria de les opinions descriuen la situació com de desencís del teixit social juvenil, en l'any 1979.

Per tant, les opinions posteriors sobre què l'aparició dels casals està relacionada amb les reivindicacions d'aquell moment, sembla que no serien encertades.

Les causes de la desarticulació del moviment juvenil cal buscar-les en la mateixa manera com es va fer la transició. Segons els documents trobats, els joves són els que estaven majoritàriament a favor d'una ruptura; el sistema al què s'optava no tenia res a veure amb això.

Les explicacions donades pels participants en la davallada d'aquest moviment són diverses, però en la seva majoria responen a la manca de preparació i formació de ña gemt, o que les eleccions municipals són les ultimes que es realitzen.

Els participants en el procés tornen a repetir el discurs tècnic que ja havia aparegut en l'anàlisi de les definicions de l'Animació sòcio-cultural: els professionals són els que defineixen què és animació. Dintre d'aquest tipus de discurs no hi ha cap dubte ideològic ni cap posicionament en aquest sentit.

Les coses s'analitzen des d'una posició asèptica i universalista, com si la formació fos una cosa que ho soluciona tot. Les respostes tendeixen a passar per solucions individuals als problemes; és diu que no hi havia animadors o professionals. Les solucions no passen per allò social o per l'estructuració del sistema.

Seguint amb la mateixa línia, en les explicacions de les demandes de Casals de Joves es diu que són les entitats del teixit associatiu, en concret, les vocalies de joves o les entitats del teixit clàssic les que demanen els casals. L'única documentació escrita que he trobat és sobre les organitzacions polítiques com a demandants dels Casals de Joves. Per tant, torna a sortir el discurs d'allò tècnic, asèptic, i no ideològic, com a justificació del projecte.

Dintre d'aquesta explicació tècnica el model a seguir seria el model dels països democràtics i, en aquest cas concret, el model francès.

Una possible hipòtesi sobre perquè es diu que la reivindicació de Casals de Joves venia dels grups de joves de les vocalies, és perquè realment aquests eren els joves reivindicatius i més radicals durant la transició. En canvi amb l'arribada de la democràcia aquests joves van quedar fora del sistema parlamentari en no entrar en joc. Aquests serien els joves amb els que després es connecta a través dels casals dels barris menys afavorits. Possiblement són els que participen en els casals de la coordinadora de Nou Barris. És aquesta la raó per la qual continuen vivint l'administració com adversari, com opositors als que cal combatre.

6- ANÀLISI DE LA PRIMERA LEGISLATURA, 1979-1983.

6.1. ANÀLISI DEL DISCURS GENERAL.

Consideracions generals

Aquests primers tres anys es caracteritzen per la recerca de locals on els joves puguin estar. Encara que en un principi es parla de Casals Itinerants, sense un espai fix sinó només amb un punt de referència en un temps determinat, es desestima la idea en veure que no té el ressò esperat. En el projecte del 82 també apareix la pensament de fer Casals Oberts convertibles en llocs de trobada informal amb bars o restaurants que se'n fessin responsables un grup de joves.

A partir de l'any 82 apareix el primer projecte complet de Casals que s'anomena programa d'estructuració. En ell es dóna per primera vegada una definició de Casal com la que anotem tot seguit:

"2.1. Definició del medi "Casals de Joves".

Els Casals de Joves són espais públics oberts i a l'abast de tots els joves del barri.

El componen tots els joves de 15-25 anys que, d'una manera voluntària, vulguin participar en les seves activitats, gestió i administració."(1982).

Aquesta definició canvia respecte a anys anteriors ja que en ells no es dóna una definició del Casal sinó que s'explica les parts que té i les activitats que s'hi fan.

"Els que són joves, en una paraula es constitueixen com a Grup Casal per donar sortida a la seva veu i acció, en una ciutat on fins ara, hem hagut de cridar al carrer i sobre el vent, o consumir

dins l'òptica d'un contracte com l'Ajuntament de Barcelona de Joves Usuaris del Casal..."

Després de llegir aquests primers documents dona la sensació que la idea estava clara; partint de grups ja existents, l'Ajuntament establiria convenis per què poguessin funcionar.

Per quina altra raó es podien preguntar per la legalització si ja eren Administració? També es podria apuntar la hipòtesi que la gent que treballava a l'Àrea encara no tenia la mentalitat de l'Administració, ja que era la primera vegada que treballava per ella i anteriorment no hi havia hagut cap contacte amb aquesta. Per veure clar aquesta hipòtesi caldria fer un estudi més aprofundit.

Gestió

Sobre la gestió dels casals, en un primer document (79-80) s'anota que "la gestió depèn de cada grup..." però de tota manera, donaven unes pautes indicatives.

L'organigrama proposat era el següent:

ASSEMBLEA (tothom)

|

CONSELL DE (20 persones
GESTIÓ electes)

|

EQUIP EXECUTIU

|

EQUIP TÈCNIC DE CREACIÓ

En l'any 1982 s'elabora una altra proposta per a la gestió dels Casals;
l'anotem seguidament:

"El consell de gestió: són vint representants escollits de l'assemblea, que discuteix a fons el tema de l'Assemblea i es reuneix un cop al mes.

Equip Executiu: tindrà coordinadors que serà o l'animador o l'administrador.

Equip tècnic: tres tècnics escollits democràticament de tots els que treballen en tallers en el Casal amb veu però sense vot."

El consell de gestió i l'equip executiu tenen vigència d'un curs. En el següent document desapareix.

Els òrgans de gestió del Casal canvien substancialment en el 1982.

Hi ha Grups estables: són els diferents grups d'activitats.

Grups Gestors: coordina i dinamitza el funcionament del Casal. Elabora el programa d'activitats d'acord amb l'Assemblea del Casal i l'acord de treball amb un conveni amb l'Àrea de Joventut. L'Animador serà també membre del Grup Gestor amb veu i sense vot.

L'assemblea: és l'òrgan màxim de decisió del Casal i la componen tots els usuaris. Es reuneix com a mínim semestralment.

Consell de joves: periòdicament es farà una trobada del Grup Gestor del Casal amb representants del Consell de Joventut del Districte o Coordinadora de Joves, representants del Consell de Districte (Coordinador de Joventut), representants de les entitats del barri i de l'Àrea de Joventut, per fer un seguiment i valoració de la marxa del Casal i dels objectius fixats.

Apareixen noms diferents com el Consell de Joves que en el mateix document es justifica la seva existència.

També surten els grups estables que són els que es formaran en el Casal. El Grup Gestor és el que s'encarrega de programar les activitats i mirar-les juntament amb l'Assemblea i l'Àrea; aquest element també és nou.

En aquesta segona explicació, com es feia anteriorment, es dóna més importància a grups constituïts que a la gent en general.

El primer era un funcionament més semblant a l'assembleari. Aquest es canalitza en grups de treball, sistema molt proper al democràtic o a un parlament.

La figura de l'animador es mostra com a diferent dels grups de joves.

L'animador.

En el primer document, s'anota que si l'animador possibilitat que si s'accepta comporta que l'Àrea pugui intervenir en el funcionament del casal quan es donin situacions conflictives.

"Si es vol que l'Animador del Casal tingui un sou de mitja jornada i, per tant, una relació directa amb l'Àrea de Joventut, caldrà parlar amb l'Àrea per arribar, a partir de l'elecció del Consell de Gestió, a un acord que, tot respectant la voluntat del Consell, a la llarga l'Àrea pugui intervenir-hi en situacions problemàtiques. Això vol dir que, a partir del seminari de Formació i tempteig permanent de l'Institut de l'Esplai, l'Àrea remeti un informe al Consell de Gestió per buscar, de comú acord, una solució."

Sembla que des del principi estava clar l'existència d'animadors que cobrarien per la seva feina. Encara que sembla que hi havia polèmica ja que es diu que ha estat un debat en el document del 82. Un altre punt important és que l'associació o cooperativa, portarà a terme l'animació a partir d'un encàrrec molt específic i concret

de l'Àrea de Joventut. És evident que això no té res a veure amb la idea, exposada en els primers moments, de fer escoltar la veu dels joves.

En una revista editada l'any 1981 és l'únic paràgraf de l'explicació del què són els Casals que hem suprimit.

"La figura de l'animador dintre dels Casals de Joves ha estat, per la mateixa Coordinadora de Casals, objecte de debat i discussió. Professionalitzar l'animació és un dels dubtes més importants en aquest camp i, coneixedors de la solució que van arribar altres Estats sobre el tema, ens ha costat definir-nos."

En el document intern del 81 es diu que:

"donat que el local és municipal i ho és també l'animador, l'impressió dels programes... per més que no podem l'Àrea subvencionar més part de les activitats."

De tota la informació escrita, aquesta és l'única afirmació sobre el tema. En tots els altres documents l'animador forma part del grup gestor i és un jove més. Cal dir que aquest document és l'únic d'ordre intern d'aquest període ja que tots els altres són documents que estan elaborats per ser una difusió o explicació dels Casals.

És en el document del 82 on es separa als animadors dels Grups Gestors. En el 81 es diu que:

"La Coordinadora de Casals és l'Assemblea dels tècnics en animació que, fins a l'octubre del 81

i en l'espera que es constitueixin les cooperatives d'usuaris de Casals de Joves, tenen cura de tirar endavant el Casal en el que treballen i la coordinació d'aquest amb els altres per crear una manera comú d'entendre el fet Casals dins la peculiaritat de cada barri."

En aquesta també hi participaven els representants dels Grups Gestors dels Casals.

En el 82 es diu que:

"Aquesta Coordinadora, en la que hi prenen part representants dels Grups Gestors de tots els Casals, serà la que com a mínim trimestralment, sondegi el projecte i senyali línies d'actuació" i "amb data 12/2/82, la Coordinadora de Casals de Joves de Barcelona va fer arribar a l'Àrea un document sobre aquest tema (els criteris, requisits, les condicions laborals i les funcions), deixant que els Casals de Joves comporten un paquet de treball i responsabilitat que és difícil de fer front des del camp del voluntariat.

Sembla que no es faci diferència entre l'animador i els Grups Gestors. Per justificar l'existència de l'animador ja que "els Casals del barris" es basen en que cal i en que és una demanda dels joves, fet que no havia estat esmentat anteriorment.

Amb l'excusa de la professionalització i la qualitat es diu que:

"Caldrà connectar, doncs, amb cooperatives o associacions d'animació amb joves de més de 21 anys que tinguin la capacitat i les ganes de treballar en l'animació sòcio-cultural dels joves de la ciutat. Aquesta Cooperativa o associació existent, amb entitat i programa propi, portarà a terme l'animació a partir d'un encàrrec molt específic i concret de l'Àrea de Joventut. L'Àrea establirà

un conveni anual de prestació de serveis d'animació amb aquestes cooperatives o associacions perquè tinguessin animadors a Casals."

Se suposa que hi ha entitats capacitades per a realitzar aquesta feina quan abans s'ha dit que no hi ha tradició de treball amb joves a Catalunya. El que en realitat s'està dient és que cal que els joves que fins ara feien d'animadors es constitueixien en associació o cooperativa per fer la feina. Així se'ls separa dels seus Grups Gestors i comencen a ser tècnics.

Això és palès en el paràgraf on es diu que l'òrgan de coordinació serà la cooperativa, no la Coordinadora de Casals. "Aquesta cooperativa o associació existent, amb entitat i programa propi", aquí es torna a separar dels joves dels casals als animadors ja que ha de dur a terme el seu programa, no el dels joves.

Per tant, se separa els interessos dels joves dels dels animadors, ja que aquests tècnics cal que tinguin el seu programa propi i el seu propi projecte. Se'l passa de la categoria de jove emprenedor a tècnic en animació, que cal que sàpiga interpretar els desitjos i les necessitats dels joves per poder-les plasmar en un projecte.

Una altra justificació que es dona per no establir uns convenis amb tots els grups d'usuaris dels Casals, és que la feina d'un municipi no és crear entitats, sinó serveis públics, d'altra banda s'ha estat dient que una de les funcions dels Casals és el fomentar l'associacionisme.

Per totes aquestes explicacions donades sembla que quan cal institucionalitzar els casals apareixen problemes. Aquest porten a canviar la filosofia del Casal per fer-la quadrar amb la racionalitat de l'Administració. Paradoxalment, en lloc de buscar quina podria ser la forma que serveís per arribar a aconseguir el que es volia, s'adapta el que es vol fer a la racionalitat administrativa.

En una de les recomenacions del funcionament dels casals es diu :

"Anirà bé que en el Casal es vagin creant «institucions». Això és:

- . Formes socials d'activitat (revista, consell d'àmbit,...)
- . Normes de funcionament del grup, que regulin el que es pot fer.

El Casal és un medi deliberadament poc definit, perquè cada grup de joves d'un barri hi fagi un assaig d'institucionalització."

Es volen fomentar els grups estables, per tant la institucionalització d'aquests.

En tots els documents, sempre que es fa referència al perquè han de servir els Casals als joves, es recalca que ha de ser a tots els joves, ja sigui en grup o individualment.

- "Un desvetllador d'inquietuts comunitàries i de creixement personal".
- "Què són les beceroles de l'expressió personal i comunitària en aquell casal concret".
- "Per a tots els joves de la ciutat, ja individualment, ja en grups estables".
- "Joves i grups que com ...".
- "El Casal és obert als joves usuaris tant a nivell individual o amb grup."

Sembla clar que es té en compte la dimensió totalitària i alhora la pastoral de la qual parla Foucault en les tecnologies del jo que està sempre present en la racionalitat de l'Estat.

En l'explicació de per què no es pot fer un conveni amb cada Casal i que aquests s'ajuntessin formant una federació, és que això seria partidista ja que no podria arribar a tots els joves, en la realitat s'acaba fent un contracte amb una sola entitat que aplaça a tots els animadors. Això a la llarga canviarà i s'introduirant altres entitats que faran la gestió dels Casals. Però donada l'estructura nòmada de la joventut, no cal ésser.

Quan M. Foucault parla de quina ha de ser la funció de la policia -pel que fa a l'utopia del segle XVII- la descriu com que un dels seus objectius és "assegurar la comunicació entre els homes, en el sentit ampli de la paraula. Doncs si no és així els homes no podrien viure, o la seva vida seria precària i miserable, i es trobaria perpetuament amenaçadora". En un compendi de reglament de policia de tot el regne francès del segle XVIII dut a terme per Delamare es diu "que el policia vetlla per tot el que es refereix a la felicitat dels homes i afegeix: la policia vetlla per tot el que regula la societat (les relacions socials) que romanen entre els homes."

Aquestes són les paraules que s'usen en la justificació dels Casals de Joves; es diu :

"dins els serveis que cal donar suport d'una manera decidida per ésser un desvetllador d'inquietuts

comunitàries i de creixement personal, cal afrontar els Casals de Joves com un estri a l'abast de tota comunitat preocupada per dissenyar un tipus de comunicació centrada en la mateixa dinàmica de la comunitat i oberta al conjunt ciutadà".

Sembla també com si els ciutadans estiguessin poc comunicats i un paper dels Casals fos el de donar la possibilitat de comunicació.

D'altra banda, també s'afirma que els Casals han de ser :

"Un lloc de trobada que vingui a donar resposta a l'anonimat ciutadà on la trobada comunitària està marcada per l'espai comercial i unidimensional del bar, la boïte,..... i no permet de barrejar-hi una variabilitat de comunicacions i accions que facilitin el contacte, l'engrescament per l'acció i la reflexió."

Entitats.

El paper que han de fer les entitats tradicionals queda definit en un paràgraf de la primera definició de Casals:

"Les entitats, institucions, grups,... no poden inscriure's institucionalment com a membres dels Casals. Només és vàlida l'opció de cada jove. Però cal que aquestes entitats, institucions i grups, donin el seu suport al Casal tot acceptant-ne, de bon grat, el seu pluralisme ideològic i de praxi."

Queda molt clar que en un inici no hi tenen cap paper. En documents posteriors del mateix període es diu que les entitats podran utilitzar el Casal però sempre tenint en compte que és un espai públic; es regula el seu ús, perquè comencin

a fer-lo servir.

"Els recursos als grups del barri.

El Casal, com a espai públic, està obert a tots els joves del barri. Però, segurament, no es veu clar com les entitats i grups poden utilitzar-lo. Per obrir camí apunten:

1. Utilitzant el local per reunions i actes, sempre que s'hagi demanat amb el temps suficient a la Gestora del Casal que coordina les activitats i els espais del Casal.
2. Utilitzant aquells recursos tècnics que el Casal pot tenir o, partint d'ell, demanar a l'Àrea de Joventut: tarimes, so, propaganda, cadires,...
3. Oferint tècnics per fer cursets monogràfics, coordinar un àmbit, portar un grup estable,..."

Cal assegurar-se que, en la mesura que l'arquitectura del local ho permeti i els recursos arribin, el Casal és una eina per a tots".

Aquest punt és un dels que més canvia en anys posteriors als casals.

Associacionisme.

Cal fomentar els grups estables de joves.

" Fomentar grups estables. Hi ha una excessiva preocupació per campanyes i actes puntuals. Cal fomentar els grups estables dels joves associats. Fomentar la participació i modificar la condició de receptor passiu".

"És important com per convencer més campanyes d'informació i divulgació de la idea i objectius. Hi ha que conseguir aquest curs que els Casals siguin un eix més de l'associacionisme juvenil de la ciutat."

Sembla que el tema de l'associacionisme és un tema important fins l'any 82 quan

apareix l'informe jurídic que diu que la idea de fer una Federació no és possible. Caldria veure quin és el tipus de Federació que no és possible fer. Ja que la llei d'associacions pretén l'existència de Federacions. Segurament, el que caldria veure és si s'esperava era fer associacions d'usuaris i federacions a l'estil francès, on els polítics són membres d'aquestes federacions.

Al no ser possible aquesta fórmula, no hi havia cap tipus de vinculació entre els Casals i l'Administració, per això segurament no era possible fer-ho.

Una de les contradiccions que apareixen en el discurs és que els Casals de joves han de sorgir de la necessitat real i no d'una imposició de l'Ajuntament. "I diem això perquè tot Casal ha de sorgir d'unes necessitats reals i no d'una planificació freda sobre la ciutat", amb els discurs que es fa que cal que els casals siguin uns dinamitzadors de la societat.

"... ésser un desvetllador d'inquietuds comunitàries i de creixement personal."

Aquesta contradicció es troba també en la manera de constituir els Casals. D'una banda es demanen si ha de ser un grup que vulgui donar veu a la seva expressió i d'un altre que tinguin la necessitat de que la comunitat es desenvolupi. En aquest cas la sortida a la contradicció queda resolta amb que el grup tingui la necessitat de treballar per al barri.

"Cal doncs, que hi hagi un grup disposat i que senti la necessitat del casal, a la vegada, que senti que aquest grup ofereix garanties de que el seu projecte no és fruit d'una il·lusió

passatgera o d'interessos marcadament partidistes. Tenen, al contrari, la necessitat que la comunitat del barri es conegui i desenvolupi."

A més de la manera mencionada anteriorment, que sigui un grup de joves el que engegui el Casal, hi ha una altra possibilitat de configuració d'aquest. Cal que el Consell de Districte vegi la necessitat de fer un Casal.

"Hi cap, també que no sigui un grup de base que inici el projecte, sinó que la necessitat la ressenti el districte i busqui qui li faci costat, car el districte nota, en la seva pell, l'absència d'una política jove, i creu que les organitzacions que en aquella àrea de la ciutat s'apleguen, no aporten una dinàmica activa al desenvolupament de la comunitat. El projecte, però, caldrà engegar-lo amb els grups que s'enfilen al carro del casal, tenint present aquestes grans línies que aquí s'esbossen, si els grups volen caminar al costat de l'Àrea de Joventut i les Conselleries de Districte."

En aquest fragment queda clar que cal que els joves estiguin d'acord amb l'Àrea per tirar endavant el projecte. En un altre paràgraf no és el caminar sinó l'identificar-se el que serveix per a resoldre la contradicció.

"Perquè els joves volen i necessiten un espai o atmòsfera per identificar-se. I aquí, segurament és on hem anat descobrint tota una nova manera d'associar-se. Els joves de la nostra ciutat defugen de carnet i normes. De tot allò que sigui un associacionisme tradicional. Però, en canvi, potencien i se senten lligats a corrents d'opinió, de música, de manera de ser, de barris, de locals,... Posem un exemple llarg: El fet de sentir i saber ser «roquero» no és una vanalitat. Implica sentir-se lligat a un so, un pel agressiu com la ciutat, unes lletres estripades on es demana un canvi en les relacions, una manera de vestir,... I l'assistència a uns locals pels concerts, la compra d'un disc, trobar-se amb els amics,... I no si val, aquí, a dir que això és fruit de la comercialització.

El rok, com l'ecologia, ha perdut qualitat pel comerç de les multinacionals. Però és un fet que, malgrat i sovint a causa d'això, els joves d'una ciutat viuen, molt el rock. És el rock com a cultura. Retornant al tema, hem constatat la necessitat d'un local que irradiï una atmòsfera, un local que sigui un punt de reunió, nexa d'inter-relacions, espai d'informació ciutadana i no usual ... Un lloc en el barri on, a poc a poc, els joves sabessin que hi tenen «un cuartel general».

"D'aquí hem de partir. De tots aquells joves que sense gairebé experiència, han optat per fer costat al municipi en l'esforç per crear una xarxa de serveis on la comunitat civil pugui gestionar la seva vida quotidiana en allò que és més senzill: el seu temps lliure."

Existeix una oposició entre dues maneres de fer. Una seria, el fet que els Casals de Joves han de fomentar l'associacionisme, per tant, constituir grups. Un altre, la necessitat que els casals siguin un servei públic.

En aquesta oposició queda clar quin és el costat que és més important ja que quan es tracta de legalitzar els Casals de Joves o sigui els grups d'usuaris que els conformen, no es fa. Però el que s'optè és constituir associacions d'animadors i els grups que hi poden haver en els Casals queden sense cap tipus d'estructura.

"... quan la feina des del municipi no és crear entitats, sinó serveis públics."

Una altra de les idees que surt en el text és la necessitat de crear un espai especialment per als joves. Aquesta idea queda justificada perquè es digui que els joves tenen una manera de viure i de sentir les coses diferent de la resta de la població.

"Perquè ens calen -i volem, els joves- recuperar la gran ciutat, a partir dels seus barris."

Volem sentir-nos-hi com a casa. Amb un estil de vida i codi de costums, també nostre. (...) I que som els mateixos joves que hem d'omplir l'estructura d'un Casal, configurant-hi la nostra manera de viure, la política cultural,..."

En el document intern de l'Àrea es diu que cal posar els Casals als barris en què no hi ha equipament. Sota aquesta suposició es podria veure que el que en realitat volien des d'un principi era que els casals fossin equipaments municipals. Encara que no es digués directament, o que no tinguessin prou clar el paper diferenciat entre el que era l'Administració i el teixit associatiu, ja que eren els primers anys i la gent que treballava a l'Àrea provenia del teixit associatiu de la ciutat.

Característiques gràfiques dels documents.

En un altre ordre de coses cal assenyalar que la major part dels documents d'aquest període estan escrits perquè els llegeixin els mateixos joves. Són destinats a difondre i explicar que és un casal. No són documents interns de l'Àrea sinó que són publicats per aquesta. L'únic document que no reuneix aquestes característiques és un intern de l'any 81, però, està compost en la major part de documents publicats en altres ocasions.

Un altra característica dels documents és que en les fulles impreses no apareix cap tipus d'encapsalament. En els de la segona època, en tots, figura el membret de l'Ajuntament de Barcelona i el de l'Àrea de Joventut.

6.2. CONSTRUCCIÓ DE LA CRONOLOGIA HISTÒRICA.

6.2.1. PROGRAMACIONS I VALORACIONS.

En les eleccions a l'Ajuntament de Barcelona van guanyar els socialistes, i compartiren el govern amb els comunistes. En el cas de l'Àrea de Joventut també varen fer una regidoria compartida,; un regidor del partit comunista i un del socialista.

Programa de l'Àrea de Joventut 1979-80.

En el programa de l'Àrea de Joventut queden reflectides les reivindicacions que feia el Congrés de la Joventut i la Taula de Joves. S'esmenten els locals de l'OJE i la possibilitat d'adquirir locals nous. Pel que fa als locals del "Frente de Juventudes", -així els anomena en el programa-, de l'apartat "Altres canals de relació". En ell es que, a més de fer activitats als joves organitzats, es promouran "aquelles realitats que facilitin la voluntat dels joves d'associar-se mitjançant dos grans eixos de treball:

a) disposar dels mitjans materials: locals i pressupostos.

- Casals de Joves entesos com espai físic.
- Recuperació dels locals de l'"Instituto de la Juventud" que pertanyen a l'antic "Frente de Juventudes" en el sentit de lograr que siguin locals oberts a tots els joves, organitzats o no".

L'altre eix de treball és "col.laborar en els continguts i amb les realitats

existents". Dintre d'aquest apartat s'inclouen la campanya de promoció de l'associacionisme feta amb el Consell de la Joventut (pàg. 8).

En el projecte queda clarament diferenciat el que és la realitat associativa del que és el jove sense associar. Aquests són la resta de la població i acostumen a ser identificats com a tots els joves. És clar que s'estableix una dicotomia, entre els grups de joves associats i la resta de la població.

Es fa referència a aquesta en tractar la qüestió que el que cal oferir són "Serveis. Això és: que estan en principi, a remolc dels interessos i necessitats de la joventut de Barcelona, especialment de la menys atesa. D'aquella que no esta en cap organització" (pàg. 13).

Els Casals de Joves es comenten en l'apartat de promoció institucional del programa. Per tant, són una iniciativa de l'administració, conseguint desvetllar així la comunicació. L'Ajuntament "insinua com una estructura administrativa i tècnica" (pàg. 15), per tal que els casals sorgeixin de la pròpia comunitat i no d'una planificació freda de la ciutat.

Queda clarament reflectit que es tracta d'una cosa nova i experimental, que l'Àrea està provant. "L'Àrea, quan aquests casals tinguin un temps de funcionament, confeccionarà les pautes dictades per l'experiència" (pàg. 18). "Amb aquests casals i amb els que vulguin afegir-s'hi, l'Institut d'Esplai iniciarà, d'una manera experimental, a partir d'Abril, un Seminari Permanent de Formació i tempteig per

si el primer dels casals, tal i com s'enten en el projecte, comencés en el mes d'octubre de l'any 1980, ja que en un llistat posterior es fixa aquesta data per l'inici de la major part dels casals.

En la valoració del projecte de 1980 que es fa sobre aquest primer programa de l'Àrea de Joventut en el document "Proposta previa al programa d'estructuració pel curs 1982-83" es diu "M'he trobat amb un departament amb un programa teòric (79/80)...". Per tant, sembla que aquest primer programa no es va portar a la pràctica i estava fet, més aviat sobre desitjos d'allò que es volia que no pas sobre realitats.

Un dels temes que en aquesta època marca la realitat és la manca de locals. Malgrat tota la campanya duta a terme pel Congrés de la Joventut sobre els locals per a joves, resulta que aquests locals no existien o estaven destinats a altres projectes.

En el Seminari situació actual de les associacions de joventut a Catalunya de la Taula de joves que es va realitzar just abans de les eleccions democràtiques, durant els dies 10 i 11 de març de 1979. El Subdirector d'assistència a les activitats, "Director General de la Juventud" del Ministerio de Cultura, apuntava la següent reflexió:

"Creo que la campaña de prensa más organizada que en los últimos tiempos ha habido en todo el Estado Español es aquella que viene manejada por el decir de "el patrimonio de la juventud para la juventud". Y me preguntaría cual es el

patrimonio de la juventud: porque ese patrimonio no existe."..." Pero como todo esto, realmente con respecto a las necesidades reales en esta materia no constituye ningún tipo de patrimonio juvenil, en el sentido amplio, es decir, de instalaciones de carácter público puestas a disposición de los jóvenes, la verdad es que se carece de ello. La verdad es que hay poco. Y lo poco está en deterioro físico muy acusado, y la verdad es que no hay recursos suficientes, hoy por hoy, para llegar a atender a esta realidad. Entonces, lo poco que hay lo que requiere es atención y mimo por parte de todos, y si no se da esa atención y ese mimo, lo poco que hay, insisto, va ha degradarse cada vez mas." (pàg. 16-17).

Desenvolupament durant el curs 80-81.

Després d'aquest programa teòric no hi hagué cap altre document escrit fins al mes de febrer de 1981, on trobem l'anomenat "Casals de joves, un projecte per a la discussió". Hi ha un període entremig, des de que s'elabora el programa dels anys 79-80 fins que es marquen els objectius en l'octubre del 1981, que no hi ha directrius. També amb data d'octubre de 1981 s'edità el bitllet de tramvia en el que es fa una exposició d'allò que ha de ser un casal i dels seus objectius.

És en aquest curs, quan l'Àrea no vol donar un model acabat de la idea de casal i, per tant, les realitats són molt diverses. Sembla que en un principi els casals que hi havia no eren del tot estables. També s'esperava que els propis joves volguessin tirar endavant projectes.

En aquest document de "Casals de joves, un projecte per a la discussio de

febrer de 1981", es fa la següent afirmació: "S'ha esperat, però, la demanda social dels joves de la ciutat per posar-los realment en marxa" (pàg. 1).

En l'apartat d'anàlisi del moment actual s'exposa: "la demanda , a partir del model CASAL, cada dia és més voluminosa" (pàg. 1).

Casals que hi ha en aquell moment: Sarrià, Casinet d'Hostafrancs, Ateneu de Gràcia, Trinitat Nova, Bon Pastor, Sant Martí i Horta. També hi ha el C/ del Vidre i Blai 34 com a locals.

Sembla que es distingeix dos tipus de casals; uns que "A més d'aquests equipaments base, donaran a l'Àrea i als Joves una possibilitat de contacte, informació,...", i els altres que "cal potenciar altres equipaments en les zones declarades com a prioritàries dins de la política d'actuació municipal: els Districtes 9, 10, 2, 9, 5 i 1.

Finalment s'afegeix "L'equilibri entre zones deixades de la mà dels serveis públics i aquelles que, si bé també ho han estat tenen equipaments privats amb vocació pública, és primordial" (Document per a la discussió 1981, pàg. 3).

En aquest moment, es comenta que aquests segons "haurien de funcionar amb una subvenció fixe i un conveni que seria semblant al que el Servei d'Esplai fa amb alguns centres d'Esplai" (Document per a la discussió, 1981, pàg. 3). Aquesta

diferència entre aquests dos tipus de casals és mantindrà durant aquests primers anys. Sembla que també quedara reflectida en els propis animadors de la COCAJOBA.

Igualment s'anoten els contactes establerts amb grups dels següents barris: Turó de la Peira, Porta, Barri Gòtic, La Pau, Roquetes, Guineueta, Catex, Meridiana, Cañelles i Carmel. La major part d'aquests barris estan en el districte de Nou Barris o com a mínim en la part on hi viu gent amb menys recursos de la ciutat. Molt probablement aquests casals seran els que formaran la Coordinadora de Nou Barris. Exceptuant el del Barri Gòtic.

Desenvolupament del curs 81-82.

Objectius del curs 81-82

En aquest curs es creà "el Departament de Casals de Joves, dins del Servei de Joventut i comença a funcionar a partir del curs 81-82". (Casals de Joves de Barcelona. Programa d'estructuració. Curs 82-83, pàg. 4).

Aquests objectius són elaborats durant l'octubre de 1981, amb l'entrada d'un nou tècnic a l'Àrea. Aquest feu la valoració següent de la situació amb que es trobà: "M'he trobat amb un departament amb un programa teòric (79-80), per coordinar uns grups gestors que no existeixen, per controlar uns animadors, (?) per fer un seguiment d'uns Casals que no funcionen"... "Entro un cop el curs ha començat. Vaig tenir que preparar uns objectius del curs i una valoració pressupostària en pocs dies" (Proposta previa, programa d'estructuració Casals de Joves 82-83, pàg. 3).

Partint d'aquesta situació s'elaboren els següents objectius.

- Assegurar el funcionament intern dels casals. Es realitzarà un seguiment d'aquests.
- Donar-nos a conèixer. Començar una campanya gràfica.
- Consegir la legalització dels casals.
- Donar una imatge com a Coordinadora i al mateix temps assegurar el seu funcionament.
- Donar als casals de joves més projecció nacional i internacional. Casals de joves curs 81-82.

En el moment de l'elaboració d'aquests objectius existeixen 16 casals de joves, classificats segons la data del seu començament, tal com anotem tot seguit.

Octubre 80: Sants,

Sarrià,

Sant Martí,

Bon Pastor,

Trinitat Nova,

Horta i

Sant Gervasi.

Aquests casals tenen una subvenció de 45.000 ptes. mensuals per les activitats.

Març 81:

Roquetes,

Guineueta i

Ciutat Meridiana.

Aquests se'ls dóna una subvenció de 25.000 ptes. mensuals.

Octubre 81: Torre Llobeta,

Sant Andreu,

Prosperitat,

Besós,

Maragall i

Carmel.

En un altre punt d'aquest informe s'exposa que "De l'experiència d'aquest any crec que en molts casos no es necessària aquesta dedicació a mitja jornada d'un animador. Deixar-ho com a criteri del casal". Per tant, sembla que en molts dels casos l'animador o no existia, o la persona que feia la feina no rebia cap compensació. Continua apareixent la diferenciació entre els casals; els que estan a barris més desfavorits són els que reben menys quantitat de diners i també són els que es creen més tard.

També són classificats segons tenen els locals.

- Casals amb local definitiu; els casals que pertanyen a aquesta classificació estan en locals propietat del mateix grup de joves, excepte un que està llogat al Patronat de la Vivenda.
- Casals amb local sense condicions; un és de l'Ajuntament i l'altre del propi grup.
- Casals en Centres Cívics i ara en local provisional.
- Casal en Centre Cívic i sense local provisional.

- Casals en locals propis sense condicions.
- Casals sense local; hi ha dos locals de la Generalitat, un en cessió i un altre en tràmit de compra. Per tant, en aquest apartat s'inclouen els casals que els seus locals pertanyen a altres institucions.

La coincidència de les dues classificacions radica en què els casals que reben les subvencions més altes són els que no tenen local definitiu. Aquests pertanyen a dos grups: Un el formen aquells casals que s'espera que aviat estiguin en Centres Cívics. Aquest és el cas de Sants, Sarrià i Sant Martí. Existeixen una sèrie de documents en que s'expliquen les avantatges que tenen els casals en Centre Cívics.

L'altre grup esta format pels casals que tampoc tenen local definitiu: un llogat al Patronat de la Vivenda, l'altre en tràmit de compra, un altre pertany a la Generalitat i, per últim un està cedit en patrimoni. La característica d'aquest segon grup és que els casals estan compostos per un gran nombre de gent. Sembla que els casals que tenen locals definitius no són els que reben la quantitat més gran de diners. El criteri de subvenció sembla que està més relacionat amb si el local pot arribar a ser municipal, que no pas amb el tipus de dinàmica desenvolupada.

En l'article, presentat a les "Primeres Jornades d'Animació Cultural a Barcelona" (30, 31 de gener i 1 de febrer), sobre els Casals de Joves, les dues experiències citades són les dels casals de Sant Martí i de Sants. Aquests són dos dels casals que estan a Centres Cívics. Després se citen els que formen la Coordinadora de Casals de Joves; surten només quatre casals: Sarrià, Sants, Sant Martí i Bon

Pastor. Segons els altres documents de Casals a la pràctica n'hi havia més: Trinitat Nova, Horta i Sant Gervasi. Aquests són els que no tenen local municipal ni hi ha perspectives de tenir-ne. Són casals on els grups de joves són més nombrosos i provenen d'esplais del barri; sorgits com a grups previs al projecte de casals de l'Àrea. Tenen la seva pròpia dinàmica.

El que sembla clar és que la política de casals de joves està lligada a la dels Centres Cívics. També és evident que posar diners, o no, en un projecte està més relacionat amb les garanties que ofereix el grup de joves amb el que es treballa, i els grups de joves que ofereixen millors garanties estan relacionats amb barris no degradats de la ciutat.

Valoració del curs 81/82.

Existeixen dos documents de valoració dels casals; un es publicat dintre del projecte d'estructuració del curs 82-83, i l'altre dins de l'ordre intern. Aquest últim és una valoració crítica realitzada per un dels tècnics de l'Àrea, quan aquesta es feu càrrec del departament de casals de joves.

El que es valora més positivament és l'existència de la COCAJOBA. Aquest apartat es destaca en els dos documents.

Un altre dels punts tractat a la valoració és el referit a la legalització dels casals. Es diu que es un tema resolt, " Qüestió que ha quedat resolta aquest curs". (Programa d'estructuració curs 82/83. Pàg 4).

La resposta és la següent: "L'opció presa és ben senzilla..... I aquest és el curs en què l'hem d'institucionalitzar". (pàg 4). També es parla de conveni, d'assegurar l'animador i de facilitar un local.

Igualment s'explica per què no es poden fer "associacions d'usuaris" (pàg 4), tal com s'havia proposat en el projecte anterior. Els casals es convertiren en una associació més del barri, i això no és el fi de l'administració.

En la valoració interna es diu que l'Ajuntament no té clara la propia idea de

legalització. (Veure cita en l'apartat de la COCAJOBA que es parla del tema).

Un altre dels temes que s'analitza és el dels Grups Gestors. En el document publicat es remarca que hi ha molta gent que s'ha quedat pel camí, o que s'ha apuntat a treballar per a l'Administració. Sembla clar que aquí és on es produeix la ruptura entre la racionalitat del que s'esperava que seria o havia de ser el treball des de l'Administració i la nova racionalitat que introdueix l'Estat.

El nombre de casals d'aquell moment era de 28, segons la valoració del mes de juliol. En aquesta valoració s'apunta que el nombre de casals "pot engrandir-se degut a les propostes i projectes que han arribat a l'Àrea de Joventut a través dels Districtes (locals municipals), Descentralització(Centres Cívics), Grups de joves" (Projecte d'estructuració 82-83, pàg 10).

En el llistat posterior es descriu l'estat del local de cada casal referit al estat. Per tant, només es té en compte com estan els casals en el seu estat material. En la majoria dels casos existeix una inversió per part de l'Àrea i un projecte de remodelació.

Segons la descripció anterior els casals es poden dividir en tres grups:

- Casals que estan o estaran a Centres Cívics o Centres Municipals: Sarrià, Sants, Sant Martí, Sagrera, Canyelles, Raval, Transformadors, Zona Franca, Sedeta.

- Casals producte d'una demanda del Districte i en la majoria dels casos un espai municipal: Eixample, Torre Baró, Barceloneta, Ciutat Meridiana.

- Casals producte d'una demanda dels joves: Sant Gervasi, Trinitat, Roquetes, Carmel, Bon Pastor, Horta, Torre Llobeta, Guineueta, Turó de la Peira, Besós, Transformadors, Prosperitat, Poble Nou.

Sobre el casal de Sant Gervasi que esta ubicat en un local municipal i cedit a l'Associació de veïns, es comenta que el casal no pot créixer ja que l'espai del que és diposa és petit. Els casals de Prosperitat, Torra Llobeta, Turó de la Peira, Torre Baró i Roquetes també estan en locals que pertanyen a Associacions de veïns; a més són els casals on hi ha més conflicte. Sembla com si hi hagués una associació de la conflictivitat en què el local no pertanyi a l'Ajuntament i si a una entitat con l'Associació de veïns. És paradoxal que joves que pertanyien a l'Associació de veïns essent una vocalia d'aquesta, passin deprés a tenir problemes amb l'Associació de Veïns quan es converteixen en casal de joves. Això només s'explica per la introducció d'algun canvi de mentalitat en aquests joves.

Sobre aquest canvi de mentalitat es diu el següent:

" Segurament que podriem oferir als Casals de Joves de la ciutat com unes ulleres: useu-les i si no hi veieu diferent, una altra ciutat, una altra manera d'usar la ciutat, l'esport, les relacions del barri, etc...., deixeu-les. Ens hem equivocat. I encara seguint amb el simil òptic, un Casal és com unes ulleres públiques per ampliar el camp de la dinamització cultural de tots els joves d'un barri, eliminant obstacles i

contratemps, tot creant grups, situacions i projectes,...." (Projecte per a l'estructuració 82-83. pàg 24)

Un altre possible explicació podria ser que la conflictivitat anés associada al fet d'haver de compartir els locals amb el moviment associatiu. En canvi, no hi ha conflicte, si el local es compartit dintre d'un Centre Cívic. L'estat de la qüestió és que la major part dels Centres Cívics estan per inaugurar; no hi ha experiència de compartir espais que no sigui amb entitats.

Aquest punt també queda reflectit en la valoració que es fa dels casals per part dels tècnic municipal, doncs s'anota: "Hi han més reunions de casals destinades a parlar dels conflictes del barri que dels propis problemes, llegeixis:

- Prosperitat: anfrontament amb el centre social que està anfrontat a l'AAVV problemes polítics (PSUC-PCC);
- Torre Llobeta: anfrontats l'AAVV i els Casals de joves, la Gestora és l'antiga vocalia de joves de l'AAVV.
- Roquetes: AAVV, grup "l'Escalera" etc.etc. anfrontats amb el grup que porta el casal." (Valoració de Casals, juny 82. pàg 4).

Això serveix per a reafirmar la necessitat que els Casals tinguin un espai per a ells o estiguin dintre d'un Centre Cívic. La pregunta que es podria fer és: Perquè es vol que es comparteixin espais dintre dels Centres Cívics i en canvi només hi ha problemes a que es comparteixin amb associacions del teixit social?. En certa manera

el si el problema es compartir dona el mateix amb que es faci. La resposta pot ser senzilla, dintre del Centre Cívic la normativa i el sistema de funcionament ve determinat per l'Ajuntament. Però es podria apuntar que amb la introducció de la racionalitat de l'Estat en els reglaments dels Centres Cívics, -l'espai és de tothom i de ningú a l'hora- queda molt més diluïda la capacitat d'intervenció directe de la gent. En canvi si l'espai és de la pròpia associació sí que pot intervenir sobre el que passi. El que sí és clar és que quan la racionalitat de l'estat s'introdueix, les entitats són les que provoquen els problemes. Aquestes han d'entendre la nova racionalitat de que els espais són per a tota la població i no per a uns quants. Crec que hi ha molts exemples que corroboren el fet en la documentació, la majoria de les entitats o grups constituïts són vistos un obstacle per a dur a terme el que l'Àrea vol fer. Aquesta identificació, del teixit social com l'enemic, es dona tant amb les entitats tradicionals dels teixit associatiu com amb les noves que es puguin crear. Totes elles son vistes com a competència, encara que no es diu obertament, ja que el discurs es basa en que l'Administració només pot fer coses per a tots els joves i les entitats ho fan només per alguns. Per tant, es transmet la idea que l'Ajuntament és l'únic que fa les coses per a tots els joves, i, a més, no pot haver cap altre institució que ho faci.

En un apartat posterior del document de valoració de juny de 1982 (pàg 5), es fa la següent afirmació: "No podem obrir locals sense un plantejament pedagògic, d'animació, i d'activitats al darrera.

En molts casos caldrà un plantejament molt global de barri; actuacions conjuntes amb altres institucions i àrees. Estem nosaltres mateixos d'esquena a la

realitat de la ciutat quan tenim uns locals oberts a Ciutat Meridiana, Carmel, Besós, Trinitat, etc. que a priori ja sabem qui els farà servir, cal parlar d'animadors i educadors".

Se suposa que el que no s'ha fet bé és que hi ha grups de joves que poden ocupar aquests locals, per tant aquests no seran per a tots els joves. Per això cal parlar d'animadors i educadors, doncs són les figures que faran possible que els locals siguin per a tots els joves. També el projecte pedagògic farà possible d'organitzar-los aconseguint que no ho facin ells mateixos. Respecte a aquest punt també es fa la següent afirmació: (Valoració de Casals juny 1982. pàg 5): "Hem de parlar d'autorganització, que els joves es gestionin el seu local, que els joves es facin un programa trimestral d'activitats, que el Grup Gestor..... Hem parlat d'aquestes coses massa aviat i potser sense tenir present quin era el tipus de joventut que estava en els grups gestors.

El preveure amb tres mesos d'antelació la gestió diària d'un espai obert no és difícil, és com bufar i fer ampolles, el que passa és que les primeres sempre et surten trencades."

Cal que els joves s'adaptin a la nova mentalitat que des de l'Ajuntament se'ls demana. Cal que es realitzi un aprenentatge. També es fa referència al tipus de joves que van als casals els defineixen com un tipus de joves que ha d'aprendre o que no

té massa formació.

Com a punt final de la valoració es fa la següent afirmació: " I en definitiva crec que em toca i m'agrada (...) portar totes les relacions continuades amb els grups de joves que anem animant, amb els altibaixos que això comporta, amb la idea general que els casals són les mases que s'apunten a les activitats de l'Àrea. I avui les relacions continuades no duren gaire i les masses no estan per actuar." (Valoració de Casals junta 82. pàg 6)

Sembla clar que hi ha un desencís en el que s'esperava que sortís dels casals de joves. D'altra banda el que es demana es que la gent s'apunti a les activitats de l'Àrea de Joventut.

Es podria fer la hipòtesi que el trencament de les relacions de parentesc podria ajudar al fet que s'acabessin les manifestacions en massa. Com la introducció de la racionalitat de l'Estat fa que desapareixi tota la xarxa de relacions que feia possible que es fessin les manifestacions.

Desenvolupament del curs 82-83.

Projecte d'estructuració del curs.

Aquest és el projecte que per primera vegada defineix què són els casals de joves. Aquest s'elabora al llarg de tot el curs 81-82 dintre del marc de les reunions de la COCAJOBA. Tot seguit anotem les diferents parts en què està organitzat.:

Definició del què és un Casal de Joves; "un casal de joves, com un espai públic obert i a l'abast de tots els joves del barri" (Projecte d'estructuració pel curs 82-83. pàg 7). Cal remarcar la diferència fonamental. En aquest es parla d'espai i no de local, expressió utilitzada en la primera definició que es donava a les actes de reunió de la COCAJOBA. Allà es donava com a primera definició que era un local. No és en aquest document on es parla per primera vegada d'espai en lloc de local. A la carta, amb data del 2 de març de 1982, enviada per en Toni Puig als animadors, explicant-los com veu la situació, ja es defineix com espai. Encara que si es el primer document en oficial en que es defineix d'aquesta manera. En aquesta mateixa carta es parla igualment, per primera vegada, de la futura existència d'associacions o cooperatives d'animadors que s'encarregaran de fer la gestió dels casals. També en ella es diu que l'Àrea establirà contractes de prestació de serveis amb aquestes entitats.

Aquest projecte d'estructuració representa una recollida de tota la feina feta i una nova definició, respecte al projecte del 80, del que han de ser els casals. Aquest dibuixava només unes línies de per on es creia que haurien d'anar les coses.

Després es defineix els òrgans de gestió del Casal que són els que ja hi havia anteriorment: Grups estables, Grup Gestor i l'Assamblea, a més l'Animador que participa en veu però sense vot.

El nou element que s'introdueix és el Consell de joves que es defineix de la següent manera: "Periòdicament es farà una trobada del Grup Gestor del Casal amb

representants del Consell de la Joventut del Districte o Coordinadora de Joves, amb representants del Consell del Districte (Coordinador de Joventut) i amb representants de les entitats del barri i de l'Àrea de Joventut, per fer un seguiment i una valoració de la marxa del Casal i dels objectius fixats". (Projecte d'estructuració 82-83, pàg. 8) Sembla un intent de lligar amb més força el casal a les entitats i al Districte, ja que fins aquell moment l'únic que duia a terme la valoració i seguiment era l'Àrea.

En un altre apartat es tracten les activitats, diferenciant-se cinc àmbits: Informació i trobada, Tallers i debats, Esports i viatges, Animació i Orientació i Assessorament.

Un dels punts d'aquest projecte és el dels casals de joves en Centres Cívics, hi ha dos pàgines destinades a explicar els avantatges que tenen els casals de joves en aquest equipaments. Primer es defineix que és un Centre Cívic com segueix: "Són uns equipaments municipals on s'hi reuneixen una colla de serveis públics personals i on els ciutadans programen la vida social i creativa del barri" (Document per a l'estructuració 82-83, pàg. 20).

Els Centre Cívics tenen una trajectoria semblant a la dels Casals de Joves amb la diferència clara que hi ha un projecte de com han de ser des del principi i que és clara la incorporació dels serveis municipals dintre d'aquests equipaments.

"Cal repensar la situació dels Casals de Joves dintre els Centre Cívics, i

aquesta és, per tant, la proposta que volem tirar endavant, experimentable i coordinada dins el Reglament d'ús que l'Ajuntament de Barcelona ha dissenyat pels Centres Cívics. El Casal de Joves dins de Centres Cívics serà dins l'òptica d'aquest reglament, un Servei Municipal Permanent que estarà, com estructura de serveis a l'abast de tots -TOTS- els joves del barri..." (Document per a l'estructuració 82-83, pàg. 21).

A l'apartat "Activitats per als joves als Centre Cívics sense espai específic" (Document per a l'estructuració 82-83, pàg. 22). S'explica les propostes de l'Àrea per a joves sense local. Així doncs, als Centres Cívics que per la seva arquitectura no hi ha prou espai específic per a joves, l'Àrea oferirà una sèrie d'activitats per a joves, que apareixeran als taulells d'informació. Sembla una mica paradògic que en altres documents es recalqui la idea que els joves necessiten espais específics i en canvi dintre dels Centres Cívics es possin activitats per a joves sense espai.

Un altre dels apartats del document tracta com es pot realitzar un "Projecte Socio-pedagògic d'animació i d'activitats" (Document per a l'estructuració 82-83, pàg. 23). En ell es donen les pistes de com ha de ser un projecte, s'explica com es defineixen els objectius i com es fa un projecte d'activitats i d'animació. En tot el text s'insisteix que el que han de fer els casals és canviar la ciutat on es viu.

"La paraula màgica és animació, un pilot d'hores de treball voluntari,

engrescat en un projecte". (proj est 82-83 pag 27).

En un d'aquests punts es parla de "la millora de la qualitat de vida comunitària" (Document per a l'estructuració 82-83, pàg. 24). Aquest terme apareixerà després com un dels termes de justificació dels Casals.

Memòria de 1982.

En aquesta memòria s'analitzen les activitats que ha realitzat l'Àrea durant tot el curs en els Serveis de Joventut ubicats als Casals de Joves.

Es dona la definició del que són els casals i s'introdueixen conceptes que després donaran una definició dels casals. El tema de la millora de la qualitat de vida. "... Hem possibilitat que els joves autogestionin la seva manera personal de viure al barri i a la ciutat i, a la vegada, millorar la qualitat de la vida quotidiana." (Memòria 1982, pàg. 13).

El tema de "l'aprenentatge de la vida social, l'entrenament de les responsabilitats que ells creguin que han de prendre" (Document per a l'estructuració 82-83, pàg. 13). El tema dels Casals de Joves com a socialització.

Després es fa una valoració en nombre d'usuaris que han participat en les activitats tant en els casals de joves com en els Punts Grocs. Es calcula en nombre d'usuaris de casals de joves aproximat des del seu inici fins a l'actualitat amb el següent resultat:

"Malgrat que es fa difícil precisar el nombre exacte, des de l'any 80 fins al 82, els usuaris de casals de joves han augmentat considerablement.

1980	1981	1982
270 participants	700 participants	1.700 participants
	(10.000 ocasionals)	(20.400 ocasionals)".

(Memòria 1982,pàg 13)

És el primer cop que en una valoració es calcula el nombre de participants en xifres. Fins al moment les valoracions estaven més relacionades amb els objectius i amb el que es conseguia que no pas amb el nombre de participants. A partir d'aquest moment els participants seran importants. Sembla que el tema de la quantificació passa a ser important.

De l'any 1983 es conserva un dossier sobre les activitats al llarg del mateix any del Servei de Joventut. Aquest recull simplement escrits ja publicats anteriorment. És molt probable que fos elaborat abans de les eleccions.

6.2.2. COORDINADORA DE CASALS DE JOVES.

Des de l'inici fins 1981.

La Coordinadora de Casals de Joves es va constituir l'any 1981. En el document "Casals de joves. Projecte per a la discussió", es comenta que la Coordinadora de Casals s'acaba de constituir: "tots els sis casals han constituït la coordinadora de casals, una de les realitats més interessants cara al bon funcionament d'aquesta estructura d'equipaments comunitaris." (pàg. 1). La primera acta de la Coordinadora data del 2 de febrer. És molt probable que abans d'aquesta data es realitzessin reunions però no queden documents escrits.

En el mateix document, en la tercera pàgina, es dona la definició del que ha de ser la Coordinadora de Casals de Joves. "La Coordinadora de Casals és l'assemblea dels tècnics en animació que, fins a l'octubre del 81 i en espera de que es constitueixin les cooperatives d'usuaris de Casals de Joves, tenen cura de tirar endavant el Casal en el que treballen i, la coordinació d'aquest amb altres per crear una manera comú d'entendre el fet dels Casals dins la peculiaritat de cada barri". Cal destacar uns fets importants: El primer consisteix que la coordinadora es defineix com assemblea i alhora com òrgan gestor dels Casals. El segon és que s'espera que es facin cooperatives d'usuaris de Casals; la qual cosa no tindrà res a veure amb el que després s'ha dut a terme a la pràctica. El tercer és que estan esperant; per tant, és provisional. El quart és que es parla

de tècnics en animació i no de grups gestors. Després s'afirma que han de crear una manera comú d'entendre el fet dels Casals; per tant, cal que arribin a acords sobre com funcionar. En un altre punt d'aquest document s'esmenta la necessitat d'elaborar un conveni entre la Coordinadora i l'Àrea. Cal ressaltar que es parla de conveni i no de contracte ni d'algun altre tipus d'estructura. En un últim punt se cita la formació permanent dels animadors apuntant que cal que facin el curs d'animadors de l'IMAE, i que assisteixin a una reunió quincenal a l'Àrea, on també hi haurà un tècnic de l'IMAE. Queda clara la intenció de l'Ajuntament de fer que els animadors de Casals de Joves tinguessin una formació; per tant, vol dir que aprenguin una manera de fer concreta.

Segons les actes de les reunions de la Coordinadora de Casals, a més de passar informació sobre el que s'està fent als Casals, es discuteix el document de Casals.

En les actes posteriors, es discuteix la legalització dels Casals i el funcionament intern de la Coordinadora. En la convocatòria de reunió per al dia 7 d'octubre s'indica que s'han elaborat uns objectius de la Coordinadora de Casals i que aquests es passen a la convocatòria per tal que la gent els llegeixi i els discuteixi. Els objectius d'aquest document no es diferencien massa dels que apareixen en el document "Casals de Joves: projecte per a la discussió".

Els trets distintius són els següents:

No es parla de tècnics d'animació sino que s'anota "es la plataforma donde se

reunen e intercambian experiències los diferents Casals de Joves de la ciutat". Per tant, cal suposar que a la Coordinadora hi assisteix un altre tipus de gent diferent als animadors de Casals.

També es cita l'elaboració d'un reglament intern per al funcionament del propi centre apuntant que en aquest cal que hi constin: "los requisitos para formar parte de la coordinadora, las estructuras internas con que se dote para su mejor funcionamiento, los sistemas de representaciones y votaciones y la elaboración del presupuesto". Sembla que la Coordinadora es farà càrrec o ha de jugar un paper en el pressupost, la qualcosa en un principi, no es deia en el document anterior.

En cap moment es destaca la necessitat de tirar endavant cooperatives d'usuaris de Casals.

Per altra banda, referint-se a la Coordinadora de Casals s'afirma que aquesta "mantendrá unas relaciones de amistad y colaboración con el Ayuntamiento de Barcelona y concretamente con el Área de Juventud. Será necesario un convenio entre el Área de Juventud y la Coordinadora donde queden claras la postura de ambas partes". També, s'esmenta la intenció d'ingressar al Consell de la Joventut, i igualment s'observa que es buscaran relacions amb altres organismes oficials com per exemple la: "Dirección General de la Juventud para poder ampliar nuestro presupuesto". Totes aquestes clàusules fan pensar en què la Coordinadora es considera ella mateixa més aviat una entitat que

estableix convenis amb l'Ajuntament que no pas una xarxa d'equipaments comunitaris amb que es volia dotar a la ciutat.

En els objectius que es proposa la Coordinadora a curt termini apareixen els que tot seguit apuntem:

- Que el local i el pressupost siguin fixes i amb condicions.
- Donar a conèixer els Casals.
- Conseguir la legalització de la Coordinadora de Casals.
- Donar una imatge pública de la Coordinadora.

El que queda clar es que el tema de la legalització és important, i s'estan buscant maneres d'aconseguir-ho. En una de les actes hi ha escrit a mà sobre l'ordre del dia una prèvia que diu "qui és la Coordinadora?" i sota segueix "Associacions d'utilitat pública". Segurament era una de les possibilitats a discutir per tal de legalitzar la Coordinadora.

Escrit a mà en un dels esborranys es diu que el conveni haura de recollir el pressupost, autonomia/independència dels Casals, la persona alliberada que dirigeixi la Coordinadora, control dels Casals de la Coordinadora, a canvi programació d'activitats.

En el document de "Valoració de la situació de juny-82, Casals de joves de Barcelona", s'anota que el primer objectiu que s'havien marcat des de l'octubre del 1981 era la legalització dels casals i que dins de la Coordinadora s'havia elaborat un document

de treball sobre això. El document es desestima donat que l'Àrea no tenia clar el que volia.

Posteriorment s'elabora un document de funcionament intern. Existeix un "Acord de funcionament intern de la Co.Ca.Jo.Ba.1-12-81" i un altre que segurament era un esborrany per arribar a l'acord anomenat "Funcionament intern de la Coordinadora de Casals de Joves". Tot seguit exposem les principals diferències entre aquests documents.

Diferències dels dos documents:

En l'acord es cita la iminència de la legalització dels Casals; que per tant, el reglament és provisional. La legalització dels Casals de Joves mai es realitzà, doncs després es veié que no calia. En l'altre document aquest punt no apareix.

Al final del document provisional es tracta la manera de prendre les decisions. En aquest apareixen dos tipus de decisions: "Si són qüestions pròpies de la Coordinadora seran decisòries. Si impliquen una actuació dels Casals no es pot exigir que el representant de cada Casal decideixi per ell mateix i, per tant, és el Casal en concret qui haurà de decidir la seva participació o no en la qüestió discutida: les decisions de la Coordinadora no vinculen l'actuació del Casal".

Després s'explica com es prendran les decisions; aquestes les entenen en tres

parts: votació sobre si participaran o no els diferents casals; consulta a cada casal per veure si s'està d'acord, valoració per veure si la resposta es pot tirar endavant. En el paràgraf següent, s'exposa quins són els diversos motius "els diferents funcionaments dels Casals i les seves diferents característiques i, sobretot, el funcionament encara precari de molts d'ells". La justificació que es dona té a veure amb el funcionament dels Casals, però la realitat és que no té res a veure amb la definició exposada per l'Àrea d'allò que ha de ser la Coordinadora de Casals de Joves, doncs formaven els tècnics en animació. En canvi aquest tipus de plantejament dona tot el poder als joves dels Casals i no especifica res sobre els animadors.

En un altre punt es tracta el funcionament per comissions quan hi hagi temes que ho requereixin. L'única comissió que existiria de forma permanent és la de finances "la funció de la qual serà la programació, elaboració i distribució dels pressupostos, així com el control per tal de que aquests siguin distribuïts en les partides aprovades per la Coordinadora". Seguidament s'afegeix que la Coordinadora ha de tenir un control mínim de les activitats i dels diners que fan servir els Casals.

Aquest tipus de funcionament és, en certa manera, assembleari, es a dir, hi ha uns representants que no poden decidir independentment el que diguin els joves i existeix un òrgan de control que observa com es gasten els diners, però que no diu com s'han de gastar. Sembla que res d'això va tenir continuïtat o que no es va aprovar, ja que en l'acord de funcionament no apareixen cap d'aquests punts.

Els punts en què coincideixen els dos documents, per tant, els punts bàsics de l'acord són els que tot seguit exposem:

Són membres de la COCAJOBA els 16 Casals existents; per tant, no ho són els tècnics en animació sino els Casals.

Dos representants per casal formen la COCAJOBA. Aquests han d'assistir a les reunions, ja que l'assistència és obligatòria. També cal que els representants siguin els mateixos durant tot el curs. L'objectiu prioritari del curs serà assegurar i potenciar el funcionament de tots els Casals. Les reunions seran dues setmanals als locals de l'Àrea. L'ordre del dia de les reunions dels Casals tindrà com a mínim els següents punts. Primer, informacions de l'Àrea i la seva discussió, després informacions de les comissions, i, per últim, comentaris i funcionament de cada Casal. Es diu que cal que els dos primers punts siguin breus per poder parlar amb profunditat dels següents. Es demostra que, a poc a poc, la Coordinadora va agafant una estructura més compacta. En determinar el nombre de representants i en establir que aquests siguin fixes es va en camí que els animadors siguin els que assisteixin a la Coordinadora.

En el document "Valoració de la situació a juny 82, Casals de joves de Barcelona" s'apunta que s'ha encarregat un informe jurídic a una assessoria per la legalització dels Casals. En la valoració es destaca que des de l'Àrea no es té clar el que es vol o que, com a mínim les pretensions de l'Àrea no s'ha explicitat als tècnics; ja que aquest és un informe tècnic sobre els Casals. "Des de l'Àrea no s'ha treballat prèviament el que es volia; és més, crec que és un dels temes més importants de tot el nostre

programa de joventut.

- Volem uns locals municipals?
- " crear unes entitats juvenils públiques-laiques?
- " que es gestionin sols?
- " que s'en faci càrrec una associació "nova"

A l'Àrea no ens definim i després de dues de COCAJOBÀ discutint el document, la legalització passa a millor vida. (tampoc el document era res de l'altre mon)".

Aquest punt és clau ja que la Coordinadora de Casals va fent un treball i des de l'Àrea se'n va fent un altre. És com si les expectatives de l'Ajuntament no fossin explicades als joves de la Coordinadora.

En les següents actes (15-12-81,22-12-81), apareix el tema de la legalització dels Casals en els ordres del dia, assenyalant que hi ha un informe sobre la legalització dels Casals. En cap d'elles s'especifica en què consisteix. Aquest informe no ha estat trobat.

A partir de l'any 1982.

És durant aquest any quan, a poc a poc, es van definint els que seran els Casals, en decisions preses des de la COCAJOBÀ i des de l'Àrea, faran el projecte d'estucturació 82-83.

Els dies 16 i 17 de gener hi hagué una trobada de Casals a la Casa Blava, on es

feu una valoració dels casals que tot seguit anotem:

"Tots estan d'acord amb la situació trista o de desencís que tenien els Casals. Per què la gent no hi va? Per què el grup no funciona?" Queda palès el problema que hi havia en aquell moment. Sembla que el projecte no està anant com s'esperava o com era de suposar que anés. Si comparem això amb la valoració que en fa un tècnic municipal que comença amb el tema en aquell moment, la qüestió sembla clara. (Valoració de la situació a juny 82. Casals de joves de Barcelona. pàg.3). "Em marco com a primera feina conèixer tots els grups gestors i els locals. La situació va de sorpresa en sorpresa, no es tracta de fer un seguiment de grups gestors, es tracta d'ajudar-los a fer un programa d'activitats, de recordar-los quan es fa la festa major de barri... En alguns llocs els grups han variat totalment, avui no depositarien en les seves mans el projecte "Casals de joves". Dels locals no cal que m'estengui gaire, però de fer el seguiment de 16 Casals, dels quals ni la meitat tenen local; la perspectiva que veig més clara es dedicar més quantitat al acondicionament, esperant el pressupost d'inversions del 82". En un altre paràgraf s'apunta "la nineta dels nostres ulls seran, són i eren, els Casals de Joves en Centres Cívics; no se quan ho veurem, però hem aturat els grups més engrescats". Sants, Sarrià i Sant Martí, podrien ser en aquests moments llocs on la dinàmica ens desbordés. En aquets moments són llocs on el grup gestor està cremat o en el millor dels casos avorrit".

Aquestes són les valoracions que es fan del moment. Sembla que la situació no

es gens engrescadora i que el projecte no està funcionant tal i com era d'esperar. En l'anàlisi de la situació fet per part dels tècnics de l'Àrea, la causa que les coses no funcionin és la manca de locals en condicions. En el cas de la Coordinadora de Casals, no s'analitzen les causes sino que es busquen sortides per poder continuar en millors condicions la feina que s'està realitzant.

En aquesta mateixa reunió es donà una definició del que és un casal de joves:

Un local obert a l'abast de tots els joves del barri.

Local: lloc independent infraestructura i equipament propici al lloc de trobada.

Obert: per a tothom sense socis

Tots: acostar-se a la gent, estudiants, treballadors, aturats, marginats.

També es mostra, en un esquema de com ha ser l'estructura d'un casal:

GRUP GESTOR: Animador

Assessor

Grup de gent que vol realitzar tasques de gestió: administració, contabilitat, manteniment del local i el.

GRUPS ESTABLES: Grups amb un centre d'interès comú:

montanya, expressió, audiovisuals, teatre, fotografia, esports, revista, ceràmica, festes, rock, futbol, petanca.

Assemblea de joves del casal.

Sembla del tot paradoxal que en una trobada on el que es conclou és que els casals no funcionen es proposi una estructura de com han de ser, i que es defineixi en base al local o l'espai. La raó per que els casals no funcionen continua sent la manca de locals. La definició es fa en base a espais i aquests són de l'Ajuntament; per tant, s'està definint els casals com a municipals, i en conseqüència, han de ser per a tots els joves i no per a un grup. També és la primera vegada que es defineixen els casals com per a tots els joves. En el document posterior que l'Àrea escriu sobre la trobada s'anota: "Obert, sense socis, amb un horari diari el màxim ampli possible" (Casals de joves de Barcelona, una proposta de funcionament. Document de treball Gener 1982). Hi ha un canvi; s'introdueix la racionalitat de l'estat, ja no és per a un grup de joves sino per a tots; per tant cap grup el pot fer seu.

Es paradoxal com s'assemblen la definició de la COCAJOBÀ i la que havien exposat les joventuts comunistes.

Sembla com si la definició del que han de ser els casals portés, com a conseqüència, a determinar quines són les seves parts. La primera és un intent d'acord amb els grups gestors. La COCAJOBÀ planteja l'estat dels locals i, després els animadors plantegen quin és el seu lloc i el que volen. La definició comporta una nova estructuració.

Un cop definit el que han de ser els casals es passa a fer un acord amb els grups gestors dels casals. El títol del document és "Acord de treball entre el Servei de joventut i els Grups Gestors" (1-2-1982). En aquest s'estipulen els compromisos dels Grups Gestors: presentar una programació i valoració de les activitats, formar part de la COCAJOBA i fer-se responsable del local.

El Servei de Joventut es compromet a otorgar una subvenció, facilitar locals municipals, editar un programa, facilitar l'estructura de l'Ajuntament, informar dels programes i serveis que l'Àrea realitza al marge dels casals. Aquest acord tingué vigència fins al mes de juny de 1982. Fou el primer document on es parlà de presentació de memòries i de control de despeses per part de l'Ajuntament. Tampoc no es fa cap diferència entre els Grups Gestors i els animadors, ni se'n parla en la subvenció que l'Àrea passa als grups.

En el cas de la COCAJOBA, existeix un document que no porta segell de l'Àrea. Per tant, es tractava segurament d'un document elaborat pels animadors i de reivindicació (9-2-1982). En ell s'anota:

- ha d'haver una redistribució dels diners que l'Àrea destina a casals,
- cal que cada casal tingui un local propi, "ja que l'actual situació de la majoria dels casals ens demostra que sense local no es pot dir casal a un grup de gent que amb molt d'interès reunir i fer activitats cada dia en un lloc diferent, creant confusionisme en la joventut del barri".

- cal que hi hagi "l'equipament necessari" referentint-se a material d'infraestructura;
- cal que cada casal tingui "un animador remunerat" per tal de garantir l'obertura i el funcionament del local.

Es fa una llista de l'estat dels locals dels casals anotant per una banda els que encara no tenen i, per l'altra els que ja disposen d'espai. La classificació no té res a veure amb les que feu l'Àrea; ni en les que feu el curs anterior ni en la que va fer després en el projecte d'estructuració 82-83.

La classificació és la següent.

- Casals sense local: Torre Llobeta, Guineueta, Prosperitat, Sant Martí i Besós, El casals de Sant Martí, en els llistats de l'Àrea sempre està com un dels casals que te local ja que s'està construint un Centre Cívic on esta previst ubicar el casal.
- Casals amb local provisional: Sarrià, Sants, Sant Gervasi i Bon Pastor. Considerats Sants i Sarrià en les llistes de l'àrea també eren considerats els casals amb local ja que estaven igualment a l'espera del Centre Cívic.
- Casals amb local: Trinitat Nova, Ciutat Meridiana, Maragall, Sant Andreu, Horta, Carmel i Roquetes. Els casals de Sant Andreu i Maragall consten com a casals diferents

pel seu local ja que no és de titulariat municipal.

- La diferència entre aquesta classificació i la que fa l'Àrea radica en què en aquest llistat no es té en compte la propietat del local sino simplement si hi ha un espai adequat i amb condicions independentment de si pertany a l'Ajuntament o a una entitat.

En quant a la figura de l'animador hi ha un document amb data de 12 de febrer 1982 titolat "Comissió animador". Sembla un document elaborat per la comissió de la COCAJOBÀ possiblement treballava el tema de l'animador. El document comença amb una reivindicació: el pressupost global ha de passar a la Coordinadora de Casals. Per tant, fins aquell moment l'Àrea distribuïa els diners de les activitats. Per tal de poder realitzar aquesta tasca cal que la Coordinadora disposi d'un alliberat, que tingui un sou a jornada sencera. Sembla que la COCAJOBÀ es vol fer càrrec de la gestió pressupostària; per tant, s'apunta és com si volgués agafar entitat pròpia. Sobre els animadors s'apunta que els ha d'escollir la Coordinadora i se citen tots els requisits que cal que tinguin. Es crearà una comissió per a l'elecció dels animadors. Serà composta per les següents persones: gent de la coordinadora, algú de l'IMAE i l'alliberat. En aquest document apareix per primera vegada, la demanda de seguretat social per a l'animador, un sou mínim de 25.000 ptes. en mitja jornada i horari flexible, estabilitat mínima d'un any, un mes de vacances i dies per a jornades i estudis. Els diners de sous, assegurances i formació venen de l'àrea. En un apartat final s'apunta la necessitat d'un animador per a cada casal. Sembla que això no fou una constant ja que en documents

posteriors es parla de l'esforç de l'Àrea per aconseguir això. S'afegeix que per tal que sigui possible tot l'anteriorment anotat cal que la Coordinadora estigui legalitzada.

L'acta de reunió (16-2-82) que exposem tot seguit explica que és un Centre Cívic, per tant, segurament hi hagué una reunió per a explicar als animadors el que eren.

En la cronologia hi ha una carta signada per en Toni Puig, aleshores cap del departament en la Coordinadora. El primer escrit és que s'estudiarà una manera "més social del repartiment dels diners que l'Ajuntament lliure per al manteniment dels casals". El primer punt exposa que l'Ajuntament no contractarà els animadors, ja que no pot ampliar la seva plantilla, i "no vol perquè es considera que el moviment juvenil s'ha de mantenir sense un exercit de funcionaris municipals especialitzats". D'altra banda la solució que proposa és la de constituir "una cooperativa tècnica d'animació" amb la qual l'Ajuntament establiria un contracte de prestació de serveis i on hi hauria "joves preparats" per assegurar que els casals funcionessin. També afegeix una disertació sobre el que han de ser els casals "Els CASALS DE JOVES no poden ésser una entitat més ni una agrupació d'entitats. Penso que els casals s'han de transformar en un espai públic que el municipi obra en un barri per, des d'allà, donar resposta i servir a TOTS els joves, sigui personalment, en grups esporàdics o semi institucionals, o grups que siguin entitats" (pàg. 2). Respecte al Grup Gestor s'apunta que l'Àrea hauria d'establir un acord de treball durant un curs o dos.

Tambe es defineix per primera vegada com s'ha de crear el Grup Gestor: dos representants dels tallers o grups estables especialistes en el tema, dos representants dels usuaris dels tallers, un representant de les entitats o del secretariat del Consell del Districte si existeix, l'animador i un assessor triat per tots els precedents. Això ja s'assembla al que serà, en el projecte d'estructuració 82-83, el consell del joves. En un altre punt es comenta que la COCAJOBÀ quedaria com "l'òrgan de coordinació de tots els casals, a partir dels representants del Grup de Gestió." (pàg. 2).

També s'apunta que "els animadors tindrien les seves reunions de coordinació i treball tècnic, amb la cooperativa la qual, en tot moment, vetllaria, sota la supervisió de l'Àrea, per que el casals siguessin, en el curs 82-83 una realitat ja estable" (pàg. 2). En aquest comentari és la primera vegada que se separa els animadors dels Grups Gestors de manera explícita en quant a tenir diferents reunions. També és la primera vegada que es parla de tècnic pel que fa al treball dels animadors: En aquest cas, no és a ells a qui s'anomena tècnics -com després es farà-, sinó a la feina que realitzen; en aquest document encara són joves amb ganes de treballar.

Queda palès, en tot el discurs, que la justificació de tot el que es fa ha de passar per aconseguir que els casals de joves siguin per a tots els joves; i es rebutja així la idea de les entitats.

Al final del document es diu que aquesta proposta no és definitiva i que cal

discutir-la amb l'Equip Directiu de l'Àrea.

En el mes de març es preparen els Punts Grocs, una iniciativa de l'Àrea per fer activitats esportives als barris i relacionades amb els casals. En la reunió del 27 de març es comenta el document que ha aportat el casal de joves de Sant Andreu sobre el paper polític dels casals. Arrel d'això es demanà una reunió amb el regidor i amb el coordinador de Serveis, Enric Truñó i Miquel Lumbierrez.

Aquest serà un tema que provocarà molta polèmica. La propera reunió de COCAJOBÀ amb els polítics es proposà. Aquesta fou una decisió molt mal rebuda pels animadors. Com a proposta de l'Àrea s'inicià un debat sobre la coordinació de la COCAJOBÀ i l'Àrea. Es feren una sèrie d'acusacions mútues sobre el funcionament dels casals. L'Àrea exposa la manca de recursos i imaginació de la COCAJOBÀ, i aquesta remarca que l'Àrea desconeix els casals i l'únic que vol es quedar bé. També es pregunta sobre els rumors que corren al voltant del tancament d'alguns casals, que vol dur a terme l'Àrea. En un darrer apartat de comentaris diversos es critiquen "les activitats montades des de dalt i que aquestes no es realitzen sempre dins els casals".

Aquesta acta va precedida d'una carta, escrita per en Toni Puig, en la que s'elogia la manera com està confeccionada l'acte. També es fa una anàlisi positiva del que s'ha fet fins al moment en el tema de casals. També es torna a recordar que els casals són l'espai de tots els joves de Barcelona i que no cal legalitzar-los ja que són municipals.

Igualment s'explica que s'esta preparant el projecte d'estructuració del 82-83.

En aquesta reunió es prenen els següents acords: l'ordre del dia de la reunió es decidirà en la reunió d'abans i s'enviarà per correu; el dia concret en que hi haurà la reunió del paper polític dels casals de joves; i l'ordre del dia de la propera reunió. En l'ordre del dia de la propera reunió s'anota que es parlarà de la problemàtica de la COCAJOBA. Això, juntament amb les altres informacions sembla que mostra un ambient tens en les reunions i que hi ha coses a resoldre. Aquest ambient es mantindrà al final del curs.

Després d'aquesta reunió, trobem una carta amb data de 10 de juny en la que es demana l'assistència a les reunions; doncs fa dies que la gent no hi va.

En la propera acta, de data 15 de juny, es comenten els Punts Grocs. Sembla que aquest tema ha estat polèmic, i sobretot per les gratuïtat de les activitats realitzades per l'administració cal. Les frases recollides al peu de la lletra són les següents:

"l'Àrea treurà imatge i beneficis dels PUNTS GROCS"

" no s'ha entès el perquè de voler la gratuïtat"

" els PUNTS GROCS no potencien als Casals sino a l'Àrea".

En l'apartat de precs i preguntes es demana perquè no existeix una acta de la reunió realitzada sobre el paper polític dels casals. La resposta és "que no es fa ja que

era una reunió de debat i no perquè es prenguessin acords".

Al final de l'acta hi ha una nota en la que es demana que els casals donin a l'Àrea els llistats de la gent per tal d'enviar-los la programació dels Punts Grocs.

Hi ha un altre document escrit a mà en el que es fa una relació de la situació dels casals a nivell infraestructural. El document està la data del mateix dia de la reunió de la COCAJOBÀ anterior. Segurament aquest document servia per a elaborar el projecte d'estructuració 82-83, ja que inclou un llistat de l'estat dels casals.

La última reunió que es feu abans de les vacances fou la del 29 de juny. El tema monogràfic a tractar és el del projecte d'estructuració 82-83, i fer una valoració del curs. Tots els casals reben previament l'avantprojecte de casals i tenien que portar esmenes per a aquesta reunió.

En aquest avantprojecte surten totes les propostes que al llarg del curs s'haren elaborant des de la COCAJOBÀ fins a d'altres noves.

Els trets en la COCAJOBÀ són els següents:

- La definició de casal com un espai obert a tots els joves.
- No hi ha socis sino usuaris.
- S'estipula el sou dels animadors i la feina; es parla de la cooperativa: associació que

donaria cobertura legal i faria les feines de coordinació. Tot això d'acord amb el que s'havia demanat al document dels animadors.

- Es defineixen quins són els òrgans dels casals.
- Es determinen els àmbits del casal.
- L'assemblea és l'òrgan de decisió dels casals.

Els trets nous que apareixen en el document són els que exposem tot seguit:

- Es crea el CONSELL DE JOVES que queda definit de la manera següent: "Periòdicament es farà una trobada del GRUP GESTOR del casal amb representants del Consell de la Joventut de Districte o Coordinador d'Entitats juvenils, o Consell de la Joventut de Barcelona, representant del Consell de Districte, representants del barri i de l'Àrea de Joventut per fer un seguiment i una valoració de la marxa del Casal i fixar objectius comuns. Aquesta trobada l'anomenarem CONSELL DE JOVES".
- Es decideix separar les reunions d'animadors de les reunions de Grups Gestors. "La COCAJOBA com a Coordinadora de Casals de Joves de Barcelona seria l'assemblea trimestral dels diferents Grups Gestors dels Casals de Joves.
- Es passarà una quantitat fixa a cada casal per activitats diverses.
- Es diu que "a principi de curs les condicions d'infraestructura i equipament dels diferents locals ja estaran totalment acabades". Sembla que el projecte d'estructuració està relacionat amb que la major part dels locals són municipals o com a mínim hi ha diners per l'acondicionament dels locals.
- En un punt que després no apareixerà en el projecte definitiu, es comenta que es

dividirà la ciutat en tres zones i cada una tindrà un coordinador de zona.

Aquest projecte d'estructuració provoca distints comentaris per part dels animadors. S'opina que això és institucionalitzar per controlar; es qüestionen si els coordinadors són necessaris. També es creu que aquest projecte converteix l'animador en un pseudofuncionari. Davant d'aquesta pregunta, l'Àrea respon que l'Ajuntament desitja que el casal tingui la possibilitat de ser obert a tots els joves. Igualment es pregunta com participaran les entitats en els casals, la resposta es que de manera esporàdica.

Tot el procés queda interromput per l'estiu. La primera reunió del nou curs no es feu fins a l'octubre. En la convocatòria es comenta la necessitat d'establir un acord amb el Grup Gestor de cada casal i que els animadors portin les adreces dels joves que participen als casals per fer unes fitxes a l'Àrea.

A partir d'aquesta data desapareixen les actes de la COCAJOBÀ i comencen les actes de les reunions d'animadors. La COCAJOBÀ passa a ser trimestral i només dels Grups Gestors.

6.2.3. REUNIONS D'ANIMADORS DE CASALS DE JOVES

A partir del mes de setembre de 1982 ja no es realitzen més reunions de COCAJOBA; es passa a les d'animadors. El projecte de casals queda estructurat com que hi ha d'haver reunions d'animadors per un costat i reunions de Grups Gestors per un altre.

En les diferents reunions que es realitzen durant els mesos de novembre i desembre els temes tractats foren el Festival de la Infància, les informacions de l'Àrea sobre Dinamització cultural. També es decidí que els animadors portin les claus dels locals i les llistes d'usuaris. També sembla important la seguretat dels locals. Un cop que l'Ajuntament ha adequat els locals i quan la majoria són municipals, llavors aquest es preocupa pel seu estat amb el tema de les claus, la seguretat i la gent que participa.

Un dels punts de les primeres actes és el tema del curs d'animadors de l'IMAE. Aquest és un curs d'animadors de joves que se suposa dona el títol.

En les últimes actes del mes de desembre apareix com a primer punt de l'ordre del dia el tema de l'associació d'animadors, o cooperativa d'animadors; per tant sembla que era el moment de la seva constitució.

En les diferents actes es documenten els tallers que l'Àrea realitzava i oferia

als casals.

Del dia 6 de febrer de 1983, trobem la primera acta de l'associació de tècnics en animació, el Sarau; acta de la reunió amb tots els socis.

La coordinadora de casals de joves de barcelona

Des que els animadors ja tenen les seves reunions, la Coordinadora de Casals de Joves de Barcelona només es reuneix un cop al trimestre; la primera convocatòria d'aquesta data del mes de febrer. Abans d'aquesta hi hagué una de prèvia convocada per la Coordinadora de Casals de joves de Barcelona per preparar la reunió de després. A aquesta reunió no hi va anar ningú ja que coincidí amb una altra. Entre els punts de l'ordre dels dia es mencionen: "Denúncies a l'opinió pública de la situació dels casals i Autonomia econòmica dels casals". Sembla que es tractava, més aviat, d'una reunió de reivindicació'.

La reunió convocada per l'Àrea es va realitzar el dia 19 de febrer intitulada "I assemblea de Ggrups Gestors dels Casals de Joves de Barcelona". Els temes tractats foren dos dels que eren a l'ordre del dia: la coordinadora de Casals de Joves de Barcelona i les relacions d'aquesta amb l'Àrea. El primer punt de l'ordre del dia de la convocatòria, deifinir què eren els Casals de Joves, no es va tractar.

L'acta d'aquesta reunió, que es va enviar a tots els casals per a la seva

discussió, està redactada com un resum del que deien cada un dels grups de treballa reunits en la trobada. Per tant, cada casals discutis les diferents opcions presentades per tal d'elaborar la definitiva.

Un dels punts que es tracta és: qui forma la COCAJOBÀ?. Les propostes, totes, accepten que la COCAJOBÀ està formada per tot els Grups Gestors. Les diferències venen més aviat pel nombre de representants per casal.

El següent punt es quins són els objectius de la COCAJOBÀ. En aquest hi ha moltes discrepàncies. Les propostes són diverses des de la que creu que és un espai de trobada per compartir experiències, fins a la que diu que és l'òrgan que ha de decidir sobre el repartiment de diners dels casals i participar amb altres departaments de l'Àrea, i, fins i tot, la que opina que aquesta hauria de fer el seguiment i la valoració dels casals.

El següent punt explica com hauria de funcionar. Les propostes van des de la creació de comissions de treball fins a reunions quinzenals, passant per altres períodes de temps.

El quart punt es el de la legalització i l'autofinançament. Es proposa la legalització independent de l'Àrea i buscar noves fonts de finançament. Aquesta proposta és la única a que l'Ajuntament diu que no.

"Es va plantejar el fet de la legalització i l'Àrea es va manifestar en contra, dient que llavors la COCAJOBÀ seria una entitat més i que podria veure's obligada a competir amb d'altres, sobretot pel que fa al la gestió de casals.

L'Àrea va deixar clar que els casals: local, equipaments (i també d'alguna manera la concepció dels Casals) són espais absolutament municipals". Per a un projecte de COCAJOBÀ. (Resum de l'Assemblea de Casals de Joves del 19 de febrer 1983, pàg. 3).

El cinquè punt es diu "La COCAJOBÀ ha de ser l'òrgan decisorí davant de l'àrea, tots els acords han d'ésser aprovats per ella. Es creu necessari l'establiment d'un conveni."

En les relacions Àrea-Casals es critica l'actitut de l'àrea davant dels casals, especialment en temes de propaganda; es diuen coses dels casals sense que aquests ho sàpiguen, i amb incompliment de plaços i de paraules.

Es una pregunta sobre les properes eleccions municipals: què passarà sino guanyen els socialistes?. La resposta es que qualsevol administració ha de negociar, "però no es va parlar d'establir un conveni". Amb aquesta afirmació sembla com si es volgués dir que l'Ajuntament no es compromet.

Ja no existeix cap altra acta sobre la coordinació de la COCAJOBÀ amb l'Àrea. Es podria dir que en aquest moment desaparegué la Coordinadora de Casals de Joves de Barcelona.

El Sarau

El Sarau es defineix com una associació de tècnics en animació. Es constitueix fruit de la proposta de l'Ajuntament que els animadors de casals es reuneixin per tal de poder, així, establir un contracte de prestació de serveis amb ells. EL primer contracte de prestació de serveis s'estableix sense competència ja que es una adjudicació directe al Sarau. La raó es que no hi ha cap altre entitat que tingui les característiques que es demanen.

6.2.4. ACTIVITATS ALS CASALS DE JOVES

La documentació trobada sobre els diferents casals data de l'any 1982. Dels anys anteriors possiblement no hi havia gairebé res escrit, o, en una gran part, no arribava a l'Àrea. Majoritàriament el que he trobat són valoracions del curs 82-83.

Coordinadora de Nou Barris

Des del Districte de Nou Barris s'impulsà la Coordinadora de Casals de Joves i Grups Estables Juvenils del Districte IX Nord. En aquesta coordinadora s'agruparen la major part dels casals que pertanyen a la segona categoria; es a dir, els casals que s'han creat més recentment i amb els quals s'espera establir convenis. No són els casals que, creats en un primer moment han d'esdevenir -segons la clara intenció de l'Àrea- model. En molts casos la iniciativa de la seva creació està més relacionada amb l'existència d'un local municipal que no pas amb la d'un grup. No obstant hi ha excepcions; Roquetes és un dels primers temps i subsiteix, doncs hi hagué un grup de joves que va anar a l'Ajuntament a buscar un local.

Aquesta Coordinadora té un coordinador-animador pagat per l'Ajuntament, per tal de gestionar activitats. Probablement es constituí al voltant de l'any 1982. La primera trobada es va realitzar el 16 de gener. La primera acta de la COCAJOBA en què apareix el coordinador d'aquesta entitat té data d'abril d'aquest any.

El dia 5 de juny hi hagué una trobada de Reflexió al Consell Municipal del Districte per parlar dels problemes específics dels casals de la Coordinadora. A

aquesta assistiren els casals següents: Ciutat Meridiana, Guineueta, Prosperitat, Roquetes, Torre Baró, Torre Llobeta, Turó de la Peira i Trinitat Nova, a més del Coordinador del Districte i un representant del Consell.

Un dels punts tractats fou la situació de la joventut del Districte, amb un grau d'atur molt gran que afoeix la delinqüència i el consum de drogues. Davant d'això la Coordinadora intenta fomentar l'associacionisme juvenil, fent l'afirmació que tot seguit anotem:

"Los puntos básicos de nuestra intervención no los pensamos plantear desde el punto de vista de "asistencia social"(programas de recuperación, talleres..) que creemos debe desarrollar la administración independientemente de los casales (mediante animadores de calle, centros especiales...) pues no queremos aumentar más la división entre los "jóvenes concienciados" y los "marginados". Todo lo contrario, queremos potenciar unas actividades juveniles que interesen a la gran mayoría de la juventud" (Acta Coor. de Cas, Joves del Distrito IX, pàg. 1).

També en aquest document es diu que es farà una denúncia dels controls policials ja que sempre afecten a les mateixes zones.

Un altre dels punts és el dels locals, es recalca que no poden se compartits. Aquí torna a aparèixer la distinció entre locals compartits amb una associació de veïns on s'assenyalen els casos de Prosperitat, Torre Baró i Torre Llobeta i el local compartit en un Centre Cívic. S'exposa que es desitjable que tots els casals tinguin

espais propis i se cita els Centres Cívics com a exemple en què els casals tenen espai propi.

En un altre punt s'anota que cal recolzar els Grups Gestors. I també es defineix què és un casal:

"El casal es un centro de creación de cultura en el barrio. Desde él se ha de potenciar la auto-organización de las propias actividades, creación de grupos de teatro, de deporte, de cine....Este es para nosotros el objetivo central de un casal y no el de "ofrecer" actividades ya elaboradas que fomentan una actitud pasiva en la juventud."

(Idem pàg. 2).

Aquesta definició es contradiu clarament amb el tipus d'activitats que es potencien des de l'Àrea. No les que es realitzen als casals de joves però sí les que ofereix l'Àrea com organitzades. És com si no hi hagués acord entre el que l'àrea vol i el que vol la Coordinadora.

Aquesta oposició es mostra amb claredat en l'últim punt d'aquesta trobada.

"La Coordinadora exige la acta de la reunión de la COCAJOBA a la que asistieron Enric Truñó y Miquel Lumbierrez, pues es la única que no ha llegado a los casals, para evitar cualquier mal entendido en los compromisos allí expuestos en función del desarrollo de la vida de los casals en un futuro próximo." (idem pàg. 2).

Després es va demanar en la reunió de la COCAJOBÀ; la resposta va ser que era una reunió simplement de debat i no calia acta.

Aquesta polèmica va continuar; hi hagué un nou enfrontament entre la Coordinadora i l'Àrea en l'Acampada Urbana. (Veure Punts Grocs).

Del 6 al 14 de novembre es relitzen els "Nueve días Jovenes al 9 Norte" En ells els objectius marcats, a curt termini, eren els següents: fomentar l'associacionisme juvenil, impulsar alternatives a la forma de vida que ens ofereix la societat, defensa dels drets dels joves davant els agresors, participació en la problemàtica dels barris.

El que volien aconseguir amb aquesta setmana d'activitats era el següent:

"- Popularización de nuestros objetivos y actividades,
- Darnos a conocer a todos los grupos juveniles del distrito para trabajar coordinadamente". (Informe nueve días jovenes. Coor. de Casals, de Jov. y grup. Est. Juv. distrito IX pàg. 1).

Aquesta setmana tenia diferents activitats com ara rock, debats, Marató, vall... Degut al mal temps, a la manca de locals, i al potencial humà i a la propaganda sembla que no va funcionar tan bé com s'esperava.

En la valoració s'opina que el que succeït és un reflex de la situació en què es troba el moviment juvenil del Districte. També es creu que cal buscar activitats

diferents a les típiques ja que aquestes no funcionen. Es valora positivament haver connectat amb les entitats del barri.

En el punt de coses a fer hi ha es remarca que cal una col.laboració més estreta entre l'Àrea, la Coordinadora i el Districte, per tal de donar assessorament tècnic, econòmic.... i també es creu necessari que els casals tinguin infraestructura.

Per al dia 19 de gener de 1983 també hi havia projectada una ojrna de reflexió, però d'aquesta només en resta una convocatòria. Per tant, no podem saber si realment es va realitzar.

En la convocatòria s'estableixen les bases pel funcionament de la Coordinadora; és un reglament intern. També hi ha uns estatuts per tal de constituir una associació sense afany de lucre. És molt probable que s'arribés a constituir ja que hi ha la signatura de tots els animadors. En aquesta trobada estaven convidats altres casals de joves com els de Besós i Raval, que curiosament són els que estan en barris deteriorats. Per tant, sembla que hi havia la intenció de formar una associació dels casals que estaven en pitjors condicions. És molt possible que l'aparició del Sarau paralitzés aquesta iniciativa.

Aquest reglament d'ordre intern té una estructura semblant al reglament de la COCAJOBA.

El dia 23 de gener la Coordinadora convocà a tots els Grups Gestors dels

Casals de Joves a una reunió, davant la imminència de la trobada de Grups Gestors de Casals. A aquesta reunió no hi va assistir ningú donat que hi havia una altre reunió a la mateixa hora.

A partir d'aquí desapareix la Coordinadora de Casals de Joves per donar pas al Sarau.

6.2.5. EVOLUCIONS EN LES TERMINOLOGIES

Els joves

En els dos primers cursos els grups de joves formen entitats i per tant grups.

És a partir del projecte d'estructuració que són usuaris només d'un servei.

Projecte 79/80.	Projecte per a la discussió 1981.	Projecte d'estructuració 82/83.
Socis.	Cooperatives d'Usuaris.	Han de ser usuaris.

Les activitats

Projecte 79/80.	Document de treball nov. 81.	Projecte d'estructuració 82-83.
<p>ZONES:</p> <hr/> <p>COMUNICACIÓ I ESPECTACLE.</p> <hr/> <p>TALLER.</p> <hr/> <p>INFORMACIÓ I ARXIU</p> <hr/> <p>FORA DEL CASAL.</p> <hr/>	<p>ÀMBITS.</p> <hr/> <p>ESPECTACLE I FESTA.</p> <hr/> <p>APRENTATGE.</p> <hr/> <p>INFORMACIÓ.</p> <hr/> <p>VIATGES I ESPORTS.</p> <hr/> <p>QÜESTIONS CIUTADANES I PENSAMENT SOCIAL.</p> <hr/>	<p>ÀMBITS</p> <hr/> <p>ANIMACIÓ.</p> <hr/> <p>TALLERS I DEBATS.</p> <hr/> <p>INFORMACIÓ I TROBADA.</p> <hr/> <p>ESPORTS I VIATGES.</p> <hr/> <p>ORIENTACIÓ I ASSESSORAMENT</p>

En un principi es parla de locals per tant de zones en el casal, i després es parla d'espais i es canvia el nom per àmbits. Es passa d'allò concret a allò abstracte.

Propaganda

Curs 81-82.	Curs 81-82 nov.-des.	Curs 82-83.	Curs 82-83 març.
NOM DEL CASAL	NOM DEL CASAL	NOM DEL CASAL	NOM DEL CASAL
	NOM DEL CENTRE CÍVIC	NOM DEL CENTRE CÍVIC	NOM DEL CENTRE CÍVIC
ADREÇA	ADREÇA I TELÈFON	ADREÇA I TELÈFON	ADREÇA I TELÈFON
NOM DE L'ANIMADOR I TELÈFON	NOM DE L'ANIMADOR I TELÈFON		

Hi ha una clara despersonificació en la propaganda. En els primers díptics apareix la figura de l'animador amb el seu nom i el seu telèfon particular. És a partir del projecte d'estructuració pel curs 82-83, quan la major part dels locals ja són municipals, que només es posa l'adreça i el telèfon del local. En un primer moment són les persones les que s'identifiquen amb els projectes i després passen a ser els espais.

6.2.5. ACTIVITATS D'ESTIU

Durant l'estiu, s'organitzen activitats diferents cada any. L'any 1980 es varen realitzar els clubs d'estiu als barris de Sants, Gràcia, i el Districte V; l'any 81 les mateixes activitats en d'altres barris com: Sants, Sarrià, Bon Pastor, Maragall, Sant Martí i d'altres. Aquests clubs d'estiu estaven lligats als casals de joves; en alguns dels casos varen ser els promotors dels propis casals, com es el cas de Sants, en l'any 80. El tipus de programació era diària des de les 6-7 de la tarda fins a les 12 de la nit. L'esquema era: taller-xerrada-festa. La primera part el taller i la xerrada no omplien però la part de la nit; l'èxit estava assegurat.

No hi ha valoració ni documentació escrita sobre com varen funcionar.

Els Punts Grocs.

Els Punts grocs varen ser el nom que es van posar a les activitats de l'estiu 82. Donat que el nombre de casals era molt gran -setze- es va optar per fer sis punts on hi haurien activitats durant tot els mes. L'esquema era esports-actes diferents-espectacles. L'horari era de 5 a 12 de la nit. Els llocs on es van col·locar varen ser: Sarrià, Sants, Nou Barris, Sant Martí, Guinardó i Eixample.

Valoració de les activitats del 82.

En la valoració es defineixen com a "espais públics on s'hi van a realitzar activitats esportives, d'animació socio-cultural i espectacles" (Memòria de les Activitats de l'Àrea de Joventut 1982, pàg. 14).

La valoració exposada en la memòria és la següent.

"L'experiència ha creat perspectives de futur sumament interessants. El nombre total d'usuaris dels Punts Grocs durant el mes de juliol de 1982 va ser de 5.393". (Pàg. 14).

En canvi la valoració específica d'aquesta activitat es la següent.

"Crec que la resposta dels joves a la proposta dels PUNTS GROCS no s'ha correspost amb l'esforç humà, econòmic i de propaganda que s'hi ha esmerçat. Ara bé, crec que no hem de fer pas una valoració negativa. Tots érem conscients que tiràvem endavant una experiència nova i innovadora i en unes condicions totalment adverses:..." (Conclusions Punts Grocs, pàg. 1).

Dintre del document se citen tots els inconvenients de tots els que no han col.laborat:

Els casals que no han fet seva l'experiència, s'esperava que els Grups Gestors ho assumissin i no va ser així.

En les actes de la COCAJOBA prèvies a la realització dels PUNTS GROCS, apareix la problemàtica sobre qui ha d'organitzar les activitats: els casals o l'Àrea. Per part dels animadors es critica les activitats que organitza l'Àrea sense tenir en

compte els joves dels casals.

És dintre d'aquest ambient que es presenten els PUNTS GROCS als animadors. La problemàtica és patent ja que no s'ha establert un acord sobre el cobrament de les activitats, i a més, hi ha acusacions sobre qui s'aprofitarà d'aquesta activitat.

Sembla que aquest tema fou força problemàtic. Es discutí sobre la gratuïtat de les activitats organitzades per l'Administració. Les frases recollides a peu de lletra són les següents:

"l'Àrea treurà imatge i beneficis dels PUNTS GROCS";

" no s'ha entès el perquè de voler la gratuïtat";

" els PUNTS GROCS no potencien als Casals sino a l'Àrea"

Al final de l'acta hi ha una nota en la que es demana que els casals passin els llistats de la gent per tal d'enviar-los la programació dels Punts Grocs.

En la documentació trobada sobre l'Acampada Urbana de Nou Barris, es critica directament a l'Àrea de Joventut dient que aquesta és la única entitat que no els ha ajudat en la realització ja que ells no han volgut incloure l'activitat com un dels Punts Grocs i l'Àrea els ha dit que així no les donava diners.

"..y, por último acudimos a los organismos oficiales como la Generalitat y el Ayuntamiento (Consell de Distrito) y nos apoyaron y nos subvencionaron, el único

organismo que no entendió o no quiso entender que las actividades que realizabamos era de jovenes para jovenes fue el Área de Juventud que, al ver que no incluimos la Acampada como Punto Amarillo no quiso subvencionarnos ni siquiera como una actividad más, dentro de los objetivos que nos son comunes, defensa del medio ambiente y participacion ciudadana". (Castell Gràfic Butlletí informatiu, 1ª Acampada Urbana pàg. 1). Aquest butlletí ve signat pels Casals de joves de Prosperitat, Torre Llobeta, Ciutat Meridiana, Roquetes.

Les entitats juvenils no han participat; se les va convocar pero no van assistir a les reunions.

Per part de l'Ajuntament, els districtes no van donar permisos per espais concrets i als tallers municipals no va portar el material, va fer retirar pancartes, la Guàrdia Urbana no assistí als actes, l'Àrea de Descentralització no va deixar un Centre Cívic i no es van deixar algunes instal.lacions esportives.

La propaganda no va arribar i sembla que no s'entenia.

En el llistat d'incidències, apareixen dos actes que foren clausurats; els veïns es varen quejar i la Guàrdia Urbana va parar l'acte.

En la valoració també s'anota que els joves que s'encarregaven de les activitats no estaven prou preparats, i que no varen poder assumir tots els entrevancs amb què es varen trobar.

En les valoracions de cadascun dels diferents Punts, apareixen enfrontaments amb la Guàrdia Urbana en tres ocasions, havent de suspendre concerts a causa de les queixes dels veïns.

En les memòries específiques de les activitats dels PUNTS GROCS, la valoració en nombre d'assistents no apareix en cap moment

Aquesta serà l'última activitat d'estiu que es farà a nivell global des dels Casals de Joves.

6.2.6. LLISTAT DELS CASALS DE JOVES.

En els llistats de casals es fa difícil concretar el nombre de casals de cada moment ja que hi ha llistats contradictoris. En alguns dels casos, els casals es tanquen durant un període de temps determinat o canvien de local pel que es fa difícil fer un seguiment. Per tant, els llistats que aquí es presenten són aproximats. Coincideixen en que hi havia alguna activitat però no si hi hagut algun canvi. Els llistats estan confeccionats en base al concurs públic de casals. Pot ser que algun d'aquest no hagi sortit a concurs, però si que va realitzar alguna activitat.

D'altra banda, en alguns dels projectes de dinamització dels barris, que es podrien considerar també casals de joves, el llistat pot ser menys exacte ja que cada districte decideix la seva convocatòria quan vol i sense ordre. Pot ser que d'aquests projectes hagin hagut més que els citats, però que no constin en els documents oficials.

Apunts per entendre les taules. Els noms dels casals estan posats en el moment en que apareixen. Les sigles P.D. volen dir Projecte de Dinamització. Si algun dels projectes canvia d'enfoc està escrit dintre de la casella el nou enfoc.

PRIMER MANDAT ELECTORAL 1979-1983

1979-1980	1981	1982	1983
SARRIÀ	X	X	X
SANTS-HOSTAFRANCS	X	X	X
GRÀCIA			
TRINITAT NOVA	X	X	X
BON PASTOR	X	X	X
SANT MARTÍ DE PROVENÇALS	X	X	X
HORTA	X	X	X
	TORRELOBETA	X	X
	GUINEUETA	X	X
	CIUTAT MERIDIANA	X	X
	SANT GERVASI	X	X
	ROQUETES	X	X
	SANT ANDREU	X	X
	CARMEL	X	X
	BESÓS	X	X
	PROSPERITAT	X	X
	MARAGALL	X	X
		TRANSFORMADOR	X
		RAVAL	X
		EIXAMPLE	X
		CANYELLES	X
		VALL D'HEBRÓ	X
		SAGRERA	X
		POBLE NOU	X
		SAGRADA FAMÍLIA	X
		ZONA FRANCA	X

6.3. ANÀLISI DEL DISCURS PARLAT.

6.3.1. OPINIONS DE TÈCNICS I POLÍTICS.

Descripció de la situació.

Els primers temps de l'Àrea de Joventut són descrits pels participants amb unes característiques diferents entre uns i altres, però d'aquesta bàsicament, coincideixen en la novetat d'allò que s'anava a fer, en el desconeixement del que era l'Administració i els seus mecanismes, els pocs recursos tant en infraestructures com amb personal, la dedicació a la feina, les diferències que hi havia, a nivell de joves, entre els barris de Barcelona....

Tot seguit anotem una de les anècdotes històriques de l'Àrea de Joventut explicada pels polítics:

JOSEP 3:

(....)

Una de les coses divertides que passava en aquesta època va ser una vegada que en XX, jo no recordo de si hi era o no hi era davant, perquè formava part de la llegenda col·lectiva que teníem els que vam formar. Això eee... entrava una persona i deia que venia de cap de negociat, que després ja hem entès que el cap de negociat, hem entès que el cap de negociat vol dir allò, el responsable de la gestió econòmica administrativa i el que formalitza els projectes, formalitzaaaa allò, en la realitat el que tot ho fa, però en XX li va contestar i li va dir escolti miri aquí ningú ha de fer burocràcia, no haig de fer expedients, li va dir, sino el que he vingut a fer política sap?. També en teníem problemes perquè l'Ajuntament es cregués la nostra estructura i es cregués que, no sé vull dir, una mica el que ens van venir a dir al principi dir bueno, entre tu XX i aquest noi el XX doncs ja us ho fareu no? Sou joves i ja us ho fareu no? Home clar, però necessitem algu que arxivés, va ser tot aquest primer període el 79 principis del 80, que érem molt poquets, treballàvem molt, després es va anar incorporant gent, i gent també una mica amb aquesta dinàmica, el mateix ????? que va tenir també una dinàmica absolutament renovadora,

SANTI 4:

S: No va ser traumàtic, no en teníem ni idea, jo me'n recordo dels primers dies d'estar a la casa doncs em venien, jo vaig demanar ??? per poder tenir funcionaris per treballar, i me'n recordo que va venir una persona, després vaig descobrir que era de molta valua, i li vaig dir, bueno, tu què saps fer? i em va dir, expedients, i li vaig dir bueno és que expedients no farem, fem política de joventut, fem animació, no m'interesa burocratitzar això, això vol dir doncs el desconeixement d'on ens ficàvem, en tot cas de la il·lusió terrible i el contacte molt real, és evident que l'aprenentatge per fer que aquell que aquell casal de joves es pogués tirar endavant calia fer un expedient calia tenir-lo un temps, calia tenir-lo en forma, calia fer previsions, calia fer pressupostos, calia fer tot aquest tipus de coses,

JOSEP 1:

(.....)

J: Aquells moments, van ser uns moments una mica de desconcert, com anècdota eh! el primer dia vaig arribar al meu despatx i em van donar una bandajeta, un llapis, un bolígrafo, una goma, una maquineta i un tampó i vaig pensar ah! ara tinc tampó eh! ja tinc un sello que puc posar-ho, i em van dir que mai em tenia que oblidar el sello, això una secretària molt simpàtica que tenia, llavors vaig pensar que clar, que això era una cosa molt bé montada no? i que havien unes regles del joc, que havien unes coses a fer, dintre dels. Com a programa polític, com a programa polític penso que teníem molt clar dues coses, una la majoria dels que vam entrar, els que vam començar en aquella època i vam col·laborar amb nosaltres de manera més o menys d'allò intensa, el XX, el XX, posteriorment el XX, aaaa ens plantejàvem que el que volíem era obrir allò l'Ajuntament als joves, no teníem jo penso en aquell moment clarament la distinció entre administració i administrat, les dues provenien del moviment associatiu, dels moviments juvenils polítics, però no sabíem exactament on estaven les fronteres de l'administració i les fronteres de la vida associativa, penso que aquest moment independentment del programa polític, el que es va crear va ser una dinàmica deixa-m'ho dir, entre agrupament escolta i casal de joves, la nostra vida, el nostre lleure era una mica la vida professional, era tot una mica el mateix, no existien hores.

En certa manera, en aquestes explicacions hi ha un reconeixement del desconeixement dels mecanismes administratius; tenien clar el que anaven a fer però sense conèixer l'Administració. En aquesta primera etapa és on més es veu com encara no s'havia introduït la mentalitat tècnica o la racionalitat de l'Estat en les persones que treballaven a l'Ajuntament; s'acceptava clarament la politització dels processos. Aquesta característica es donà a totes les entrevistes d'aquesta etapa.

Per part dels tècnics i polítics es fa la següent descripció del que podien fer.

SANTI 4:

S: Home, la paraula a utilitzar és apassionant, perquè l'he utilitzat moltes vegades i ara ho torno a fer per aquesta entrevista de la paraula, de que el que teníem al davant era un foli en blanc i convidàvem a la gent doncs a escriure'l per tant, quan dic que és apassionant és que era molt creativa, i crear doncs és probablement l'activitat humana millor, la més desitjable no? I a més a més vèiem el fruit del nostre treball perquè allò que imaginàvem acabava sortint un casal de joves, acabava sortint un casal infantil, acabava sortint un programa especial d'estiu o de dinamització sociocultural, un treball amb els instituts, per totes les coses que vam fer.

ERNEST 3:

(...)

Jo m'enrecordo quan el XX va saltar, bueno va saltar, vull dir, el XX se'n va anar a Madrid, que va fer allò de les sentides paraules que fan la gent quan es despedeixen i aquestes coses, amb tota la gent que estàvem treballant a, a Joventut. I va dir una cosa que, i era, pensaves, pues mira una mica de veritat sí que ho és, era: **aquí s'havia d'inventar una Àrea de Serveis Personals, i això és molt complicat, vosaltres l'haureu fet bé o malament, però l'heu fet.** I una mica, aquest era el criteri dels, del primer temps de l'Àrea de Joventut, no? Que deies, bueno, i, clar, **jo m'enrecordo el dia que ens vam posar amb el XX, amb un paper davant i havíem de fer què farem a dinamització cultural?** Perquè hi havien el, l'XX havia començat a fer també dinamització cultural abans que nosaltres, l'XX, i bueno, quan ell va saï, bueno va marxar, perquè (...?)coses, i havia començat, pues molt incipientment de fer alguna coseta, puntuals, no? **Que un dia t'assentes amb allò i dius, bueno, ara hem de, dinamització cultural el jo, pels joves de la gent de Barcelona.** Bueno, és que has d'omplir el full. I què podríem fer, i tallers, i llavons que, però molt bé, era allò d'esperit molt experimental, molt. I això, crec que això va estar allí, va estar a casals, tot arreu que era una permanent experimentació, i una experimentació sempre és divertida, no?

ERNEST 2:

(.....)

(...?)clar, jo ja ho veia que la meva feina, i tal, la deixo de banda, i tal, però és que allò era apassionant, i realment, aquest factor em sembla que és fonamental, era apassionant, apassionant. Jo crec que, a més, era apassionant per tothom que hi estàvem treballant, per tothom que arribàvem que mai a la vida havíem pensat que podíem acabar a estar treballant amb l'Ajuntament, i que en aquell moment hi estàvem, com funcionaris que havien estat a l'Ajunta, treballant a l'Ajuntament des de feia molt temps i flipaven amb aquella cosa que no sabien massa que era.

Hi havia la sensació que tot estava per fer i que tot era nou. En certa manera, també regna la concepció que des de l'Administració s'han de fer les propostes. En cap moment es parla de veure què era el que els joves volien.

Recursos i infraestructures.

Una altra característica del principi, en què coincideixen la major part dels entrevistats és el poc personal que es disposava.

EDUARD 21:

(.....)

però que jo penso que, anys després, es van fer més coses de les que jo pensava que s'havien fet en aquells moments, perquè, ara ho he vist, lo que és la dificultat de gestionar una..., quan, mmm, inicialment no es creia en, que des de l'Ajuntament, er... aquest temes de la joventut es poguessin tractar, no es creia. I (...?...) que et dic jo, que (...?...) XX, i dos secretàries, això quan vaig arribar el primer dia, i el, el XX em va dir mira, això és l'Àrea de Joventut, dic, carai, pues molt bé, no? pues, jo, jo què pinto aquí en aquesta pel·lícula, no? jo vaig pensar, me'n vaig a l'atur en una setmana, no? aleshores aquesta imatge, aquesta manca de... fins que va (...?...).....

JOAN 2:

entonces estuve allí fue la primera que tuve una reunión que estaba el XX, XX, y me parece que un momento apareció por allí el XX, porque entonces eran cuatro y no había nadie más, o sea, eran cuatro y para de contar,

DANIEL 2:

(....)

Als principis de l'Àrea de Joventut que era una Àrea realment de nova creació, els pocs funcionaris o treballadors que hi havien que eren molt pocs, 3 o 4 i alguna secretària que venia d'algun altre departament,....

La il·lusió i les ganes de participar de la gent, fins i tot des del voluntariat són altres característiques descrites. Això també reforçaria la sensació que encara no hi havia una idea clara que s'estava treballant per a l'Administració.

ALFRED 8:

(....)

Es van continuar treballant diversos tipus d'activitats, ja teníem, ja teníem una mena de café-concert, els diumenges, es curiós, teníem cada diumenge, havia o un concert de jazz o un concert de música clàssica, o un concert de tal. **Evidentment tot a base de voluntarisme**, s'havia organitzat una mena, el local es transformava es una mena de cabaret es ficaven llums es ficava un bar, i aleshores es feia el café-concert dels diumenges.

ERNEST 5:

(....)

I (...?...) per la pròpia gent que s'implicava, no? **Veure gent aquí que va xupar-hi hores..., pero moltes hores, moltes hores. A tots els nivells, eh? No dic només de gent, gent treballant de tècnics, en els propis casals, moltes hores.** Suposo que molta gent va xu, tirar, do, donar, regalar hores a altres sense dir-los que d'on van sortir, no? Llavons aquest seria, com a clima, el clima fonamental.

Com a conseqüència del desconeixement del sistema administratiu, del poc personal, de la poca importància donada al tema per part de la resta de l'Ajuntament, i, també, segurament per tenir una voluntat de canvi, en els primers temps, no es seguien els procediments propis de qualsevol administració.

JOAN 6:

(.....)

De dos años que más o menos estoy fuera de la historia, pero me da la sensación claro, hubo un crecimiento muy rápido de lo que eran los casales, y entró mucha gente, yo me imagino entre otras cosas, por ejemplo de la primera etapa que estuve, **aquellos dos años, un mes cobraba 15.000 pelas y luego no cobraba nada hasta no se cuando, y me parece que si cobré cuatro meses cobré mucho,**

MARIA 2:

E: TU ERES UN D'ELS JOVES DEL BARRI

M: Llavors, me'n recordo que en aquell moment, potser existien set casals a Barcelona, i depeníem tots de l'Àrea era una cosa totalment, ... medio ridícula , **yo cobraba pero que cobraba(....).** yo decía que siempre cobraba de gallinas,

E: DE GALLINAS?

M: Que el presupuesto que tenían de dar a las gallinas, de la granja que tenían, pues iba para nosotros. No sabia no en tenia ni idea, de on,..no tenfem ni contracte, no tenfem cap tipus d'història, jo parlava en aquell moment amb el XX i va dir vale i cada mes em passava 15.000 o 30.000 peles. No me'n recordo. Però era, como, més que res era como un sueldo, sino que era com una retribució de no sé que, no,....

EDUARD 2-15-16:

(.....)

Aleshores hi ha una època que les subvencions eren molt petites, que, fins i tot, els que ja havia

amb vincul salarial pues la situació era, ehhh, de lo més divertida i absurda, no sé si és publicable o no, però, bueno, ehhh, ens pagaven en funció, com si fóssim mobles, ens pagaven de forma clandestina, amb lo qual doncs, i lo de les partides que justificava el XX, pues a lo millor era per comprar taules o cadires, no sé què, i cada mes ens donaven pues les 30.000 peles, no em recordo ara dels salaris, però era molt poc, no? Doncs, clar, i això marcava moltíssim i lligava molt més a l'activitat, diríem, reivindicativa.

E: TU VAS ENTRAR COBRANT, JA, NO?

EDUARD: Sí, jo vaig entrar cobrant, no? I immediatament, pues el XX, el X, tots aquests van entrar cobrant, no? Aleshores, doncs, hi havia o bé, ehhh, el meu cas, per exemple, a vegades em pagava el districte, a vegades em pagava l'Àrea, però sempre era un taló al portador. Jo em recordo que el XX, al qual jo sempre li tinc una estima personal pel paper que va jugar en aquella època, pues ell justificava que s'havien comprat dos cadires o un armari, bueno, clar, això nosaltres ens indignava molt des del punt de vista moral, no? però era aquest mecanisme, ehhh, cada tres, cada quatre, cada cinc mesos, passàvem èpoques heròiques sense cobrar, rebíem un taló, no? Aleshores, és clar, això creava una sèrie de conflictes, er... Teníem que acceptar les ordres de... de XX, el de l'Àrea de Joventut? No les teníem que acceptar? Fins a quin grau, si no existia cap mena de relació contractual, er... teníem que dependre d'un senyor en el qual un advocat laboralista hagués, er... li haguéssim pogut crear problemes, no? Clar, aquí aleshores es barrejava el tema que com hi havia la part, encara, diguem que, que es cobressi, poc però que es cobressi, hi havia la part militant, hi havia la part identificació amb uns col·lectius, mmm. tu deies, bueno no estic... Mai vam presentar denúncia contra l'Ajuntament de Barcelona, mai, en aquella època, quan haguéssim pogut demostrar que estàvem treballant per l'Ajuntament de Barcelona perquè es barrejava l'altre tema. Jo recordo que en la època més utòpica es deia doncs que en un moment donat er... casals rebria ics peles i que una part seria per al animador i l'altra part per a la comissió gestora.

DANIEL 2:

(...)

Exacte, que si feia dos o tres mesos que havíem començar a treballar, m'ho invento, igual havia més gent que portava més temps, per suposat no havíem cobrat, era una de les coses que després tothom s'ha acostumat, bueno! diguéssim potser no els individus, però les associacions saben perfectament el que vol dir treballar a l'Ajuntament, en aquell moment tenia molt de novedós saber que estaves treballant i no cobraves, és a dir, no deixava de ser una sorpresa per tothom, tant per la mateixa gent de l'administració com per la mateixa gent que estava treballant, llavors recordo en aquella reunió que van haver moltes intervencions i van dir bueno, escòltem però les meves 20.000 pessetes quan les cobraré, perquè portem 3 mesos o 4 mesos o el que sigui sense cobrar, llavors el cap del Servei deia i mira amb això estem molt preocupats, estaven preocupats, estaven descobrint que la maquinària municipal no era la,...

Aquest problema és el que després donà pas a que la forma de contractació amb l'Ajuntament fos a través de la prestació de serveis. Fins i tot, en un moment donat, l'Àrea rebé una denúncia pública als diaris perquè no tenia legalitzats els processos administratius.

Estructura dels casals de joves.

Discurs polític.

En el primer mandat entren dos regidors, un del PSUC i un altre del PSC-PSOE. Entre ells neix la següent polèmica:

PAU 6:

E: EXPLICA'M LA DIFERÈNCIA ENTRE ELS SOCIALISTES I ELS COMUNISTES EN ENTITATS, AIXÒ QUE EM DEIES DE COM TRACTAR LES ENTITATS.

P: Sí, sí sí, aquesta va ser una de les polèmiques interessants que van tenir amb el XX, clar, l'XX era molt, i és curiós eh!, és curiós perquè això no té res que veure **perquè sembla que hauríem de ser nosaltres els comunistes els que prenéssim la postura més eee... funcional diguem-ne del tema no?** i resulta que no perquè nosaltres clar, veníem de les Associacions o sigui, tota aquesta gent és clar, venien de les Associacions, el que més el que menys havia estat als escoltes, havia estat en no se què, havia, doncs, i a llavors, es clar, no podem anar en contra de lo que havíem estat fent fins allavors i això suposo que ens era molt més evident no sé, la qüestió és que nosaltres ens oposàvem a la idea de substituir les associacions, o sigui que l'Ajuntament substituís les associacions, inclús me n'encordo que jo li posava un exemple en el XX, li dic escolta, la mà d'obra gràtis que és els milers de joves que fan colònies com a monitors, tot això està molt bé que ho potencíem, i que els hi donis un ajut perquè estiguin més motivats perquè tinguin més recursos etc, etc, amb lo qual tu tens, estas promovent colònies per 100.000 joves, ara en el moment en que tu fas les colònies de l'Ajuntament, tu has de contractar un monitor i a aquest monitor li has de pagar un sou sense cada mes vull dir, i de voluntari res, vull dir, a partir d'aquell moment amb aquell pressupost, amb aquell mateix pressupost faràs colònies, no tan ben fetes, amb menys entusiasme per una dècima o una vintèsima part de lo que hagueres fet amb els altres, i jo segueixo pensant així iiii en e l'XX suposo que també va trobar fórmules mestres però per lo tant aquí hi havia una polèmica important, **una polèmica en la qual nosaltres estàvem a favor de la subvenció a les entitats en tots els controls que vulguis de o exigències que puguis creure que són pedagògiques o de lo que tu vulguis ja que d'alguna forma tu facilites aquesta subvenció però precisament per potenciar que fossin molts més però sobre tot no trencar la idea del que has vist fer sempre, que això era una activitat dels joves, una activitat d'es, d'esplai de temps lliure dels joves, no un treball dels joves a l'estiu iiii i jo penso que suposo que es va fer un sistema mixte al final i tot debia acabar funcionant més o menys bé però però aquesta era una polèmica important.**

E: QUÉ DEIEN ELLS, ELS SOCIALISTES?

P: Tendien molt a la a la burocratització tendien, aquesta és la meva opinió, potser la burocratització és una paraula que sona malament diem-n'hi a l'administratització de la del tema de colònies, de casals, de tal, vull dir, és que pensa que aquí hi havia una cosa important, eh! que aquí a Catalunya hi havia un moviment, això que ho diguéssim a Madrid segurament era molt diferent, però que ho diguéssim a Barcelona no, perquè a Catalunya aaa, a Catalunya precisament hi havia un moviment de joves molt viu, vull dir, els minyons escoltes eren molta gent, el servei de colònies era molta gent, tot això movia molta gent, ni havien altres i eren associacions que podien créixer vull dir simplement donant-lis una mica d'empenta, o sigui, per lo tant, entrant competència amb aquestes entitats les trobava doncs eren entitats moltes elles catòliques, però bueno era la realitat del país i això no era problema sino es tractava d'establir uns criteris de de potenciació d'això, aquesta la la...

Aquestes són les afirmacions que feia el regidor del PSUC sobre el tema de la professionalització dels animadors. D'altra banda, coincideixen amb les

explicacions fetes pel regidor del PSC-PSOE sobre aquell moment:

SANTI 10:

E: PARLA'M SOBRE EL SISTEMA DE GESTIÓ DELS CASALS QUE ES VA ESCOLLIR.

S: Bé, en principi lo raonable semblava fer uns casals amb participació, amb funcionaris municipals no? com un altre servei, i alguns es van començar a obrir així, teníem treballadors de l'Àrea de Joventut que eren responsables ells solets d'un casal i després un contracte de no sabem ni com perquè.

E: AIXÒ SERIA EN UN PRIMER MOMENT.

T: Sí, en un primer moment, però quan ja van començar a ser molts i ademés doncs la plantilla no podia créixer i s'havien de fer concursos ben fets, doncs ens vam llençar, ens vam inventar, probablement enriquits en l'experiència que en aquest pas potser jo mateix havia adquirit en l'Àrea d'Esports que ja era també doncs regidor d'esports en aquell moment, de que fos, que es podia encarregar la gestió, que no calia fer-ho directament i que en el cas esportiu és encarregar-ho a un club i aquí doncs es

Sembla que, d'entrada la voluntat que els animadors cobressin era clara; per tant, que això fos una professió i els animadors fosin funcionaris, son les dificultats que posa l'Administració en el seu procediment administratiu on apareixen els inconvenients per a la contractació.

Aquests inconvenients podrien ser explicats des dels canvis que es produïren en el model d'Estat del Ben Estar Social, en l'Estat assistencial. Aquests canvis fluctuen des d'un estat assistencial a un d'estil neoliberal o de capitalisme assistit. Aquest nou Estat es caracteritza per una flexibilització del mercat laboral; en certa manera, es tracta d'una precarització del mercat de treball.

D'altra banda aquestes afirmacions dels polítics contrasten amb les dels tècnics, i amb les del discurs que es fa sobre la història dels casals, quan s'afirma que van ser grups de joves professionalitzats alguns d'ells a posteriori amb el que l'Ajuntament els donava. Aquest és el discurs que es fa en la segona legislatura a partir de 1983, i el que apareix en la documentació escrita en la història dels casals.

El discurs polític sobre el que tenien que ser els casals de joves, que es va donar des del principi, sembla que estava relacionat amb oferir un servei als joves. El problema va sorgir quan no es va poder contractar directament als animadors. Aquest discurs contrasta amb el dels tècnics. Aquests diu que els joves dels mateixos casals es van convertir en animadors. El posar un sistema de gestió mitjançant les associacions està més relacionat amb les traves burocràtiques, per tal que impedeixin l'ampliació dels funcionaris, que no pas amb un altre tipus de criteri. Aquest sistema de contractació està molt unit al canvi del model d'Estat. En l'Estat assistencial el contracte era funcional; en canvi, en el nou Estat de la Crisis (Varela i Álvarez-Uria, pàg. 76), es creen associacions o s'aprofiten les existents. Aquesta explicació -els joves són els que arriben a ser animadors- apareix amb més força en el moment en què, en la segona legislatura, es reflexiona sobre la realitat per adaptar-la al model administratiu.

Discurs tècnic.

Aquesta explicació sobre la realitat donada pels polítics contrasta amb les que exposen els tècnics en la que s'assegura que no es volia que els espais dels casals de joves fossin espais municipals.

FERRAN 1-4-5:

(.....)

Nosaltres no volíem que fossin espais municipals, entesos com una entitat pròpiament municipal, sinó que volíem que tingués alguna consistència jurídica per ella mateixa, llavors vam dir, o legalitzem una Coordinadora de Casals de Joves i de quina manera es podria fer això o legalitzem els Casals de Joves i que després es es fessin. Però amb aquest neguit que teníem, t'estic parlant de l'any 81 d'això concretament, eh? no 80, això era del 80, t'estic parlant de l'any 80, amb aquest neguit i que és com et dic, estem parlant de l'any 80 que en teníem tots poc idees d'això, la gran idea de dir, bueno, pues encarreguem-ho a algú que es dediqui a aquestes coses i busquem un jurista.

(....)

i que des del començament el projecte de Casals de Joves de Barcelona en el projecte de Casals de Joves que sortia en altres llocs, i llavors, ja a Múrcia i a Saragossa i algun per

Gijón, per, concretament Astúries, començaven a sortir bastant era que els Casals de Joves de Barcelona sortien molt a cada un, a la seva realitat molt concreta, o sigui, nosaltres no vam dir d'entrada el Casal de Joves és així i té que funcionar d'aquesta manera i tal, sinó que durant dos anys a cada barri es va anar fent la idea que volien, si havia una gestora, una gestora i s'ho portaven entre quatre ho portaven entre quatre, l'únic que nosaltres, l'ho que volíem és que fossin sempre activitats obertes al barri, i a partir d'aquí l'estructura era molt diferenta, això va ser una de les coses que també va dificultar que es pogués fer una coordinadora de casals, i que a dificultat també que en el futur es fes una gestora de casals de joves d'Espanya, perquè la tal com es van anar movent a Barcelona, no tenia res a veure ni amb Múrcia ni amb Saragossa que eren els dos llocs que després també han tingut importància en això. Els altres eren molt casals municipals i aquí de lo que sempre es va fugir era de que fossin casals municipals, mm.....

CARLES 1:

(....)

El que passa és que no estava molt clar llavors exactament on es volia anar amb tot això, o sigui, el nom de casals si que havia entrat en escena.

E: TE'N RECORDES COM VA ENTRAR?

C: Eeee, no, també recordo que quan fèiem el programa o o pressupost del 80 parlàvem també d'un concepte que dèiem plataformes d'intervenció territorial, definint una pluralitat de de models o de maneres de fer-ho, perquè recordo que un, un dels models que hi havia sobre la taula era, no tant uns centres així institucionals sinó la idea d'una xarxa de bars a Barcelona i a cada bar tenir una cartellera i un animador, i llavors això no sabíem ben bé com dir-ne i em sembla que en dèiem això, plataformes d'intervenció territorial, a l'assaig, o sigui, de nomenclatura i de models, i em sembla que es congeniaven les dues idees de dir d'un casal així amb un espai així institucional amb aquesta altra xarxa, el que en cap moment no es plantejava llavors era ni una professionalització dels animadors ni res, només era un espai per joves autogestionat amb uns òrgans de representació i ja està, llavors nosaltres els hi posàvem el piset i ells s'ho montaven, o sigui, aquest era una mica la concepció que havia, després hi va aparèixer el que el un d'aquests joves de cada lloc quan començaven a funcionar dedicava unes hores, i recordo molt això la clau i el duro o sigui, que li donàvem 25.000 peles, una beca, era com un, però era un jove en tanca un "primur inter pares", o sigui nooo no perdia estatus no? o sigui, era un jove usuari que s'hi dedicava unes hores per al seu compromís i li fèiem una transferència, una beca de 25.000 pesetes, per als seus gastos que tenia.....

En la majoria de documentació escrita, s'explica que els casals de joves són un espai per a tothom i que cada grup de joves cal que el faci a la seva manera. Per tant, sembla que la documentació escrita ha estat redactada a partir del discurs dels tècnics. L'única excepció es un document d'ordre intern, per tant, que només el llegiran els treballadors de l'Àrea, en el que es diu que tant el local com l'animador són municipals. En aquest document sembla com si inclús els tècnics estiguessin d'acord amb els polítics en que els animadors eren treballadors municipals.

Destinatari dels Casals de Joves.

Discurs polític.

Segons el discurs dels polítics, els casals de joves estaven destinats a aquella part de la població que no estava associada.

MANEL 2:

(.....)

altres tema era que podíem fer en el món de l'art eeee que podíem fer amb un associacionisme no formalitzat, aquí surt el tema dels casals de joves, aa el un és lo que nom em recordaré de la formulació literal, però un dels punts de la reforma del Congrés de la Joventut catalana deia que, calien locals als barris i vam traspasar aquesta imatge a una imatge diguem que els locals associatius que coneixem i vam dir que bueno que si havia gent que no es volia integrar formalment en aquests amb el món i la vida associativa, calia unes plataformes per trobar-se i per experimentar col·lectius de diversa procedència tota la seva tota la seva potencialitat allò pues en el camp que fos, sigui el relacional, sigui l'artístic, o sigui en el lúdic, penso que aquests van ser els eixos d'una plataforma de vint i tans punts que vam acabar de redactar, de les idees del XX, jo he pogut comptar amb gent molt valuosa al meu costat doncs el XX, XX, el XX, el ???? XX, un conjunt de gentes XX, gent que tenen procedències tan diverses, moltes elles han passat al esportisme o moviments catòlics, moviments catòlics associatius, i aquest va ser el primer nostre programa de l'any 79 que vam tenir 17 milions de pessetes de pressupost, 17 milions 400 mil em penso, si no em falla la memòria.....

Aquesta opinió es recolzada per un representant del teixit clàssic que va ser després el primer president del Consell de la Joventut de Barcelona.

SALVADOR 1:

(.....)

Jo crec que era una simbiosi entre gent no organitzada i la voluntat diguem del sector públic d'aquell moment de crear una xarxa.. un teixit associatiu més ampli. Des de la posició del Consell de la Joventut hi havia "dos" actituds, diguem, no, no, escolta, forta... enfortim "lo" que ja hi ha i no inventem coses noves, i de la gent que dèiem, i jo estava entre ells que ho deia, escolta, ja ens està bé que s'ampliï el moviment associatiu i si hi ha un espai que no està ocupat per entitats existents doncs ens sembla fantàstic que també es potenciï i se li "dongui" les mateixes oportunitats que tenen els altres, si els altres ja tenen una xarxa, una estructura organitzativa determinada i tal, doncs que es primi una mica més, doncs la creació, doncs amb infraestructura de locals o d'espais possibles sempre i quan no siguin exclusivistes, per nosaltres no... Vull dir, aquesta és l'actitud que defensàvem un sector de gent, diguem, d'alguna manera mitjanament progressista diguem, d'aquell (...?...) Per tant, l'origen, jo diria que és clar que no procedeix del moviment associatiu de tipus clàssic, com a primera conclusió que et puc aportar o que podem aportar, almenys no era la sensació; que l'administració va mimar des dels seus orígens el moviment de casals de joves, doncs també jo crec que és una cosa que és prou clar, i el va mimar sobretot, doncs creant infraestructura i posant en un moment determinat animadors diguem, doncs amb el... aquelles infraestructures doncs tenien un animador professional o semiprofessional que donava empenya al producte.

Per la part de la població que si que estava organitzada es va crear el Consell de la joventut de Barcelona:

SALVADOR 6-7:

(.....)

Està bé, el Consell de la Joventut es crea aglutinant les entitats juvenils que vam ser interlocutors davant de l'administració i que volen, també, que són conscients que no han fet un salt com esperaven fer, molt important, diguem en el canvi entre el '77 i el '80, i diuen, o intentem entre tots fer un salt conjuntament i no cadaú des de la seva... capelleta tancada i intentem, doncs que el moviment juvenil tingui un espai propi i... per fer això s'ha de fer...

E: Sí.

SALVADOR: ...coordinadament.

E: EN AQUESTES COSES DEL '78, ANTERIORS, EL MOVIMENT ASSOCIATIU CLÀSSIC HI ESTAVA O NO?

ORIOL: Sí, era gent que pertanyia a entitats clàssiques, lo que passa és que no eren... eren els representa... era unipersonal, o sigui es representaven a sí mateixos, eh? Els representats que hi havia en aquesta comisió de joventut eren doncs, jo què sé, hi havia... el XX, per la Joventut Comunista, em sembla, hi havia... o la XX, un d'aquests dos, hi havia... el XX per la Joventut Socialista, hi havia... el XX pels Minyons Escoltes, hi havia diferents noms que representaven entitats de l'època ja, eh? O sigui el moviment associatiu ja estava organitzat. I va ser... un compromís diguem, de posar els noms que el moviment associatiu posava sobre la taula, perquè es possessin en... en una designació democràtica, si es pot arribar a posar entre cometes, dintre del moviment juvenil organitzat. Què més?....

En certa manera, es crearen dos organismes de participació. Un és el Consell de la Joventut, que seria el que recull la Taula d'Entitats i la de Forces Polítiques. L'altre fou els Casals de Joves, per als joves no associats. Això creà polèmica per part de les entitats que vivien els casals com una competència deslleial.

Fins i tot, l'any 1980, es creà una campanya de promoció de l'associacionisme, com una cosa independent dels Casals de Joves:

GUILLEM 2:

E: EXPLICA'M LA HISTÒRIA DELS CASALS, EXPLICA'M QUAN TU VAS ARRIBAR, COM VAS ARRIBAR. DES DE QUE TU VAS SAPS, COM VAS ENTRAR TU EN CONTACTE. TU ESTAVES TREBALLANT A L'ÀREA DES DEL PRINCIPI.

T: Exacte jo des de l'any 80 vaig començar a treballar a l'Àrea, precisament a fer, a fer treballs concrets, en temes de, la primera campanya que vaig fer va ser la campanya de l'associacionisme juvenil a l'any 80. Pues bueno a partir de les hores el projecte, el projecte de l'equip de govern, per dir-ho entre cometes, de l'Ajuntament de Barcelona, que era d'alguna manera el que les associacions juvenils, polítiques en aquest cas, havien generat vers a les eleccions municipals, en els seus respectius programes era la constitució dels casals de joves.

TOMAS 11-12:

(.....)

perquè a vegades també suposo que han sentit allò una competència desleial no? per part de l'administració, sobretot en els barris com per exemple se m'ocorreix el cas de XX no? un casal que mai va funcionar, per qué? **perqué les associacions que hi havia allà doncs, tot i que havia joves amb força i tal, a part de tenir un discurs distanciat del que podríem identificar en els casals de joves i tal, clar eren entitats que veien lo del casal com una competència desleial, sempre era el comentari que feien la gent dels diables de XX etc, etc, i moltes vegades no s'han aprofitat dels recursos que això podia comportar, encara que sigui només la pura utilització d'un espai físic on poder-se reunir, on poder deixar els trastos i tal que no és ben bé el que ha de ser un casal de joves però bueno, que una entitat pues com a mínim utilitzar un recurs humà com potser pues tenir un professional a 35 hores a la setmana dedicat única i exclusivament perquè funcioni allò. Ara també és veritat que jo crec que els casals de joves dintre del que es pot entendre com associacionisme no formal evidentment han desenvolupat una tasca molt important no?**

Discurs tècnic.

Una de les característiques d'aquest temps expressada dins del discurs dels tècnics és la desvalorització que fan del teixit clàssic dels Casals de Joves; per tant, la polèmica no era només des del punt de vista de les entitats sinó també des de la pròpia administració.

ERNEST 13-14:

(.....)

I després penso que hi ha un altre factor, un altre factor que hi va haver-hi vegades que, a mi em, em preocupen profundament, **que és la representativitat de les associacions, però això no només, no només amb joves, eh?, amb tot, de les associacions i organitzacions socials, que a mi em mereixen un gran respecte, i que són honorables ciutadans aquells que, que hi treballen però que no representen els ciutadans. Representen una part petita dels ciutadans, no? I la, i, i és un tema difícil, perquè, clar, ja ho entenc, és allò de dir, "Doncs bueno, i amb qui s'ha de parlar?" I aquest punt és molt difícil, per lo que et deia abans. Perquè lo que és fàcil és dir, "Escolta, i el president vostre qui és?", "Fulano". Parles amb ell i ja has parlat amb tots, no? Però primer, que jo no ho tinc clar, que parlis amb ell i hagi parlat amb tots, i segona que tots, aquests que són de l'associació, no són tots els joves de la ciutat. I això sí que potser s'ha d'estar fora de l'Ajuntament per poder-ho dir amb tranquil·litat, amb una certa tranquil·litat, no? Quan em deies allò abans de...**

E: JA:

E: ...perquè si estàs a, suposo, que des de dintre s'ha de defensar que aquests aquestes associacions són tots els ciutadans associats, i tots sabem que no, eh? I a més les xifres, fins i tot les objectives, entre cometes, que hi han menteixen. **Menteixen les associacions quan diuen quants a, associats tenen, menteixen les administracions quan diuen que han parlat amb aquelles associacions que, entens? I ara no sé, "el tant per cent, no sé quin tant per cent de joves està..." Se, sempre és mentida això, o sigui, segur.**

EMILI 3-4:

E: PARLA 'M UNA MICA DEL MOVIMENT ASSOCIATIU. QUÈ HI POT HAVER FET EN AIXÒ DELS CASALS, EN PRINCIPI, O ARA, O...

E: Jo penso que ha enredat molt, m? Per què? Per què jo repeteixo que hi ha hagut un fals moviment associatiu. El moviment associatiu pels joves és un moviment fals. Hi ha un moviment, a Barcelona hi ha hagut un moviment importantíssim infantil, de temps lliure, de joves que es preocupaven de nens, peerè de, no de joves que donaven servei als joves. **Què ha fet? Que sobretot a partir d'una situ, d'una, d'un tema que jo penso que ha sigut, analitzat amb perspectiva, absolutament horrorós i nefast per tota la política de joventut, que és el Consell de la Joventut de Barcelona, amb algún període, quan hi va estar l'XX, més potable, m?, i al principi, quan hi havia algún d'aquests que després han estat a l'Àrea, aaa, l'XX, aquesta gent que tenien molt bona intenció i es montaven bé les coses, però que, en general, ha creat una, bueno, una, una confusió molt important en tots els temes de polítiques juvenils; perquè lo que han fet és passar les neures i partidistes moltes vegades, de petita secta de, de manera de pensar del moviment de lleure infantil, en els temes de joves, m? Llavors, han estat reivindicant, de que no es feia cas a les associacions de joves, als casals de joves, que els casals de joves estaven aixafant els, els les associacions. Si no n'hi havien, què podien aixafar?, eh?, què podien aixafar? Quin és el gran pecat, per mi dels Consells de la Joventut? Que amb tots els millons que se'ls hi han passat, han sigut incapaçes de reconvertir, eh?, les associacions poques de joves que hi havien, eh?, i sobretot impulsar-ne de noves. Impulsar-ne de noves. I de fer dos lligues, vull dir, doncs ara el Consell de la Joventut, eh?, i el Consell dels nens de Barcelona, de les associacions infntils de Barcelona. Aquesta, aquesta mena de, d'oportunisme eclesiàstic que hi ha hagut per un cantó, i de partits polítics per l'altra, aquesta conxorxa, eh?, de dos màfies, perquè s'han portat com a dos màfies, de manipular, tot lo que sigui els, la Lliga de la Joventut, la que portava el Consell de la Joventut, a falsejar tota, tot el, tot el discurs durant tots aquests anys. Per tant, clar punt moviment, associacions de joves ara estem, anem a veure si surten. N'hi han poques, n'hi han hagut algunes que han apare, aparegut i desapa, aparegut i desaparegut.**

E: **TOT ALLÒ QUE VA HAVER, EL CONGRÉS DE LA JOVENTUT, TOT AIXÒ...?**

E: **Una marcianada total.**

E: **A VEURE, EXPLICA 'M-HO**

E: E, em, lo primer va ser, estudiem-ho, o sigui, va ser l'Any de la Joventut, l'Any Internacional dels Joves.

E. **SÍ, PERO EN UN CONGRÉS DE JOVENTUT ANTERIOR A LES ELECCIONS, AL SETANTA-SIS, ON ESTAVEN TOTES AQUESTES ENTITATS. TU EL CONEIXIES?**

E: No, és que això, això va ser del, de la Generalitat de Catalunya que va montar un Congrés dels Joves.

E: **SÍ, PERÒ AIXÒ VA SER EL SEGON. EL PRIMER VA SER ABANS.**

E: Ah, no vaig ser-hi.

E: **NO? BUENO. AMB QUI ET MOVIES TU, AMB, AMB HISTÒRIES D'AJO BLANCO...**

E: Quan? Abans, abans de les eleccions. **Clar que hi havien, sí que hi han hagut a, associacions però han sigut associacions polítiques,**

E: **POLÍTIQUES.**

E: que a mi em semblen molt respectables, però que les associacions polítiques, eh?, **lo que han fet en aquest país és, bàsicament, és preparar líders, m? I han sigut associacions de joves esclaves de les seves majors, que eren els polítics que estaven en les eleccions o que es preparaven les eleccions. I que hi han hagut, i penso que hi han hagut moltes associacions informals.**

En aquest tipus de discurs hi ha implícit el tema de la tècnica i de l'objectivitat. Els tècnics municipals desvaloritzen les associacions pel fet de tenir ideologia. Aquest criteri, la desvalorització del teixit social, es el que se seguirà en tot el procés de casals per part dels tècnics. En alguns dels casos es donarà més

èmfasi en la crítica al teixit clàssic, i en altres a les associacions de veïns. En les posteriors lectures de la realitat i, especialment en l'actualitat no existeix aquesta crítica cap al teixit clàssic; només es dirigeix cap a les associacions de veïns.

En canvi es mostra una valorització de l'associacionisme "no formal" o d'aquells grups de joves que es troben per fer activitats, però que no arriben a constituir-se com a associació.

ERNEST 10:

(.....)

Jo he sigut de, un profund defensor tota la vida de les associacions de, informals i grups informals, això és una cosa que m'ha apassionat sempre perquè em sap greu veure que es valoren les úniques, e, associacions mo teixit social que es valora és aquell que té tresorer, e, vocal ú, vocal dos, no? I en canvi, cinc persones que es troben per fer un projecte que pot ser apassionant, i que per tant ja tenen vincle, i per tant ja hi ha rel.lació i per tant ja és social, això no, no és té cap valor. Però clar, això és molt fàcil dir-ho però després com fas que les propostes d'aquesta gent arribin es ver, es vertebrin?, no?, jo no sé si ens en vam sortir molt reeixits, també t'ho haig de dir això, eh? Vam intentar-ho però no sé, seria, seria qüestió de fer una...Bueno, i llavaons això, vam començar a estructurar això, però clar, aquí hi havien...

EMILI 4:

E: que a mi em semblen molt respectables, però que les associacions polítiques, eh?, lo que han fet en aquest país és, bàsicament, és preparar líders, m? I han sigut associacions de joves esclaves de les seves majors, que eren els polítics que estaven en les eleccions o que es preparaven les eleccions. I que hi han hagut, i penso que hi han hagut moltes associacions informals.

E: D'aquí ha vingut tot aquest mal rotllo, que ens ha fet molt de mal, de l'associacionisme formal i informal. Això és una t, una, una, una memez absoluta, eh? D'associacionisme només n'hi ha una, que és el formal, m? La gent que s'organitza, es donen uns estatuts, es doten d'un local i donen uns serveis i tenen un espai. Lo altre no és associacionisme, m?, són grups d'amics i de rel.lacions i de companyia anònima. Penso que aquí hi ha hagut, i és veritat, que Barcelona ha sigut rica hi ha molts barris amb grups de joves, m? informals, que s'han reunit per muntar un projecte. Això sí que ha sigut molt ric. Hi, n'hi han hagut molts durant aquests deu anys. Passa que s'ha sapigut aprofitar poc, m? Però realment, d'associacionisme, associacionisme, de joves, (...?) que no siguin clubs d'esplai, treu tots els clubs d'esplai i treu tots els que treballen en ells, eh?, i treu tots els que estàn directament lligats amb partits polítics. No perquè no siguin, aaa, associacions de joves, sinó perquè de la manera que s'han plantejat a Barcelona són corretges per agafar gent per passar als seus partits o gent que en contes de fer associacionisme, lo que ha fet és muntar-s'ho per ser o per mantenir-se o per pujar a ser president del p, de, de l'associació política i escalar-hi, m? Per lo tant, de grups que hagin buscat la relació i hagin donat serveis als joves, poquíssims. Aquí s'ha de fer un lavado (...?) de tota l'història de l'associacionisme juvenil i no juvenil en aquesta ciutat. I és veritat també que molts joves s'han ficat a dintre, per exemple, ONGS, eh? que són associacions, bueno, són per joves i no tan joves i altres històries, eh?

Diferència entre els discursos tècnic i polític.

Tot seguit exposem com entenen els tècnics la diferència entre el seu discurs i el dels polítics.

EMILI 2-3:

E: EXPLICA 'M COM VAS ARRIBAR A L'ÀREA...

E: Ai, no ho sé! Jo quan vaig arribar a l'Àrea? Jo vaig arribar a l'Àrea per carambola, perquè vam conèixer amb una reunió l'XX, que llavors era, tenia de ser, concejal, regidor de joventut, si guanyaven les eleccions, eh?, i després ho va ser, va demanar coses per joves, per treballar amb joves, devia pensar que tots plegats, aquells que hi havia estat en una reunió, eren molt, així, educats i molt paradets i molt eclesiàstics, eh?, i molt, allò, bf, no m'agradaven gaire, i de repent, al cap d'uns mesos, em van fer la proposta d'entrar a treballar a l'Àrea de Joventut, m? Però treballar com a treballar, per portar, més aviat, els temes de joves, més aviat. I (...?...) portarien més aviat els temes de nens. I així m'hi vaig ficar dintre l'Àrea, m? que es tenia de construir tot. I això dels temes de casals de joves no n'havia sentit a parlar mai, com que, és, ha sortit, va sortir molt de, de, de gent de partits i de gent d'esglésies i companyia anònima, jo estava en una situació absolutament diferent, estava en una situació àcrata, Ajo Blanco i companyia anònima, de XX i compa, tota aquella troup, per mi era un llenguatge que no m'interessava gens. I la mateixa paraula de casal, des del principi em va sonar espantosa, perquè em donava una idea de casa pairal, d'algú que manava i de pare, m? Aaa, de totes maneres vam estar elaborant un discurs bastant senzill, d'entrada, que és per mi el més interessant, de dir: si hi han molts joves en els barris que no tenen local i que funcionen en un tema molt, molt bàsic, i com que no hi ha locals per que els joves es trobin en els barris, cal que l'Ajuntament doti els barris d'infraestructura de locals. Llavors, aquest tema de (la) infraestructura, que encara hem sigut incapaços de resoldre, m?, era el primer tema que va sortir sobre la taula. Per tant, lo que es posava la, la, l'accent era en l'infraestructura. Dos, en que els joves ho demanessin; per tant, es buscava junt, grups de joves ja en el barri que tinguessin una certa marxa i sobretot, tres, que tinguessin una consensuació en el...

Sembla que el tema dels casals de joves no era conegut pels tècnics de l'Àrea de Joventut. No només això, sinó que en tenien una visió crítica. Aquest fou el discurs que es mantingué sobre el tema en aquells moments. Cal remarcar que varen ser els tècnics qui foren canviats de lloc en el segon mandat electoral. Ja que, tal com després es digué no havien fet la feina de manera massa professional. És molt probable que aquesta discrepància en el discurs entre els tècnics i els polítics fos la causa d'aquesta desavinença. També és molt probable que fins que la racionalitat de l'Estat entra en l'Àrea de Joventut, el problema no era tant greu. No obstant, quan l'ambient es feu més rígid aquest problema s'evidencià més.

Introducció de la racionalitat de l'Estat.

Segons l'explicació d'un dels polítics de l'Àrea, tal com observarem tot seguit en la seva resposta, la introducció de la racionalitat de l'Estat o -dit amb un altre formulació- la introducció dels mecanismes de l'Administració dins l'Àrea de Joventut comença quan, en assumir una nova regidoria es varen trobar amb "l'estructura (ja) montada".

JOSEP 2-3:

E: DIGA'M UNA COSA, HAS DIT QUE AL PRINCIPI NO DISTINGIEU ENTRE ADMINISTRAT I ADMINISTRACIÓ, COM CREUS QUE VEU COMENÇAR A DISTINGIR?

J: Ens vam adonar bastant d'hora del tema eh! però jo penso que no és fins a l'any 81, al 81 em penso que, al 81 hi ha el trencament del pacte del govern a l'Ajuntament, del que és Convergència Democràtica, a l'XX li encarreguen la responsabilitat d'esports, ell em demana que col.labori amb ell i allà ens trobem amb una estructura muntada eh! caps de negociat, caps de ???, horaris establerts, en aquest moment jo penso que és el primer moment eee... que presentim (?) el que és una administració funcionària, aquest és el primer moment, abans és evident que havíem començat a trobar la lògica administrativa, però el mateix ambient generat amb els equips de treball et feia que estiguessis en una situació que jo penso que molts de nosaltres continuàvem amb la mateixa disponibilitat allò per la nostra tasca professional amb els diferents altres camps que hem estat, però que no no se una sensació un pel estreta, de dir que no sabia bé, jo recordo discutint amb l'Associació de veïns, i dir escolta'm que em vens a explicar i encara anava a les reunions d'agrupament encara anava a l'associació de veïns, per tant no distingies no distingies. Jo penso que és a partir de l'any 81 que sobretot la formalització de l'administració, no el fet de treballar en un altre camp potser el concienciament que treballem per uns programes, en un programa polític que els havíem de formalitzar d'alguna manera, jo penso que és a partir d'això del trencament del pacte de govern, que el XX assumeix la responsabilitat d'esports on ens adonem que l'administració és un pèl diferenta,....

En certa manera, la possibilitat d'estar fent coses sense massa contacte amb la resta de l'Administració havia afavorit l'allunyament de la mentalitat de l'Administració, i que aquesta no entrés tan ràpidament; ja que l'Àrea restava una mica al marge de l'Ajuntament.

6.3.2. OPINIONS DELS ANIMADORS I ELS JOVES.

Descripció de la Barcelona dels anys 80.

En aquests primers temps, la realitat es descriu de formes molt diverses. Existeixen Barcelones molt diferents segons el barri del qual es parli. En els barris benestants hi ha grups de joves que es reuneixen per que els esports ja no els poden acollir. En els barris de la perifèria els joves es troben per fer reivindicacions i per intentar canviar les coses. El resultat és que els casals són molt diferents entre ells, n'hi ha que la distància és abismal.

PERE 3:

(.....)

és que hi va haver-hi aquesta primera època d'un d'una d'una cosa molt heterogènia, cada casal era molt diferent perquè sorgia de realitats diferents, jo no sé qui va fer correr aquest nom perquè s'estengués perquè de fet al començament el casal de joves de XX s'hagués pogut dir pués jo que sé, entitat no se qué no? i de fet s'havia, s'havia parlat d'altres noms, va començar a sortir això dels casals de joves i tal,

ALFRED 6:

(.....)

En aquell moment no teníem clar que eren els casals de joves, com montàvem, com funcionar hi havia un moment en que, en que veiem que el casal de joves podia ser un model de funcionament, pero era insuficient, es a dir, ens faltava algo la nostra dinàmica quotidiana en cadascun dels casals era tan absolutament diferent, tan absolutament diferent que anaves a les reunions aquestes i no trobaves reflexe del que realment t'estava passant, no trobaves solucions del que estava passant realment allà dins, la gent que participava a la COCAJOBA,

Les descripcions de com eren els joves segons el barri, varia molt:

Descripció dels barris benestants.

ALFRED 11:

(.....)

Els joves de XX, primera era un grup social molt específic, eren provinents de casa bona, de casa bona em refereixo burgesos de XX, gent benestant, catalanitzats, amb aires progressistes. Els nostres pares havien votat socialista o alguna cosa d'aquestes, no. Un grup disseminat de gent, tots guapos i guapes, que el que, és curiós per que tenia la sensació de tota la gent era guapa. Això si super, eren joves de 15 fins a 19 anys, amb una capacitat de fer coses que esparverava als meus col·legues d'altres casals. Per això va funcionar molt el casal de joves

XX era una gent increïble era molt fàcil trobar algú de la gent de 18 a 19 anys que sapigués la tira de plàstica, que en sapigués la tira de poesia, vam fer tallers de poesia, que en sapigués la tira, el que feia poesies tenia contacte amb la Direcció General d'Activitats artístiques de la Generalitat gràcies a la qual van poder montar els primers Jocs Florals Joves a XX, no? Al·lucinant uns contactes. Gent que sabia de teatre o que tenia un taller fotogràfic a casa i que podia montar un taller de fotografia i ensenyar-lo a la resta de la gent, no? Eren una gent amb una potencialitat increïble per lo qual el casal de joves de XX entrava dintre dels que anaven amb el model de treball intern, joves que eren el propi motor del casal, no?

Descripció dels barris de la perifèria.

EDUARD 11:

E: PARLA'M, PARLA'M DELS JOVES. JA N'HAS PARLAT PERO... COM EREN ELS JOVES.

E: Com eren en aquella època? Pues mira, uns joves er... sense futur. No vull dir...

E: AIXÒ QUÈ ÉS EL '80?

E: '80, '81 jo et diria fins el 84, 85. No... vull dir el fracàs del sistema escolar era total, la destrucció d'ocupació era lo normal, no es creava cap mena d'ocupació, aleshores la gent es trobava en el fracàs escolar, es trobava en el carrer, i aleshores, doncs sense cap mena de possibilitat. No existia ni moviment er... de protesta. Jo recordo que al començament el XX ens deia que ojalá la plaça Sant Jaume s'omplís de manifestants, de joves demanant feina. No se... vull dir, la resposta que es donava per aquests joves era la droga que podia començar per l'alcohol continuar per tota la sèrie de... altres tipus de drogues, la música, però la música en el sentit més brutal, violent i agressiu, no? i era el tema de la... de la destrucció per la destrucció.

EDUARD 9:

(.....)

E: I QUE EREN AQUESTES BANDES? JOVES?

E: Eren bandes de joves que hi havia... Era l'època de les bandes, que hi havia pels barris, no? gent que no tenia feina, que tampoc tenia possibilitat de trobar feina per el seu nivell de desestructuració, no? i que una de les coses que més es dedicaven era a qualsevol acte col·lectiu anar-hi... no es que anessin en contra, és que anaven a... entrada gratuïta, barra lliure i bronca. Aleshores en aquella època eren importants, em recordo, no sé ara, però hi havia uns quants, aquest del Medio Litro era el més famós, no? I sempre... Bueno, intentar pujar a l'escenari, er... intentar... amb una petita reivindicació de que el poble té dret a cantar, no? no és que ho articulessin, però, bueno, no? Jo em recordo que el, el, l'escenari, la tarima, era un dels llocs que allí calia estar amb el garrot preparats, no? Doncs, això era molt fort aquell tipus d'enfrontament, perquè és que era la època que no es trobava feina, cap mena de feina, que en tot XX hi havia l'oficina de XX, doncs amb unes cues... A més que no servia per res, per res, per res en aquella època. Aleshores tot aquest sector de la joventut el casal de (...?...) el van assaltar un parell de vegades, després teníem problemes d'aquest tipus també, perquè... però era una acció destructiva totalment, una època... molta gent d'aquesta estava constantment detinguda, havia una intervenció de la policia que, que els perseguia activament, no?

JOAN 2-3 :

E: A UNO SE LO LLEVARON.

J: No, era continuo, bueno, allí era continuo que cada noche o cada tarde tenías que llevar a alguno al ambulatorio, era curioso porque no no no había problemas de droga dura, porque pegar no lo considerábamos droga dura porque la mayoría de, de las historias que

se cogían por ahí era la del chocolate, chocolate con cerveza, porque era típico, lo que pasa que como eran muchos eran chavales con situaciones jorobadas, la reacciones que tenían eran muy violentas, entonces los acababas llevando porque la violencia acababa, entonces después de coger una gorda se la pegaban contra un cristal y se abría la cabeza, entonces tenías que ir al centro, o sea, en realidad tendría la misma reacción que luego podían tener con una drogra dura, pero no no se tenían, no no había un consumo de drogas duras, entonces, bueno la historia en aquel local acabó,.....

(.....)

porque uno (local) que tuvieron explotó una, que tuvimos una vez explotó un, una de aquellas famosas explosiones que habían en XX que nunca se supo con que explotaban, pero siempre había una explosión y moría gente y decían bueno, que si había gas, que si decían que habían bombas de la guerra, bueno, en una de esas explosiones se nos fue a paseo el el casal, el casal que precisamente aquel día no pasó nada, porque yo llegué tarde y no habrí a las seis, y cuando llegué me enteré, bueno al día siguiente en la prensa salió que pensaban que había sido ETA, porque en el casal tenían ????????? y claro, donde hubo la explosión se montó un agujero así de grande ¿no? y entonces estaba al lado la icurriña, entonces pensaban que tal, bueno total, nos quedamos sin casal, coincidió contar más, con una un momento de revuelo en el barrio de narices, de verdad que, ir a XX, volcar coches, yo no sabía tampoco que era un animador, resultaba que me iba con los chavales a XX porque había un problema de barrio iba todo el barrio para allá, y entonces claro, te encontrabas a todos los chavales que lo que estaban haciendo era volcar todos los coches de XX por el suelo, y dices bueno, era otra otra historia ¿no?,....

Coses comuns als barris.

Existeix una coincidència amb el tema de la violència i la seva resolució des de l'Àrea. Quan hi havia un conflicte violent, en uns casos pels joves descontrolats i en uns altres pels joves fatxes, la solució de l'Ajuntament era sempre la mateixa: un animador. Cal remarcar la coincidència que hi havia entre els tractats del segle XVIII i XIX sobre els que havia de ser la policia i, entre com es descriu quin és el paper de l'animació. En els casos pràctics, en els primers temps, quan demanaven policies o gent que els ajudés des de l'Àrea de Joventut, se'ls enviava un animador.

ALFRED 13:

(...)

Inclús m'en recordo que vam arribar a tenir problemes una vegada amb una colla de quinquis fatxosos, per XX, el problema és que teniem molta dreta local, que ens entraven al local i amenaçaven d'ostiar-nos a tots, allò era un problema, a vegades quan haviem tingut amb algun grup de joves algun conflicte no sabíem com solucionar-ho. M'en recordo que el XX lo primer que ens va presentar un dia davant de la junta de l'Associació de veïns, va dir no us preocupeu, us enviarem un animador. Ens el vem quedar mirant i dient, però pensaven que les animadors erem nosaltres, no?, és a dir es va començar a captar de que a lo millor resultava que l'Ajuntament podia decidir, podia decidir, o podia proposar que anès una persona allà, ha poguer-ho fer, no?. Després aquest animador no va venir perquè va resultar que erem nosaltres mateixos que estàvem treballant i no sen's havia dotat d'eines per poder fer el

Explicacions des del sector del Ciri.

ALFRED 10:

(.....)

Doncs l'Ajuntament no ho veia clar això de donar calers, no, llavors va començar a sorgir la idea de que aquests animadors que estaven en la COCAJOBA, que igual s'havien de constituir en cooperativa, cooperativa d'animadors. Ja era una idea que s'estava gestant al llarg del temps i va ser quan vaig abandonar el projecte per que hi havia dos sectors clarament diferents que era el sector XX, me'n recordo i el sector que no eren de XX. És a dir, tota la resta de Barcelona, que més o menys érem meitat i meitat. Aleshores va ser quan uns quants del sector no XX vam decidir que si que faríem una cooperativa per que l'Ajuntament ens pogués pagar. Ens vam reunir 7 érem el de XX, el d'XX, el de XX, el de XX, ens vam reunir 7 i vam decidir constituir una cooperativa que li vam dir el Ciri. Lo del Ciri no era altre cosa que montar-fem, que montaríem a la COCAJOBA quan ho diguéssim. Per que va ser com vam decidir de fer una cooperativa amb tots podia ser un caos, podia ser un caos absolut amb tota aquesta gent. És que no ens entendrem van d'un altre pal, no?. Doncs que es busquin ells la vida, nosaltres montarem la nostra cooperativa per gestionar nosaltres els casals de joves.

Explicacions des del sector del Sarau.

EDUARD 16-17-18:

(....)

Perquè (...?...) de nosaltres, ja en aquella època, jo puc dir-te que er... ja parlem de quan portàvem un any i mig o aixins, eh? quan ja hi havia 14 o 15 casals, al costat del grup de militants i aixins hi havia una altra gent que ja es veia clarament que anaven per una altra història i que apostaven doncs perquè això es consolidaria com sector professional etcètera, etcètera, no? Recordo unes sessions en la casa blava de, del Tibidabo, o de Vallvidrera, a on el, l'Àrea ens va tancar dos o tres dies per fer un seminari productiu, no? I allà una mica més i acabem a punyalades perquè va quedar claríssim que hi havia dos sectors.

E: HI HAVIA DOS SECTORS

E: Hi havia dos sectors. Si vols (...?...) et puc dir que hi havia el XX i companyia que eren els professionals, no? i als qui tot això més polític, més militant, més reivindicatiu, ja no... Aleshores... I que anaven per la pela. Que els altres també volíem la pela! En una relació laboral estable, no? perquè, a veure, estar cobrant així, no... però...

(.....)

E: Ara m'he enrecordat, el XX, jo em recordo que una, l'única vegada que jo he estat en casa de l'XX, que ens van invitar a una, a una (.....)

hi havia les dones d'aqu... no m'en recordo com es deien, i vam anar-hi el XX, el XX i jo. I bueno, no ens van tirar escales avall, però bueno, ens van dir que érem utòpics il·lusos, que ens havíem equivocat, que per fer política, però així, eh? a lo bèstia, que per fer política hi havia altres canals... Una mica, jo recordo que el XX va dir ¿Qué queireis que nos echemos al monte con una pistola?, no? Això era una mica extrapolant la discussió. Però allà ens van dir clarament... Ens van intentar er... no sé si comprar o convèncer, això ja no et puc... tant clar no ho diria perquè no hi havia (...?...) però ens van intentar convèncer que el camí era un altre. Aleshores el, com el XX havia fet molta amistat amb nosaltres, també estava en aquella reunió, ens vam enfrontar molt amb el XX perquè vam considerar que havia canviat la jaqueta, no? i vam veure que aquella gent anava per un camí completament diferent. Sé que van crear... em sembla que el El Ciri la gent aquesta a continuació i que van agafar això de les reivindicacions, tot això, això és... I a l'altra costat es quedava XX més el XX. I a XX la persona dissident era el XX, que estava a l'altre costat. D'una forma molt discreta, jo mai (...?...) a se'l va expulsar de la coordinadora i va intervenir el XX, perquè jo me'n recordo que a mi em va dir que si a ver si érem zombies a XX, perquè, bueno en una reunió molt violenta perquè estava el XX, hi havia el XX, que era el (...?...) de XX que estava, que era un tio de la meva edat, amb tants anys, era més gran que aquella gent, estava el XX de XX, estava l'XX er... tot això i estava el XX (...?...)

bueno, t'expulsem de la coordinadora perquè tu ets uns, un... bueno un enfrontament violentíssim, no? i ell va trucar al XX i el XX me diu, escolta'm aquí no s'expulsa a ningú, eh? ell és un animador. Perquè com ell era de la COCAJOBA, no? I aleshores això va arribar a la COCAJOBA. Llavors recordo que... les últimes reunions ja estava claríssim, no? **Posicionament empresarial, professional que deien ells, no? i posicionament polític.** I va haver-hi un merder, pues algun tema relacionat amb els americans, amb els marines americans, no sé què havia passat i aleshores el XX i tots aquests va apostar clarament per l'altra sector, pel sector de l'XX... és la meua opinió, pel sector de l'XX i aquest tipus de gent, no? I per què? Perquè nosaltres els tocàvem els nassos políticament. No penso que per, per... sinó perquè el grup de XX, el de l'XX políticament era, era , i XX, (...?...) era dinamita pura, no? Nosaltres érem perillosos políticament, perquè clar ocupàvem l'Àrea amb 50 persones, que això no ho feien els altres. M'entens, què vull dir-te? Er... Vam posar (...?...) en XX: Ayuntamiento, ¿Cuándo nos darás casales? Coordinadora de Casals de joves. Clar, això no agrada. Aleshores això feia que en un moment donat l'Àrea apostessi per aquest sector i que ho van deixar, van desaparèixer, van crear el Ciri...

E: VAN DESAPAREIXER, SI. PERQUE... NO ES VAN QUEDAR. QUAN JO VAIG ARRIBAR JA NO ESTAVEN, AQUESTS.

E: No estaven, no estaven. Van desaparèixer.

E: ES CURIÓS PER AIXÒ, NO? QUE APOSTESSIN PER, L'ÀREA APOSTÉS PER ELLS I FOSSIN ELS QUE DESAPAREGUSSIN.

E: Per això després... Ells després... Jo ho he parlat amb el XX. Anys després perquè ara quan ens veiem ens abracem i tot, no? la vida... Bueno, això ho hem parlat anys després. Jo li vaig comentar, dic: Per què? Per què ha dit que... Jo suposo que el tema (...?...) Calia desfer aquell grup de pressió que era XX-XX-XX. Que era claríssim (...?...) Però shows impresionats, eh? Aleshores clar, apareix un altre grup, diguem, que no està al nostre costat: L'XX, no sé què, tal, tal, tal. Aquella gent. Aleshores clar, és l'estructura burocràtica: tu et recolzes en aquest sector no perquè estiguis a lo millor a favor d'aquest sector, sinó perquè vols parar els peus a l'altre. **Vosaltres què feu? Com us formeu? Quina metodologia teniu? A nosaltres ens guanyaven en paraules tècniques. Jo em recordo que en alguns, en algunes reunions nosaltres posàvem la passió, la mala llet, digues-li com li vulguis dir, i ells ens guanyaven en parauletes. (...?...)** Però ràpidament van desaparèixer del mapa, no? Perquè el Ciri, no sé què, el albergue aquest del carrer Pujades que també el gestionaven i ja no el gestionen, cap aquí, cap allà, el altre va marxar a Sant Cugat, no? Un dia em va venir a veure i em va dir que guanyava, jo què sé, dos-cents quilos cada mitja hora i no sé què més, i jo li vaig dir pues encantat, no? Tots aquests van, van deixar de... I... paral·lelament El Sarau va desaparèixer, no? i ja entrem en una etapa que jo ja no conec, o que jo conec molt relativament, no? Què més?

En aquestes explicacions torna a mostrar-se el discurs tècnic oposat al ideològic. Sembla que des de l'Àrea es potenciava més el discurs tècnic i de la professionalitat. El problema que hi havia era que no es podia contractar directament els animadors ja que no hi havia la possibilitat d'ampliar la plantilla. Per tant, es per aquest motiu que s'opta per fer els contractes a través d'empreses.

Aquesta nova manera de fer que les coses optant pel discurs tècnic abarcaria tot el sistema de funcionament dels casals a partir d'aquest moment. Això és el que

permet el control dels casals sense que en el discurs quedi patent que s'està controlant el que es fa. El discurs tècnic transmet que els casals no són municipals, donat que la gestió la realitzen entitats i que l'Ajuntament no imposa una postura determinada sobre com ha de ser un casal sinó que només es dóna el marc des d'on es pot realitzar qualsevol tipus d'intervenció. S'explica, a més, que el sistema de gestió és l'únic que s'imposa, però que permet que cada casal conservi la seva especificitat.

Una de les característiques de l'Estat de la Crisi és l'expansió de les instàncies de l'Estat del Ben Estar a partir de grups més o menys organitzats que formen part de la societat civil. Vinculen els grups a través de pressupostos i de subvencions. Així, canvien les seves funcions i delimiten els seus objectius. "En definitiva converteixen les entitats de gestió de programes i prestació de serveis, que abans tenia un caràcter socio-polític i/o sòcio-cultural". (Bergalli i Santamaria, pàg. 16).

FERRAN 5:

(.....)

Una de les coses que diferenciava i que des del començament el projecte de casals de joves de Barcelona en el projecte de casals de joves que sortia en altres llocs, i llavors, ja a Múrcia i a Saragossa i algun per Gijón, per, concretament Astúries, començaven a sortir bastant era que els casals de joves de Barcelona sortien molt a cada un a la seva realitat molt concreta, o sigui, nosaltres no vam dir d'entrada el casal de joves és així i té que funcionar d'aquesta manera i tal, si no que durant dos anys a cada barri es va anar fent la idea que volien, si havia una gestoria, una gestora i s'ho portaven entre quatre ho portaven entre quatre, l'únic que nosaltres, l'ho que volíem és que fossin sempre activitats obertes al barri, i a partir d'aquí l'estructura era molt diferent, això va ser una de les coses que també va dificultar que es pogués fer una coordinadora de casals, i que a dificultat també que en el futur es fés una Gestora de Casals de Joves d'Espanya, perquè la tal com es van anar movent a Barcelona, no tenia res a veure ni amb Múrcia ni amb Saragossa que eren els dos llocs que després també han tingut importància en això. Els altres eren molt casals municipals i aquí de lo que sempre es va fugir era de que fossin casals municipals, mm.

Aquesta manera de fer encara quedarà més reflectida en el segon mandat, ja que el sistema de gestió es farà més clar i entrarà en funcionament el concurs públic.

Els casals i d'on surten.

Descripció dels joves participants en els primers casals de joves.

El discurs més generalitzat sobre els casals diu que aquests han sortit del teixit social, i que al principi no hi havia animadors i que després van anar apareixent. Ja hem vist que aquesta no és tota la realitat, ja que el que es plantegen des de l'Àrea és oferir un servei més dels que otorga l'Ajuntament. A continuació anotem algunes descripcions dels primers casals aportades a les entrevistes per alguns dels joves que participaren en aquests.

MARIA 1:

(.....)

E: EXPLICA'M UNA MICA COM ERA AL PRINCIPI?

M: En el meu cas, es dir, no sé si abans s'ha gravat. Em sembla que no. Pero bueno, era, vam començar a partir de un, una dels propis joves que en un barri estàvem i véiem que feia falta un equipament a on poguéssim nosaltres realitzar les coses que volíem fer. Llavors clar va ser un punt de partida com si diguéssim des de la base, és dir que, va ser una demanda que vam veure la gent d'un barri que ja estàvem treballant a nivell d'esplais que el jovent es quedava penjat, i que quan volia fer alguna altre cosa, vull dir, s'acabava cap a l'edat dels 14 anys. Per aquells xavals de 14 i 15 anys véiem necessari que pogués existir un espai, però una miqueta més diferent de lo que era l'esplai en si, llavors por tanto, no m'enrecordo molt be, però suposo que alguna idea d'aquest estil a l'Ajuntament. Bueno, vam anar a parlar amb ells pel fet de poder aconseguir, doncs, eso un espai per aquests joves, no?. En un començament es treballava, allò, en una masia que ens van deixar, i no sé que i tal, però al cap de dos anys, doncs ja vam constituir, lo que va ser el CJ XX, que en aquest cas va sorgir com una reivindicació dels propis joves el barri, o d'uns quants, vaja.

ENRIC 1:

(.....)

llavors durant aquest impàs en que es va buidar l'edifici i no es feia res va ser el moment en que es va ocupar per part dels veïns, sobre tot per l'associació de veïns, encara que no va ser l'única entitat que ho va ocupar eh! l'associació de veïns, hi havien més entitats, hi havia gent de l'Ateneu, o lo que postèriorment podríem dir que va ser l'Ateneu llibertari, hi havia una gent que es deia el MAP que era una gent que feia audiovisuals a la XX i i bueno bàsicament ja està.

E: COM VA SER LA IDEA D'OCUPAR?, PER QUÉ S'OCUPAVA.

E: Home, hi havia la reivindicació de d'aconseguir un barri amb equipaments, amb serveis i un barri com la XX que estava mancat de qualsevol tipus de serveis, la idea inicialment a mi em va sortir de l'Associació de veïns i el transfons pues era això aconseguir equipaments per al servei del barri, equipaments culturals, etc, etc,

(.....)

E: COM VAN SER, DES DE L'OCUPACIÓ DE L'EDIFICI ELS CONTACTES AMB L'AJUNTAMENT DESPRÉS VAN SER JA DES DEL PRINCIPI O NO, SAPS?

E: Mira, jo a nivell d'assoc, a veure jo si que sé que a nivell d'associació, al moviment ciutadà en global si que hi havia contactes amb l'Ajuntament el que passa que no tu sabria dir molt bé tampoc perquè jo des de que es va ocupar l'edifici, de fet, de fet la vocalia de joves de

l'associació ràpidament ens van anar a l'edifici i ens vam constituir en una cosa que sonava, se sentia que eren casals de joves.

E: COM VAU SAPIGUER QUE EXISTIEN CASALS DE JOVES?

E: És que no existien, o sigui, era un, era al principi just passades les primeres eleccions, just passades les primeres eleccions, que es parlava d'algú, d'alguna cosa que existia por ahí fora que es deien casals de joves, que el XX si no recordo malament pues havia vist por ahí i de fet en aquella època a l'Àrea estaven el XX i el XX i nosaltres els contactes els vam tindre amb el XX, ens vam enterar de que hi havia algú que es deia una cosa així, i d'alguna forma un grup de 4 persones que fins aleshores havíem sigut pues allò els monitors de la vocalia de joves, vam decidir constituir-nos en allò que es deia casals de joves que ben bé no se sabia que era, l'únic que se sabia és que era un lloc on es podia trobar la gent jove i que a part pues de fer temes d'excursions i d'esport que és lo que normalment es feia des de les vocalies de joventut ee hi havia un ventall molt més ampli d'activitats no? sota aquesta idea es quan ens vam decidir començar a ser algú que es deia això casal de joves. A llavors, just en aquell moment d'alguna forma la vocalia de joves va bueno es va escindir de l'associació de veïns lo qual va provocar pues allò pues lo típic, uns enfrontaments, etc, etc,

ALFRED 3:

E: EXPLICA'M COM VAU CONECTAR AMB L'ÀREA?

A: S'hi va passar el XX, no li vam buscar. Bueno pura coincidència, passava per alla el XX que era veí, era veí de XX passava per la plaça cada dia, s'hi va passar per allà i un dia ens va proposar que ens afegíssim al que ell denominava projecte casal de joves o algo així. Va ser un contacte al voltant del 80, pero li va semblar que això era una idea molt interessant que hi havia quantitat de gent ficada alla dins, i que valia la pena això fos, ens donava, ens venia, la idea del XX venedor, que en sap molt o en sabia en aquella època, una idea d'algo públic que, una idea de que això no era una iniciativa sola a Barcelona sino que hi havien algunes iniciatives a altres barris, i que això podia ser d'interés per part de l'Ajuntament.

E: EXPLICA'M COM VAS ARRIBAR AL CASAL DE JOVES DE XX O ABANS DE QUE ES DIGUÉS CASAL DE JOVES DE XX NO?

J: Amb el XX i companyia, a veure, jo me'n recordo que érem un grup de gent no? que havíem sortit més o menys no? alguns de una història que es deia la Luciernaga que hi havia a XX que era una entitat que es deia cultural i tal, i que era un conglomerat molt heterogeni de gent no? Hi havia gent que havia sortit de l'església, de la parròquia i tal, devia ser gent de la JOBAC, i bueno organitzacions molt cristianes hi havia gent que més o menys havíem estat a les Joventuts del Partit del Treball d'Espanya que allà a XX tenia molta força, que aquest era el meu cas no? que es deia la Joven Guardia Roja iiii gent pues d'altres històries no? llavors era un conglomerat molt heterogeni no? això amb també un, eren era el temps on el moviment antinuclear i tal començava a tenir força a Catalunya llavors a XX també vam fer un comitè antinuclear i vam estar la mateixa gent però amb diferent nom no?.

(.....)

E: I QUÈ TENIEU LOCAL?

J: No, el local on ens reuníem eraaaa era de la de l'esplai, bueno encara estan allà no? L'esplai té molt lligam amb l'església i bueno a partir d'aquí pues algú no sé com ben bé no? **Es va enterar que l'Ajuntament hi havia una possibilitat de de de que obrís un casal de joves a XX i tal, i llavors a partir d'aquí pues ens vam començar a reunir i tal amb amb gent molt estranya, molt estranya, me'n recordo que havia un tio que es deia XX que era una persona gran, en el sentit de no sé, tenia 50 o 60 anys, que era del PSC i tal i llavors també reunia amb nosaltres i amb més gent no? per per intentar moure aquest tema i bueno després ja, després de molt de temps, gent d'aquesta que estava a la Luciernaga pues va va fugir una miqueta del tema perquè vèiem molts moltes males intencions per part del PSC i coses d'aquestes rares no?**

E: QUINES EREN LES MALES INTENCIONS?

J: Bueno, clar era, la vivència que tinc jo d'aquesta història era, clar com a tots els puestos, durant la transició va haver-hi quantitats de problemes entre partits i tal, allà per exemple com deia abans, el PT i la Jove Guardia Roja tenia quantitat de força, era el partit que més força que

tenia, el que passa és que el PSC deunidor la gent que tenia, i el PSUC i tal, llavors hi havia molt mal rotllo, enfrontaments molt personals no? També, molt importants, llavors per exemple, la gent de l'església de la Iovac i tal tot i que molt estan o estaven en aquell moment en el PSC pues també hi havia gent que havia en el sentit d'utilització política del local, ben bé clar, ningú s'havia de que parlava un casal de joves, ningú tenia ni idea que era allò, llavors.

E: COM US VA ARRIBAR LA IDEA DE CASAL? A TRAVÉS DE QUI?

J: Més que res, jo suposo que a veure jo m'enrecordo d'aquella època i també era molt crio en el sentit de que igual pues no no retenia tota la informació necessària no? però me'n recordo, el record que jo tinc com a mínim era d'una proposta que ens presentaven, no d'una reivindicació nostre, vull dir, a veure, nosaltres en el moment que ens van dir que ens oferien la possibilitat de tenir un local i tal pues dius ei! vinga no! però clar, el model de casal de joves i tal ningú l'entenia, com a mínim allà no? i ningú o tenia clar, llavors pues clar, nosaltres discutíem, primer amb el XX aquell, després va desaparèixer no? després va ser l'època quan va venir el XX i vam començar a tenir el local aquell que ben bé no era un casal, però era un local que estava desocupat al barri i llavors pues bueno, es va començar a utilitzar allà, llavors el XX suposo que tenia, bueno suposo no, tenia uns diners mínims per fer coses però res, molt poc, era ridícul perquè el local era molt cutre i no s'utilitzava.

En cadascun d'ells es descriu una manera diferent de connexió amb l'Ajuntament. Uns van demanar el local; els altres a través de vinculació política; uns altres per l'ocupació d'un local i la posterior connexió amb tècnics; i uns altres els hi van oferir. En tres dels quatre casos no coneixien què eren els casals de joves. A aquests tres la idea els ve de fora, i al quart no es diu d'on ve. Per tant, sembla que la idea de que els casals de joves eren una reivindicació -com a mínim en els contactes que es van fer dels grups inicials- no sembla que fos certa. El que sí que és clar és què hi havia grups que volien realitzant activitats o les estaven realitzant en aquell moment i que alguns els calia locals.

ALFRED 17:

(.....)

Només de dir casals de joves ja era dir lo nou lo laic, ja lo que possibilitats que té projecció municipal, projecció, relació amb tota Barcelona, allò s'acavà i això és lo que comença, no?. És curiós, aquesta energia d'això és lo que comença és lo que va fer que visquessin els casals de joves durant els tres primers anys. Això és lo que comença és la sensació d'innovació. Però aquesta energia és tan important per que no hauríem fet res, no teníem ni pressupostos, ni sabíem com fer les coses.

Característiques dels primers grups que van participar com a casals de joves.

TOMAS 10:

E: COM EREU ELS JOVES?

T: Com érem? home jo en aquell moment com deia abans era clar la gent que va començar a funcionar al XX no? era una gent més o menys provinent tota de diferents moviments associatius del clàssic cristià o de l'esplai o d'altres que estaven més polititzats i tal, **sempre amb inquietuts culturals podem dir**, fer música, fer revista, fer teatre, etc, etc activitats molt típiques de l'època no? de la transició diria jo, sempre els típics tallers de teatre, de guitarra, de coses d'aquest tipus no? i en el nostre cas amb una forta identitat de barri no? molt arrelada, allò de, per nosaltres XX en aquell moment era una cosa molt malament vista per pels barris del costat per exemple, era una cosa de la qual estàvem orgullosos i tal, o sigui, estàvem molt identificats amb el barri i tal

E: PER QUÈ ERA MAL VIST PELS ALTRES BARRIS?

T: Sobretot per XX que ha estat sempre el barri podem dir, que s'ha beneficiat de tenir la capitalitat no? de districte i tal, clar pel component social, vull dir, XX sempre ha estat més ??? que XX, i XX també era mal vist a part d'això pues pels quinquis, per la droga, per tot això que hi havia que era veritat, vull dir que no, i per nosaltres allò, fer coses pel barri era una història de la qual estàvem orgullosos no? i suposo que ens feia una cultura molt, m'enrecordo que deia molt barriobaixera i que estava orgullòs no? de ser barriobaixera i tal, no sé si era això però bueno, sempre, encara ho diu.

PERE 2-3:

(.....)

Clar tot això coincidia a més amb un moment doncs que la parròquia on anàvem continuava sent un punt de trobada important aaa és a dir, que també hi havia important una cosa i és que el casal de joves molt immers dins de la xarxa d'espais de trobada del barri no? és a dir, jo que sé, els pares van demanar el local per fer-hi xerrades, els altres la mateixa gent que es veia al casal o anava al institut i ens trobàvem a l'institut i montàvem la comissió de festes de l'institut i a l'hora anàvem a la parròquia a la missa del diumenge al vespre i ens trobàvem a la sortida i a l'hora jo que se anàvem a la mateixa escola de música que hi ha al carrer del Car, que estava allà aprop a l'Arc, és a dir que, pels mateixes, veníem de les mateixes escoles, d'escoles similars pel barri, jo diria que el casal estava molt com una cosa més per tenir a l'associació de veïns que era una institució doncs bueno molt, molt poca cosa, l'associació de XX mai ha sigut res de l'altre món, però bueno doncs que hi havien una mica les forces unides del barri a les botigues ens coneixien, és a dir que, era una cosa que com que el començament havia sigut molt espontani i molt de la gent i de les entitats doncs eee, bé segurament teníem més elements realment eee interessants no?

En les descripcions dels casals que van començar hi ha un element comú. Els grups no només es reunien pel casal de joves sinó que hi havia una relació entre les persones que constituïen el casal. Per tant, formaven un grup. Segons Ybes Sant-Arnau (1981), és necessari l'existència de dos característiques per la constitució d'un grup: una, que existeixi una xarxa de relacions entre els seus membres i, una altra que tiguin un objectiu comú. En els casos descrits es donaven les dues condicions des

de l'inici. Hi havia una relació entre els joves a nivell afectiu i tenien un objectiu. Jo diria que aquestes són les característiques necessàries per què en un casal hi pugui haver grups. Aquestes es donen, en els primers moments, en alguns dels casals que funcionen; però això, després es perd a causa de la direcció municipal, amb la introducció de la idea de servei públic i per a tothom. Aquesta atenció al fet municipal i públic feu que es valorés més el tema de fer activitats que no pas el de la relació. Es valorà més l'objectiu comú que no pas l'estructura relacional entre les persones participants. Això ha provocat que no es creessin nous grups.

La introducció de la idea d'allò municipal i d'allò públic.

MARIA 3:

(.....)

E: RESPECTE ALS JOVES QUE PENSES DELS JOVES COM EREN QUAN TU VAS COMENÇAR COM SÓN ARA, EN QUÈ HAN CANVIAT?

M: Home jo el que havia viscut, clar quan jo vaig començar el joves erem molt cumbas, vull dir que, era aquell de los esplais la primera iniciativa que va ser fer un grup per joves, realment va ser una miqueta com fer una continuació d'un esplai per amb joves, no, i que jo crec que, realment això no era, no era el que realment jo pensava que tenia que ser un casal de joves. Més que res per què, clar és una història, molt problemàtica, perquè tot grup eh..., es fa seu un espai, i més que en aquests espais no són grans. En este caso el meu que era un cuxitril. Llavors si un grup es fa propi l'espai no permet que, només, no permet cap tipus d'entrada. A llavors, a mi això em feia, que la cosa tingués molt poc valor. Aquest aire comunitari de sortides i no se que, es pot produir dels 14 al 16 anys però que després les coses ja van canviant, no?. Llavors en un principi era, i suposo que en aquest cas era per la gent que en principi en aquells temps formava part de la gestora, que potenciaven aquest estil d'històries. Quan vam passar un parell d'anys de rodatge d'aquest estil eh... Hi ha hagut el problema aquest que quan es fan grups eh... els espais es monopolitzen i per tan perd (..) de que la gent pugui anar lliurement una o dues persones, tres no cal que facis un grup i pots anar individualment a fer el que t'interessi.

En aquesta valoració queda clara la diferència entre el principi dels Casals de Joves, on es descriu el Casal com un espai molt comunitari, i un moment posterior que s'introdueix la idea que aquest ha de ser per a tothom, i que ningú el pot monopolitzar.

En la següent explicació queda clar que aquesta idea, del pera tothom, es potenciada per part de l'Ajuntament.

ALFRED 4:

(.....)

A:No, ui! que va, que va. **Aleshores va ser a partir de les reunions aquestes que es feien a la Plaça Sant Jaume on es parlava que coi seria això dels casals de joves.** Havia, mentrestant un debat intern paral·lel al propi casals de joves, la idea de casal, no un grup de joves com podia ser com qualsevol altre que podia???. **Sinó de ser equipament, no un equipament, perdó, sinó la idea de tenir d'àmbit de barri, de districte, el barri de XX tenia 170.000 persones i es va començar a correr la idea d'anomenar-lo casal dels joves.** Casal dels joves de XX, i es va desestimar per que al cap de poc temps se sabia que la Generalitat havia tret alguns bolets en alguns barris que li deien casals de joves, per diferenciar-los dels casals de joves de l'Ajuntament. La idea de que algú plantifiques un bolet sense consultar-nos, vàrem continuar amb la denominació proposada pel XX(...) **En aquell moment, a partir de que es va arribar a un acord amb el XX, i això, s'ens va oferir la possibilitat de que algunes de les activitats podien estar lligades a l'Ajuntament, i el ganxo aquest de que és possible que algun dia l'Ajuntament os ajudi, es possible que algun dia tal, ens va fer que posséssim ràpidament les nostres activitats a disposició de la difusió pública del Ajuntament.** Es a dir a partir d'aquell moment si l'Ajuntament volia publicar qualsevol tipus de tira, on posava a sota allò de l'Àrea de Joventut, doncs nosaltres li cedíem, malgrat tot la nostra, la nostra activitat econòmica estava soportada per l'Associació de Veïns. Significa, per exemple que nosaltres ens vam arriscar, m'en recordo, a fer iniciatives com era, coses lletjíssimes, una reivindicació per conseguir, no un Centre Cívic, sinó una casa una mena de torre, ficada al mig de XX(...) per a conseguir-la com a casa del barri, i tot i així, i això evidentment ho pagava l'Associació de veïns. Altres coses més arriscades com eren unes jornades d'art obert. **Es a dir a la nostra vocació pública cada vegada anava més ???, en el sentit de s'havia de fer coses al carrer s'havia d'arribar al màxim possible de gent fins que (...) va quedar reflexada, mes o menys, en una cosa que es deia jornades d'art obert a XX.**

ALFRED 13-14:

(....)

Me'n recordo que en el cas d'XX que hem comentat, quan l'XX ja havia entrat a la cooperativa el Ciri, va deixar el tema del casal i va entrar la XX, la XX.(....) perquè ens coneixéssim i poder explicar el que jo pensava lo que era un casal de joves, no?. I la XX després pogué fer la seva versió a XX. Vam passar tota una tarda explicant-nos que considerava jo que era un casal de joves. **Jo explicant les meves postures que determinats grups s'apropiessin, que era el tema estrella. Els casals que havien funcionat a partir de grups, a XX havia passat algo semblant, grups emergents que eren la força del casal, que al final s'acabaven apropiant del casal.** Ja intuïem en aquella època que això, potser, no era el més adequat si volíem fer que fos un espai públic, no?.....

El pas del grup a una postura més propera al fet públic es viscut per tots els animadors -tal com es mostra en les seves explicacions- com una idea totalment assumida per aquests. No hi ha cap dubte de que això ha de ser així. Fins i tot, en algún cas no se sent com incorporada des de fora sinó com una identificació evident

del que ha de ser un casal.

TOMAS 6:

(.....)

el fet de que el nostre grup natural fos molt productiu i tal que ho era però no va impedir que moltes vegades entrés gent nova, i que fessin coses diferents de les que nosaltres plantejàvem, o sigui, bueno el típic rotllo de que bueno un casal pues això no? **allò que t'expliquen moltes vegades a l'IMAE pues no, no es pot privatitzar per un sol grup etc, etc**, allà a XX, pues potser va haver el problema perquè nosaltres erem molta gent i amb moltes iniciatives i potser suposo va haver un temps que molta gent veia que això estava utilitzat per un sol grup no? però és cert que després i també des del mateix moment de la inauguració pues continuament afegint gent nova i tal, tot i que podem dir que el que portava la història endavant pues eren la gent que el grup natural aquest que et dic....

En aquest cas, es qüestiona per part del animador el fet que un sol grup monopolitzi el casal, però queda justificat per la quantitat de gent que el formava. D'altra banda, la idea que cap grup ha de monopolitzar queda clarament identificada amb l'IMAE, l'Escola de Formació de l'Ajuntament.

Explicacions de perquè els grups de joves es converteixen en casal.

ALFRED 4:

(.....)

En aquell moment, a partir de que es va arribar a un acord amb el XX, i això, s'ens va oferir la possibilitat de que algunes de les activitats podien estar lligades a l'Ajuntament, i el ganxo aquest de que es possible que algun dia l'Ajuntament os ajudi, és possible que algun dia tal, ens va fer que poséssim ràpidament les nostres activitats a disposició de la difusió pública del Ajuntament. Es a dir, a partir d'aquell moment si l'Ajuntament volia publicar qualsevol tipus de tira, on posava a sota allò de l'Àrea de Joventut, doncs nosaltres li cedíem, malgrat tota la nostra la nostra activitat econòmica estava suportada per l'Associació de Veïns.

(.....)

Nosaltres, bueno, "el gusanillo" dels calers ens el va introduir claríssimament, (..). I ens va donar una paraula que es deia casal de joves, que en aquell moment donava la impressió de, de, corresponia a unes perspectives més amplia que el grup de joves. Inicialment el grup de joves havia funcionat com si fos un grup autogestionat, és a dir amb òrgans de decisió, com eren les assemblees amb òrgans de coordinació les assemblees agafaven equips que portaven...

TOMAS 6:

T: Per mi en aquell moment el que féiem nosaltres allà que jo sí que tenia una, no un coneixement sinó com a mínim em sonava aquella frase no? màgica d'animació sociocultural, per mi era una forma d'utilitzar el temps lliure amb el meu grup de relació normal, vull dir, amb el meu grup natural, d'una forma productiva, vull dir, **nosaltres en aquell moment erem un grup adolescent i tal i qual que molts pues havíem estat a la ????** altres venien directament de l'església o altres no, funcionament en grup de carrer bàsicament, amb quantitat d'inquietut no? Hi

havia molta gent que eren músics o intentaven ser músics, jo sempre havia tingut la ??? de fer una revista de barri, havia intentat fer-la a la Luciernaga, havia sortit mig bé mig malament i tal vull dir, més o menys tots teníem algun interès allò mínimament cultural entre cometes amb molta identitat de barri no? molta molta, allà com a mínim era important, i va ser o sigui per nosaltres o com a mínim per mi animació sociocultural en aquell moment va ser la possibilitat de poder portar totes aquestes històries endavant, sense els problemes típics que sempre havíem tingut no? com problemes d'espai, per primer lloc teníem un lloc on reunir-nos on els que eren músics pues assajar, els que volíem fer la revista pues poder tenir una taula per dibuixar i coses d'aquestes, un lloc per reunir-nos i pendre una cervesa tranquil·lament, coses d'aquestes, bàsicament per mi era allò, significava allò no? l'oportunitat ver una vegada de portar històries que fins ara no podíem no?

(.....)

però bueno per mi significava, per mi i suposo per la gent que estava al voltant meu significava, majoritàriament el nostre grup natural era la gent que utilitzava el local majoritàriament, després i en aquest moment, suposo que és una de les coses que va fer que durant anys aquest casal de joves molta gent el prengué com a model i tal no?

ENRIC 4:

(.....)

jo des de que es va ocupar l'edifici, de fet, de fet la vocalia de joves de l'associació ràpidament ens van anar a l'edifici i ens vam constituir en una cosa que sonava, se sentia que eren casals de joves.

E: COM VAU SAPIGUER QUE EXISTIEN CASALS DE JOVES?

E: És que no existien, o sigui, era un, era al principi just passades les primeres eleccions, just passades les primeres eleccions, que es parlava d'algú, d'alguna cosa que existia por ahí fora que es deien casals de joves, que el XX si no recordo malament pues havia vist por ahí i de fet en aquella època a l'Àrea estaven el XX i el XX i nosaltres els contactes els vam tindre amb el XX, ens vam enterar de que hi havia algú que es deia una cosa així, i d'alguna forma un grup de 4 persones que fins aleshores havíem sigut pues allò els monitors de la vocalia de joves, vam decidir constituir-nos en allò que es deia casals de joves que ben bé no se sabia que era, l'únic que se sabia és que era un lloc on es podia trobar la gent jove i que a part pues de fer temes d'excursions i d'esport que és lo que normalment es feia des de les vocalies de joventut ee hi havia un ventall molt més ampli d'activitats no? sota aquesta idea es quan ens vam decidir començar a ser algú que es deia això casal de joves. A llavors, just en aquell moment d'alguna forma la vocalia de joves va bueno es va escindir de l'associació de veïns lo qual va provocar pues allò pues lo típic, uns enfrontaments, etc, etc,....

L'explicació que es dona de la transformació en casal de joves és per la possibilitat de fer mes coses de les que es podien fer abans; ja fos per disposar d'un local, de diners, de publicitat o d'ampliació de les activitats que s'hi feien.

Diferències entre el treball cap al grup i el treball cap al barri.

Amb la introducció del valor del municipal i del públic es donà un canvi en la concepció dels grups que participaren en els casals de joves. Aquest surgi per la

introducció de la idea de fer coses pel barri i oferir activitats per a ells. Aquest canvi ve propiciat des de la pròpia Àrea per als grups; però l'Àrea afavoreix més les coses cap a l'exterior que el treball en el propi grup. Aquestes són algunes de les explicacions que es donen per part dels animadors sobre aquests canvis.

ALFRED 9:

(.....)

Però també s'intentava d'unificar l'Ajuntament, havia desprestigi per determinat tipus de funcionament i l'Ajuntament donava l'ocasió de que tenia la necessitat de fer actes públics i que els casals fossin lo més públics possibles. Hi havia molta reticència per que els casals es tendia a treballar molt el grup, d'això me'n recordo que el meu casal per exemple un dels seus grans capitals era la gent, el grup. En el moment en que tota aquesta energia s'anava a avocar en una festa, en un carnaval, en unes jornades d'art, en un concert, en un café no se quan, això contribuïa a que el grup es desmenbrés, hi havia molta energia en gent que no s'havien fer quasi les coses, i que no hi havia cap tipus d'assessorament a nivell tècnic, eh! això és greu.

Cada cop s'accentuarà més l'actuació de cara al públic. Igualment s'anirà valorant més els treballs cap a fora i no cap al grup de joves dels casal. Aquesta és l'explicació que es dona quan en el grup de discussió es diu que es destinen més diners a certs tipus de projectes i no a d'altres.

GRUP DE DISCUSSIÓ 79-83 6:

E: QUÉ DIUS TU D'AIXÒ DELS DINERS COM?

E: Això dels diners, a vera, que hi havia una diferència segur, és a dir, que a mi em sona aquesta història eh! home el judici que es donava més als barris més propers entre cometes o o ????? em sembla dubtós

E: QUIN CREUS QUÉ ERA EL CRITERI?

E: Quin podia ser el criteri? Tèdicament, jo imagino que el criteri en aquella època era una mica la consolidació o algú així, a veure, aquí sí que pot jugar una micaaa, improvitzo eh! però igual sí que pot jugar el que diu el el marketing, la venda que fessim, és a dir, si els de XX feien veure que ho tenien ben muntat, que eren més formalets eh! i feien un, nosaltres recordo que feiem llistes molt llarges d'activitats probablement dirfem que d'aquelles feiem la meitat o que a les tres quartes parts no hi anava ningú, però bueno, a l'hora de presentar els papers probable, no sé eh! igual volta per qui la història de que diguessin tu, que vols, bueno un treball d'escola, doncs miri, aquest que em presentat, jo vaja, jo no no creuria que hi hagués un criteri clar entre XX i el casal de XX.

En aquest paràgraf es valora el tema de la imatge; es a dir, l'Àrea el que valorava era això. En certa manera la imatge va molt lligada a fer activitats cap al

barri; ja, quan les fas cap al barri es una manera de donar imatge. Sembla que es valora molt més el treball cap a l'exterior que cap al grup de joves.

Els casals sense grup impulsor.

En alguns dels casos dels primers casals de joves no hi va haver grup impulsor que connectés amb l'Àrea. Es a dir, s'ocupava un espai i hi havia una assignació d'una persona per part de l'Ajuntament per a que coordinés el casal a canvi d'uns diners.

GRUPS DE DISCUSSIÓ 79-83 3-9:

E: En el meu cas, clar jo vaig anar a caure al a lo que llavors no es deia casal de joves i a més a més no sonava res a la gent això de casal de joves de XX, vaig anar a caure de la mà com diu d'un pare d'un agrupament al que jo estava de cap, o sigui, jo havia estat anys de cap en un agrupament que hi havia per allà a XX, l'agrupament es va enfonsar i tal, suposo que al cap d'uns quants anys em va recuperar aquest tio que ell estava ficat com qui diu, a través de l'associació de veïns amb la gent que recuperava un equipament eh! una antiga casa ??' que en déiem el casal de XX, i bueno suposo que com qui diu, a mi em va anar bé, m'imagino em va anar, jugar un rol així divertit, doncs de que jo era més grandet que els joves d'allà, més joves que els pallassos??? de l'associació per tant allò, anava a la reunió dels vells o dels grans i anava a les reunions dels joves, o sigui, feia un paper així de pont que suposo que m'anava bé i que és a dir, a nivell personal era satisfactori, m'imagino la meua la meua motivació o la raó per la qual jo hi era, era d'alguna manera aquesta, i els joves es movien per allà i amb ganes de marxa, amb ganes de fer coses, ????? l'associació de veïns havia tingut em sembla una vocalia de joves, però o no va acabar de funcionar, o aquestes eren eeee allò els exiliats de la vocalia aquesta o els alternatius o els no sé qué, eren del més formalet, però és això, és una gent que li va anar bé que hi hagués aquest equipament i hagués gent que feia coses i si va posar al principi va estar al marge de l'associació de veïns.

(.....)

E: Clar, Jo al XX el conec en un sopar, a través del tio aquest del del gran qui diu, que el coneix de l'escola on havia estat el XX, el Cepec i allò el fa venir a un sopar perquè com està a l'Ajuntament aquest el treurem quartus o el que sigui, el coneixem tots tres i a partir de llavors és clar, jo soc vist per l'Ajuntament com interlocutor, però mai ens diuen ja va bé aquest noieta com interlocutor eh!

En aquest casal l'animador no pertany al grup del qual surt la iniciativa ve de fora. Aquestes són les explicacions que es donen sobre aquest casal al cap d'un any.

JOAN 4:

(.....)

ejemplo en XX y es verdad, se vendió un casal y en XX no había nada, porque XX cuando yo me largué como animador de XX, montamos un grupo de rock que se llamaba Cirrosis

Colectiva, y buscando locales, fuimos y nos dijeron, mira hay un local que es el del casal de joves de XX pero, está pero que ellos solo van de vez en cuando, entonces nos cedieron el local para ensayar, estuve un año y medio ¡sólo! en el local, ¡solo! teníamos la llave y hasta que un buen día llegaron y nos dijeron que bueno nos encontramos todo cerrado y tal y ostia el local se lo había quedado no sé quien, abrimos los candados y nos llevamos nuestros equipos, pero estuve un año y medio y durante ese año y medio el casal de XX salía por todas las pancartas, de XX y tal cual, o sea, pero de la misma, también es cierto que de la misma que en algunos sitios ocurría esto habían otros barrios que realmente habían mogollón de jóvenes que se movían y a lo mejor no se movían tanto bajo el concepto de casal, E: DEBE SER EN EL 81, Y POR LO QUE TU CUENTAS ES EL AÑO QUE TU ESTUVISTE.

J: En el 81 bueno, aquí estaba la plaza de Bonanova, después de esto pasaron la plaza que hay justo, ¿sabes como se llama ésto? al final deee del paseo la calle mayor de Sarrià que acaba en una plaza.

E: SI, SI LA PLAZA SARRIÀ.

J: Pues la plaza Sarrià, pues aquí había un edificio que era de un banco, que ahora es un local de un partido político o algo así, bueno, pues ahí estuvo ubicado un tiempo, entonces ese coincidió que nosotros aparecimos por ahí en que bueno durante algunos primeros dos meses hubieron algunos grupos musicales que iban por allí y tal, pero luego desaparecieron y nos quedamos solos, ya no hubo, o sea, eee o sea, ya te digo, un año que estuvo totalmente cerrado, luego se ubicó en lo que fue cuando se creó el centro cívico de allá arriba ya se ubicó allí y empezó a haber movimiento, pero siempre pensaba, me daba la sensación que hubieron sitios que surgió más de de de en algunos lugares salía de una necesidad porque había un mogollón de jóvenes que querían espacios, y a lo mejor no tenían tan claro que fuera un casal o lo que fuera, querían un espacio, y en cambio hay otros sitios que me da la sensación que se impuso más por una minoría, por una minoría que a lo mejor planteaba, a lo mejor planteaba el tema mucho más ideológicamente, puede ser, pero que tenía menos, menos fuerzaaaa realmente detrás, esta dijéramos fue la fase más inicial del tema ¿no?..

Idea generalitzada que els sis primers casals eren impulsats per grups.

GRUP DE DISCUSSIÓ 79-83 3:

(....)

E: i el lema "un casal de joves a cada barri" exacte, que era per on jugaven els 33 barris, jo me'n recordo d'això, de dir en volem tenir 33, quants en tenim? però en canvi jo, la primera reunió, les primeres reunions que vam estar a l'Àrea de Joventut, quan era, quan era animador de casal de veritat i havia tota la gent que corria per allà, em penso que eren 6 casals a aquelles èpoques, les primeres èpoques, era gent allò que la que la versió que t'arribava és que eren autèntics tots 6, és a dir, que eren de generació espontània, així com el casal del XX, és clar, l'Ajuntament que un bon dia diu home! però que aquells que estaven per llà era allò, de generació espontània

(.....)

TOMAS 6-7:

(.....)

Això per mi va ser l'època inicial, com a mínim dels que jo vaig conèixer més aprop que va ser XX i XX bàsicament no? perquè teníem relació amb gent que feia fancines i tal no? Després per mí no sé, ha hagut una època d'allò d'hivernació no? on s'han mantingut, el número ha crescut i tal i ben bé em semblava que a molts puesto s'obrien casals de joves sense, que estaven des de bon començament igual doncs, sentenciats a mort, que no funcionarien mai, crec eh! perquè bueno com deia abans, els que van funcionar van funcionar perquè en principi hi havia gent que tenia una necessitat real com a mínim que havia demanat no? no un casal de

joves però era un model que ja et dic no? per exemple jo o la gent que anàvem per allà no entenem no? vull dir, nosaltres anàvem més per rotllo aquest d'ateneu popular i coses d'aquestes no! gestió allò autogestionari i coses d'aquest tipus no? no entenem no? i menys que era allò d'un animador no? i per mi pues això, després d'aquella època inicial que es van obrir molts i molts a vegades es van obrir per petició pròpia de la gent jove del barri va haver una època que era suposo el ???? insígnia de la política de joventut de l'Ajuntament i com hi havien experiències que funcionaven bé pues es van començar a obrir casals de joves a molts puestos no? i en puestos que igual no hi havia una demanda, igual la intervenció no era aquella no! i llavors clar suposo que sempre han hagut casals que han funcionat bé, els que no han funcionat tan bé i els que mai han funcionat no? i que s'han mantingut, etc,etc,....

ENRIC 11:

(.....)

el model de XX jo no sé fins a quin punt és ??? digna del conjunt de casals de joves, perquè clar, ja sé que existia la tradició de de un grup, de un grup de un nucli de gent usuària que hi participa i que decideix, vull dir, han nascut jo penso que la major part de casals de joves que van nèixer després a Barcelona, van nèixer per la decisió de l'Àrea o inclús d'alguna associació, però vaja per la decisió de l'Àrea de dir, aquí anem a posar un casal de joves, aquí fiquem a l'animador i a partir d'aquí comença a apareixer gent, el procés de XX va ser completament a la inversa, la gent hi era i és la gent qui demana que hagi un casal de joves, a XX sempre hi ha hagut això, un nucli allò, un nucli d'usuaris antics, històrics o com vulguis anomenar que sempre d'alguna forma han anat punxant per poguer intervindre i aquest nucli moltes vegades sobre tot al principi se'l va d'alguna forma despreciar per dir-ho d'alguna manera,.....

MARIA 2:

(.....)

En aquell moment existien uns set casals. Fins que a llavors ja va començar a ser una, a ser una.. bueno l'Ajuntament s'ho va agafar ... els casals de joves a Barcelona i portant-t'ho van anar creixent però, la majoria d'ells ja van anar creixent no tan com a una iniciativa del.., n'hi havien com iniciativa de la pròpia gent, però també on hi havia un local o un espai o el que sigui alla feient un casal de joves, no. Fins arribar a ser?

Tots els entrevistats es refereixen als primers casals com a autèntics, com si al darrera de cadascun d'ells hi hagués un grup impulsor. D'altra banda, són els que surgen després els que no són portats per grups sino que l'Ajuntament té un local i posa un casal. Aquesta reflexió podria estar relacionada amb l'afirmació, (feta en l'estudi sobre els alumnes de l'IMAE) sobre l'anomenada primera generació d'animadors. En ella es conclou que parlar de primera generació en lloc de primera promoció marca que aquesta sigui entesa com a vanguardia del que cal fer en animació. En aquest cas es parla de l'autenticitat dels casals primers per sobre dels que venen després. Es podria parlar de vanguardia dels que cal fer en casal de joves.

6.3.3. ANÀLISI DEL PAPER DELS ANIMADORS.

En aquests anys, en molts dels casals de joves, es feia difícil diferenciar entre animadors i joves, ja que molts dels joves després van ser els animadors. Per tant, en l'anàlisi s'usaran tant explicacions donades pels joves com per animadors.

En els tema dels animadors, una de les diferències principals respecte als altres mandats electorals és la notable presència de la politització. En altres períodes ni els animadors ni els joves tracten aquest tema. Segons la nostra hipòtesi, aquest tema era present en els primers anys dels casals perquè encara no havia entrat la racionalitat de l'Estat ni el concepte d'allò científic o d'allò objectiu.

Una altra característica d'aquest moment és que les diferències s'expliquen obertament o es poden apreciar en els discursos. En mandats posteriors no es parla en aquests termes.

S'explica l'existència dels partits i la vinculació que tenien els animadors i els casals amb aquests.

EDUARD 1:

(.....)

Bueno, comencem una mica per la història, no? Jo crec que inicialment, eh, després de la, de la, del primer ajuntament democràtic, de l'arribada de la democràcia a l'Ajuntament de Barcelona, eh, l'animació socio-cultural inicialment i la gent que, que eren, els primers equips d'animadors, són bàsicament, o érem, jo també, no? militants polítics, no? eh, que consideraven que la tasca que abans havien fet, pues, jo què sé, mitjançant les manifestacions, les protestes, etcètera, etcètera, també es pot dir que això és animació socio-cultural, no?, en aquells moments ens reciclaven per fer unes, unes activitats semblants, no?, encara amb un caire militant molt gran, no?, eh, col.laborant per l'Administració, no? a canvi ja, de, d'una relació salarial, no? perquè al començament no existia res d'associacions i tot això,

no?

TOMAS 2:

(...)

i llavors a partir d'aquí pues ens vam començar a reunir i tal amb amb gent molt estranya, molt estranya, me'n recordo que havia un tio que es deia XX que era una persona gran, en el sentit de no sé, tenia 50 o 60 anys, que era del PSC i tal i llavors també es reunia amb nosaltres i amb més gent no? per per intentar moure aquest tema i bueno després ja, després de molt de temps, gent d'aquesta que estava a la Luciernaga pues va va fugir una miqueta del tema perquè véiem molts moltes males intencions per part del PSC i coses d'aquestes rares no?

E: QUINES EREN LES MALES INTENCIONS?

T: Bueno, clar era, la vivència que tinc jo d'aquesta història era, clar com a tots els puestos, durant la transició va haver-hi quantitats de problemes entre partits i tal, allà per exemple com deia abans, el PT i la Jove Guardia Roja tenia quantitat de força, era el partit que més força que tenia, el que passa és que el PSC deunidó la gent que tenia, i el PSUC i tal, llavors hi havia molt mal rotllo, enfrontaments molt personals no? també, molt importants, llavors per exemple, la gent de l'església de la Jovac i tal tot i que molts estan o estaven en aquell moment en el PSC pues també hi havia gent que havia en el sentit d'utilització política del local, ben bé clar, ningú s'havia de que parlava un casal de joves, ningú tenia ni idea que era allò, llavors.

ENRIC 4:

(.....)

E: Mira, el que passa és que per la gent de les joventuts, el tema de casals de joves va sortir molt aviat, això si que és veritat, i de fet en congressos de la joventut comunista des de molt des de molt aviat es comença a parlar de temes de joves però sobre tot això, perquè hi havia gent dintre de les associacions, d'alguna forma els quatre que estàvem a l'associació aquella si que vam introduir bastant el tema del casal de joves dintre de la joventut i dintre del PSUC mateix, però bueno això el fet tan immediat de que des de les joventuts comunistes sortís el tema de casals de joves va vindre per aquí, i de fet es va parlar molt aviat

(.....)

E: Mira, dels quatre monitors aquests famosos que estàvem a l'associació de veïns els quatre erem de les joventuts comunistes sobre el PSUC, d'alguna forma, clar és que en aquells moments la militància política també interferia molt en altres aspectes i de fet eee, dintre quan nosaltres ens vam separar de l'associació de veïns també hi havien raons polítiques internes que d'alguna forma el president de l'associació d'un sector del partit i nosaltres n'erem un altre, sobretot va ser quan el tema de l'Eurocomunisme bàsicament, que d'una primera trontollada pues nosaltres érem podríem dir del sector euro i els altres no no eren tant. No és la mateixa escissió que posteriorment va haver respecte lenilistes i no lenilistes, sino que va ser molt abans.

Aquesta vinculació política es donava a tots els nivells també en el tema dels joves. La reivindicació era important per als barris de la perifèria.

EDUARD 7:

E: FORMAVEN PART DE LA VOCALIA DE JOVES O...?

E: En el cas de XX sí. En el cas de la XX que era el seu baluarte, sí. Jo recordo que la primera reunió que vaig tindre amb ells er... jo com coordinador doncs em vaig quedar molt sorprès perquè em vaig trobar amb unes 15 persones, van vindre una amplíssima delegació i el primer que em van ensenyar va ser una plataforma reivindicativa. I carai, clar, (...?...) si que comencem bé la feina, i aleshores es va crear ràpidament un... clima de confiança perquè ells es pensaven que jo era un agent del PSC, i jo els vaig dir immediatament que no, i que, primero que no era del PSC, segundo que estava allà per un tema, que era (...?...) salarial, no? que m'agradava la feina, no? però que el vncul inicial era aquest, no? i que jo no era del PSC. Aleshores a partir d'aquí es va desbloquejar el tema, no? Però ells eren, la primera maratón que van organitzar en XX, no? doncs era una maratón que lligava amb temes de lo que se suposava que era l'educació física a la Xina Popular, no? I sí... perquè, ells, encara que no eren, eren ex-maoístes, no? aleshores et trobaves amb coses molt curioses. Perquè en Xina fan no sé què. I deies, escoltim que estem a la XX, no? Però era un moviment totalment reivindicatiu. Quan van anar a negociar el tema de Madison, que va passar del sindicat vertical a la Generalitat, i que el director de aquell centre era un falangista però al servei de la Generalitat, doncs clar, les reunions eren, eren gairebé ocupacions. Vull dir que tot era un moviment, totalment, d'aquells col·lectius, era totalment reivindicatiu.

EDUARD 4:

(...)

Ara, era un tema, el de "La COCAJOBA" i el començament de l'IMAE, que es barrejava constantment la formació i la reivindicació, ehhh, fins i tot la (...?...) després va entrar un tal XX i això va crear un greu conflicte entre nosaltres i l'Administració, que nosaltres consideràvem que ell era un, un incompetent, va haver-hi uns merders i tot això. Sobretot al, al estar molt malament d'infraestructures, no?, ehhh, i a l'estar molt malament la nostra situació laboral, això distorsionava moltíssim els temes i, després, doncs, que hi havia una càrrega molt, molt important de..., reivindicativa, jo recordo el XX, XX quan no tenia local i un bon, en una tarda es va trobar el senyor XX pues 60 persones allà ocupant l'Àrea, no? aleshores això es barrejava moltíssim.

JOAN 4:

(.....)

esa primera etapa, o sea, a lo mejor fue la etapa más más ideológica, puede que fuera la etapa más ideológica, lo que pasa que yo estaba demasiado vinculado con con grupos de barrio, ideológicamente y políticamente no estaba vinculado a a líneas políticas, iba de ácrata e iba de cachondeo, o sea, ¡Viva la anarquía!, entonces claro, la gran parte de los que estuvieron allí estaban vinculados en en el sector casals, bastante al PSC y bastante aaa, bastante al tema de Iniciativa, también, pero sobre todo al PSC, y claro me imagino, yo entré menos en ese en ese debate, donde posiblemente estaba el XX, el XX, o sea, ese grupo inicial pero estaba más más apegado al rollo de barrio,

En certa manera no hi havia una desvinculació ideològica ni de l'animació ni de l'animador. Les lluites pel poder eren una cosa oberta i explícita, i les demostracions de força també.

EDUARD 21:

(.....)

era, er... l'última, l'última, l'última de totes les àrees, a la qual no es veia, els polítics que allà es tinguessi que invertir, no? i ha estat el mèrit més important del que semblava, perquè hagués estat més fàcil, dir, bueno, doncs no, i després ja et dic quan va arribar el projecte jove (...?) però li va costar al XX, li va costar dos o tres anys aconseguir que en el consistori aquest tema de joventut el veiessin... (...?) una missió si en la premsa sortia que els joves de XX han ocupat el Madison durant 24 hores. Clar, el XX, el XX, er... què passa aquí, estem pagant gent que paga... Tot això, aquestes dificultats, no? vistes ara, fredament, anys després dius que jo penso que sí que es van posar unes bases en situacions molt difícils d'un inici, no?

EDUARD 3:

(....)

Aleshores, l'estructura era que cada quinze dies ens reuníem en la, en "La COCAJOBA" amb el XX, amb el XX, i allà, doncs, debatiem, planificàvem, dissenyàvem, etcètera, etcètera i se'ns donaven també les ordres i les consignes que podien vindre...(INTERRUPCIÓ PER UNA TRUCADA DE TELÈFON)

Les explicacions que es donen sobre els conflictes són motivades per les pugnes entre els partits existents en aquell moment, no per veure com es conseguia el que es volia.

El tema reivindicatiu també aparegué en els grups de joves dels barris benestants.

ALFRED 8:

(....)

El, durant la setmana continuaven havent els famosos tallers aquests, els divendres al vespres, me'n recordo havien unes nits musicals a XX. Les montaven a Can Castello que era el local que començàvem a reivindicar, fèiem els concerts a dins per reivindicar-lo com equipament pel barri. I que ara, per que el volien tirar a terra per edificar o ficar-hi una caserna de la Guardia Urbana, però després s'hi ha acabat ficant un pseudoequipament per jubilats. Es va salvar al final.

La Coordinadora de Nou Barris.

En la documentació consultada es testimonia la polèmica entre dues parts dels animadors de la COCAJOBA. En la discussió semblava que els dos bandos

corresponien als animadors pertanyents a la Coordinadora de Nou Barris i als que no ho eren. A continuació anotem les explicacions sobre el tema dels animadors.

EDUARD :

E: JA, I, A PART DE TU, HI HAVIA ALGÚ MÉS DE COORDINADOR?

E: No. Solsament a XX, perquè pressionava políticament. Això era dins del PSOE, eh?, del PSC, no? Aleshores hi havia una pressió política del districte. Amb la importància classe obrera, la joventut, etcètera, etcètera. Això creava tensions en altres districtes. La meua, la meua figura era atípica, en la "COCAJOBA" hi havia, er.. ics, 15 animadors i ademés hi havia un coordinador. Doncs que se suposava que jo representava a tots. Doncs, clar, la meua feina de coordinació era molt una feina de solucionar problemes que tenien els casals, en aquells moments que tenien.

(.....)

És que ha estat un barri sempre molt polititzat, no? Aleshores, no? I, un dels motius, això és un comentari entre nosaltres, de que jo deixessi el servei és quan el (...?) va dir que no, no es podia permetre una coordinadora de districte, perquè existia la "COCAJOBA", existia la "COCAJOBA" per què el districte de XX tenia que tindre una coordinadora pròpia? Hi havia la coordinadora de casals de joves de XX, que aleshores va venir la primera acampada urbana, una sèrie d'activitats. Aleshores se suposava que quan hi havia, i era veritat, per exemple, quan era la festa major de XX, tota la coordinadora preparava la festa, quan era la de XX, tota la... Hi havien uns lligams solidaris, però eren uns lligams també que eren molt anti-carrer Avinyó. Però persones (...?) del PSC, eh? no et creguis ja la gent, que la gent d'extrema esquerra no eren molt exaltats, no? però clar, hi havia, hi havia una polaritat de decisions, el districte es ficava molt, XX, quan estava de regidor al districte intervenia molt. Clar el districte donava subvencions a la coordinadora de casals de joves de XX, que a vegades eren més importants que les peles que arribaven del carrer Avinyó, per exemple per festes majors, no? el districte donava subvencions directament, i això creava tensions en aquell... perquè nosaltres en un moment donat... Jo vaig viu... visqué una situació difícil perquè en un moment donat a mi em pagava Avinyó però per fer activitats rebia la majoria de peles de, del districte amb lo qual jo era més fidel al districte que a Avinyó, i això es va detectar moltíssim aleshores, en un moment donat es va dir que desapareixia la figura de coordinador i que solsament hi havia animadors, que en tot cas en XX o lo que sigui coordinava des de l'Àrea, no? Ara, fora no hi havia cap tipus de... I sempre hi havia hagut una situació er... de tensió, (...?) Catalunya és un país de seny, no? però de tensió entre els primers animadors i l'Àrea. Perquè és clar, hi havia gent, el XX(?) XX que venia del camp d'activitats culturals prèviament, el XX, hi havia una sèrie de gent que considerava, on jo també m'hi incloïa, no? que sabien més que, que els de l'Àrea. Aleshores això creava constantment tensions. Qui marcava les prioritats, qui marcava les línies d'actuació, els plans de treball, els programes, si era el Àrea o era...

Descripció de la situació pels que no participaven en la Coordinadora de Nou Barris.

ALFRED 6:

(...)

Fins aquí es va començar a definir lo que era casal de joves, no, me'n recordo que s'hi van afegir gent de XX, fins que es va crear la COCAJOBA la coordinadora de Casals de joves de Barcelona. En la qual eren meitat i meitat eren la gent de XX i meitat eren els mes o menys, je, je, burgesos que eren els altres. Es a dir, per una banda hi havien tota la gent de XX, inclús XX que s'afegia a una certa dinàmica, que me'n recordo que, les altres consideràvem

que era destructora de l'Ajuntament que a qualsevol cosa que l'Ajuntament estigues ficat tenia un tufillo de manipulació i segur que s'en volia aprofitar, i a l'altre banda hi havia la gent de XX, o XX o XX o XX que els consideràvem uns passats,no.....

(.....)

Me'n recordo que el tema era controvertit per que el XX actuava com administrador dels bens publicis en el sentit de dir hi ha uns ajuts per anar a, tinc una bossa, per exemple, de viatges a l'estiu, no? Tu els vols gestionar des d'aquest casal, des d'aquest casal, tu l'altre. Me'n recordo que hi havien moltíssimes baralles donat primer, jo ara me n'adono, en aquella època els casals eren molt inestables, havia gent que el casal era la seva eina de militància, no, i em refereixo algun cas dels de XX, no?. Estic convençut que els joves no pintaven absolutament res sencillament era aquella persona que estava col·locada en un casal que havia trobat la manera de guanyar-se 45.000 pessetes al mes i que no, amb l'excusa de la militància era ell el casal de joves i aquí s'acabava, no?.

(.....)

Les úniques eines que s'ens dotaven eren les reunions o el IMAE que començava a sorgir en aquella època. A l'època del XX, XX, perdó, i que me'n recordo que donava la possibilitat de que els primers animadors de casals de joves, (...) XX, el XX etc.etc. doncs fessin un curs d'animadors de joves, en la versió "Fuco", del treball, (...) d'un treball de reflexió de grup. Va ser un fracàs, per que la meitat dels participants o tres quartes parts se'n van anar, enfadats, per que l'únic que feien era passejar i dir-se tonteries. És a dir es que era un treball de dinàmica de grups que en aquella època no, sobtava moltíssim a la gent i havem el XX, jo i algun altre més, que ens sometíem a lo que es feia. Però me'n recordo que la gent, "lo que se encontraban eran con problemas en los barrios que coño estan perdiendo el tiempo aqui, paseando, con esto mirandose a la cara" i no se si encara havíem de tocar,no.

....

ALFRED 6:

(.....)

Érem tot homes i evidentment l'únic que ens preocupava era rebíem la subvenció del Districte per "la festa major". I sí més no val aquest intent, que era d'agrair que ens posava en connexió amb altres possibilitats.

Els primers animadors dels Casals de Joves eren tots homes. En animació hi ha una distribució dels animadors per sexes en funció de l'edat dels destinataris de la intervenció. Hi ha una presència important d'homes en els treballs amb joves. Les dones treballen principalment amb els nens i en els treballs més precaris. Deixant els nens a les dones, el paper tradicional dels sexes. (Bergalli i Santamaria 1990, pàg. 7).

Aquests animadors formen part de la denominada primera generació d'animadors. Aquests ocupen els llocs estratègics de la professió. La presència femenina té una relació inversa al grau d'autonomia dels llocs de treball. (Bergalli i Santamaria 1990, pàg. 21).

La desvalorització que es fa del sector de Nou Barris està més relacionat amb el tema ideològic. Es a dir, s'acusa els animadors de militància i de voler aprofitar-se de la situació, donat que se'ls ofereix feina. La necessitat de feina dels animadors d'aquest sector, els empeny a anar a l'Àrea. Aquest fet -entès com una característica més dels animadors dels primers anys dels casals- es reflecteix en les explicacions que ells mateixos ens donaren a les entrevistes.

JOAN 1:

(.....)

recuerdo que habían habido unas elecciones y que por mediación de un amigo me comentó que en el Ayuntamiento estaban buscando una persona que, bueno un animador, entonces yo dije, bueno, ¿qué es esto de un animador? porque no tenía ni idea que era animador, o sea, no lo, en aquel momento ni lo relacionaba con el concepto animadora de las películas americanas, porque hasta hasta eso creo que llegó más tarde, entonces el me comentó,

(.....)

este chaval me dijo, bueno pues mira como lo veas, si es por el XX pero, más o menos lo mismo, entonces estuve allí fue la primera que tuve una reunión que estaba el XX, XX, y me parece que un momento apareció por allí el XX, porque entonces eran cuatro y no había nadie más, o sea, eran cuatro y para de contar,

(...)

dice ah pues esto nos puede interesar, esto tal cual, **a tí te interesaría trabajar unos meses en en bueno como animador en un centro que había en XX, digo hombre, yo estaba colgado y sin curro, dije que sí, y entonces bueno, me contaron un poco de que se trataba, era un local que llevaba una asociación juvenil de XX,.....**

EDUARD 3:

Jo conecto en l'Àrea? Pues, mira, per una situació, jo treballava en la revista "Agermanament" de que, de la Lliga dels drets dels pobles, el "Cidob", lo que és el Cidob, Centre d'Informació i Documentació Oficial de Barcelona, que fèiem una revista sobre temes del Tercer Món. Aleshores, doncs, allà estava el XX que ara està a Madrid, el subdirector general de l'INEM, que estava molt relacionat amb temes d'escoles d'adults i del Servei Permanent dels Treballadors, eh, Servei d'Educació Permanent dels Treballadors i aleshores, ehh, ell parlava molt d'aquests temes també de l'animació que havia viscut a Sud-Amèrica, i molt lligat, **em va posar en contacte, jo ni sabia, pues buscava feina, no? em va posar en contacte amb l'XX, que era el coordinador de XX, el coordinador polític, vull dir, el coordinador del, del districte, no? I com en XX era on es començaven a crear els primers casals de joves, jo vaig anar a XX, jo era el coordinador d'aquells embrions de casals.**

La realitat es que per a alguns joves poder ser animadors representava la possibilitat de tenir feina. En altres casos significava dur a terme activitats culturals, a més d'altres coses que ja feien.

ALFRED 6:

(.....)

érem gent amb una funció de joves preminents del casal, en el sentit de joves que incidient d'alguna manera amb les nostres actituds que treballàvem 20, 30, 40, hores setmanals allà dins, que estudiàvem no sé on, o treballàvem no se quan, pero a la que sortíem del treball o dels estudis anàvem al casal a passar-nos la vida.....

En certa manera, la visió de com era el tema dels animadors varia molt en funció del barri i de l'animador. És a dir, hi ha una gran diversitat en funció del tipus de casal. Les explicacions donades sobre aquesta qüestió són diferents i contradictòries.

Els animadors i la seva aparició en els casals de joves.

Segons els tècnics, en general en la gran majoria de casals al principi no hi havia animadors; però a mida que va anar evolucionant el procés dels casals de joves, aquests es van anar incorporant.

CARLES 1:

(....)

a l'assaig, o sigui, de nomenclatura i de models, i em sembla que es congeniaven les dues idees de dir d'un casal així amb un espai així institucional amb aquesta altra xarxa, el que en cap moment no es plantejava llavors era ni una professionalització dels animadors ni res, només era un espai per joves autogestionat amb uns òrgans de representació i ja està, llavors nosaltres els hi posàvem el piset i ells s'ho montaven, o sigui, aquest era una mica la concepció que havia, després hi va aparèixer el que el un d'aquests joves de cada lloc quan començaven a funcionar dedicava unes hores, i recordo molt això la clau i el duro, o sigui, que li donàvem 25.000 peles, una beca, era com un, però era un jove en tanca un primur inter pares, o sigui nooo no perdía estatus no? o sigui, era un jove usuari que s'hi dedicava unes hores per al seu compromís i li feiem una transferència, una beca de 25.000 pesetes, per als seus gastos que tenia. Eeee i de mica en mica és van anar evolucionant cap a cap a altres cap a altre models així....

ALFRED 7:

(....)

Me'n recordo que el nostre casal de joves, el nostre model de casals de joves de XX havia anat evolucionant poc a poc, de passar d'esser un grup de joves es va passar a ser un, una mena de local animat, un local animat per una mena d'assemblea de joves, per una mena d'assemblea de joves en la que no hi havia cap mena de figura d'animador, ni molt menos, la gent, a més a més com partíem de la història prèvia de que allò venia dels esplais i havia hagut monitors d'esplai un dels orgulls d'aquesta entitat es que no hi haguessin monitors, (..). Tant és així que hi havia moments en que jo no podia comentar exactament tot lo que es anava

decidint a les reunions de l'Ajuntament per que els hi rebotava moltíssim. És a dir a la que sonava que algú intentava posar papers jeràrquics dintre d'allà dins doncs. Es va buscar una solució provisional que era un equip animador, es van agafar 4 persones, a les quals, recordo que a part de jo hi havia l'XX, la XX i el XX, que varem dir va nosaltres 4 serem l'equip animador, després el XX va passar i es va ficar el, un altre XX un altre no. Aquesta mena d'equip animador es sentia amb una mena de responsabilitat de que allò funcionés, una responsabilitat moral que allò funcionés, al cap de pocs mesos ens van començar a arribar 25.000 pesetes de l'Ajuntament que ens van dir això es per pagar als animadors, no?. Amb aquestes, em sembla que sortia a 7.500 pessetes, je, je, je de manera cada persona d'aquestes 4 deiem bueno, ens repartirem aquestes 7.500 pessetes.

D'altra banda, l'opinió dels tècnics contrasta amb l'explicació donada pels animadors i els joves -de l'existència d'animadors imposats des del principi a determinats llocs-. Al mateix temps, tampoc concorda amb la idea que els sis primers casals eren "autèntics" -tal com hem demostrat amb anterioritat- i de generació espontània.

ALFRED 6:

(...)

Inicialment la dinàmica no portava a que hi haguessin animadors als casals, per lo que recordo hi havia animadors imposats a determinats llocs, per exemple el XX a XX es veu que havia sigut un treballador de l'Àrea de Joventut que el van destinar o que li van dir et pagarem unes certes peles, si vas a XX a evitar que les joves et cremin el local o alguna cosa d'aquestes. El, lo mateix passava amb el XX a XX, el que passa es que desconeixo, però em sembla que el XX tenia unes vinculacions de tipu associatiu a XX, aleshores no era tan així. Però a XX em sembla que passava algo semblant, a XX em sembla que el XX era una persona de confiança de l'Àrea de Joventut d'aquella època per que anès a XX a fer coses, no?. No era exactament igual el que passava, per exemple, a XX o XX. A XX era la pròpia, eren grups de gent, no eren els joves d'XX, eren determinats grups mes o menys progressius d'XX i així, pues que feien coses el seu lloc de reunió, per exemple, en el cas d'XX era el XX, sino m'equivoco, i a XX era el local de l'Associació de Veïns.

En les explicacions dels joves participants es diu que, només en alguns dels casos, els animadors van arribar de fora.

TOMAS 3:

E: JA, EL XX ERA DEL BARRI O VA VENIR DE FORA?

T: El XX va venir de fora, suposo que havia gent que el coneixia perquè estava també al partit i coses d'aquestes però nosaltres no el coneixem de res, o sigui, els joves no? no el coneixem de res.

ENRIC 5:

E: SI EMPLICA'M L'EVOLUCIÓ.

E: Posteriorment el casal de joves es constitueix d'alguna forma i es porta des d'una comissió

gestora i aquesta comissió gestora de fet continuem sent les quatre persones, aquestes que provenim de l'associació de veïns, posteriorment a aa després del temps que es va clarificant una mica es comença a parlar de que a cada casal de joves té que haver com una mena de d'animador que és la persona que ho porta tot, etc, etc, i és aquí a XX quan apareix el XX, el XX i la dona no? Jo en aquesta època si que em vaig distanciar una mica allò del casal de joves, llavors de fet durant aquesta època el van portar el XX i la seva dona.

E: QUÈ VOL DIR APAREIX? EXPLICA'M.

E: EH?

E: QUÉ VOL DIR APAREIX?

E: Apareix?

E: SÍ, HAS DIT APAREIX EL XX, QUÉ VOL DIR QUE VÉ DE FORA?

E: Si si vé de fora, ningú el crida.

E: NINGU EL CRIDA, L'AJUNTAMENT EL POSA.

E: aja, sí, sí, sí, no és una sol.licitut que surgeixi de la gent o, no, no, no, arriba un dia que diuen aquest senyor vé aquí i d'alguna forma és el que mana, vull dir, és una imposició, així de clar. Aleshores, és una imposició relativa perquè el XX el que va agafar és agafar un paper d'allò de dir jo vinc aquí i tallo el bacallà si no ho fa i en moments concrets pues si que deixa clar que el que mana és ell, però clar d'una forma bastant podríem dir democràtica, comptant molt amb la col.laboració de les quatre persones anteriors. Així funciona durant un temps fins que llavors si que el XX marxa, llavors arriben altres animadors ya imposats des de l'Àrea de Joventut.

PERE 3:

(.....)

i de fet s'havia, s'havia parlat d'altres noms, va començar a sortir això dels casals de joves i tal, aaa hi ha un moment determinat per mi queeee que és determinant que és el moment que es decideix o es decideix o o neix la idea per part de l'Ajuntament a cavall de la direcció del l'Àrea de Joventut de què hi hagin animadors professionalitzats a com a tècnics a dins dels casals. Això es viscut des del casal de XX, porta una sèrie de contradiccions que és que els animadors són el que la gent que havia sigut animadora natural d'aquests grups i que per mi tenien doncs, un valor importantíssim com a lideratge d'un d'un cert moviment de joves etc, etc, aa passen a ser sovint els que ocupen aquests llocs, no?

En tots els casos, les descripcions dels joves participants en el proces mostren com la idea ve de fora. És l'Àrea la que decideix que cal que hi hagi un animador professional. En alguns dels casos aquesta figura, inclús, crea problemes amb els joves.

Les explicacions es troben en plena contradicció. D'una banda, s'explica el procés com si la pròpia evolució de les coses, hagués dut als joves a professionalitzar-se. Fins i tot, es compara aquest amb la separació dels joves de les famílies com si fos un fet necessari. En canvi, el raonament dels joves sobre com arriba a haver

animadors és diferent. Aquests expliquen la seva existència com una cosa externa i no com una evolució natural.

EDUARD 1:

(.....)

Al començament no n'hi havia pràcticament diferència entre animadors i animats, en aquest cas era tot un col·lectiu el que animava o volia animar un casal de joves, fins i tot quan es va començar a parlar d'una situació salarial es van crear, dins aquest col·lectiu, problemes, no? perquè, el, la reivindicació era: uns diners per al col·lectiu, per al casal de joves, no? però no uns diners per a un professional que fa d'animador sòcio-cultural, no?....

Les infraestructures: l'espai.

Els tècnics expliquen el tema del local tal com anotem tot seguit.

CARLES 2:

E: I EL QUE DEMANAVEN ERA UN ESPAI?

Un espai, en el fons l'obsessió que hi havia era posar a disposició dels joves espais, espai, vull dir aquesta obsessió ??????? o provinent d'algun tipus d'organització com era la d'XX, o joves configurats sense un origen institucional, sino joves actius dins d'un barri, en aquell barri s'havia trobat per montar alguna cosa i així, llavors aquells joves volien eee un local per tenir la seu operativa per a fer les coses, aquests eren els d'origen no? Era proporcionar espais llavors aconseguíem qualsevol racó o ens hi oferien, això el XX en un document posterior va verbalitzar com a Casals Iglú, que els casal iglú eren allò els quatre metres quadrats que feien l'altavequi de servir de local com a casal i que a passava les il·lusions inicials veien que allò no serviria per res i els vam haver d'anar reconvertint o anar tancant. Però avui dia s'ha aconseguit qualsevol lloc bàsicament cases privades, cases que les tenia l'Ajuntament i les cedien per una organització i així.....

EMILI 3:

(.....)

Aaa, de totes maneres vam estar elaborant un discurs bastant senzill, d'entrada, que és per mi el més interessant, de dir: si hi han molts joves en els barris que no tenen local i que funcionen en un tema molt, molt bàsic, i com que no hi ha locals per que els joves es trobin en els barris, cal que l'Ajuntament doti els barris d'infraestructura de locals. Llavors, aquest tema de (la) infraestructura, que encara hem sigut incapaços de resoldre, m?, era el primer tema que va sortir sobre la taula. Per tant, lo que es posava la, la, l'accent era en l'infraestructura. Dos, en que els joves ho demanessin; per tant, es buscava junt, grups de joves ja en el barri que tinguessin una certa marxa i sobretot, tres, que tinguessin una consensuació en el...

Per als tècnics hi havia una consciència clara de la importància del tema dels locals i que això era el que l'Àrea havia d'oferir. Igualment saben que els locals disponibles no eren molts i que, bàsicament, no es trobaven en bones condicions. El

tècnic de Nou Barris afirma, sobre el tema dels locals, que realment no hi havia.

EDUARD 19:

(....)

Clar, és difícil valorar, avui en dia, doncs, donada la, el, diguem, els equipaments que existeixen, no? Però quan, er... no hi havia cap, vull dir, l'Ajuntament de Barcelona en XX en nivell associatiu no tenia un metre quadrat d'espai que oferir, a no ser que fossi la caserna de la policia municipal i les oficines del districte. Pensa que partim d'això. **La reunió l'endemà del 23-F és una reunió que el XX (...?...) ens diu no tinc cap local que oferir. Hi havia els 25 de la Joven Guardia allà, que estaven tots molt acollonits perquè era el dia 24 de Febrer, aquell (...?...) però hi van anar-hi tots a prendre una copa però la conversació va començar així: jo no tinc res que oferir-vos. Carai! Dos anys després doncs podem dir que teníem, un, en XX, XX, sis casals de joves en el districte. Petits, mitjans, lo que volguis, però que estaven allà.**

En canvi, en els barris benestants la possibilitat de trobar espais i locals útils era més fàcil. Això era fruit del règim anterior i de la manera com s'havia construït la ciutat durant el franquisme.

Un dels locals reivindicats pels joves era l'antic patrimoni de l'OJE. Quan s'explica que va passar amb aquests locals es diu que alguns no existien i d'altres estaven en males condicions. De fet, el que succeït fou que alguns d'aquests van passar a l'Administració i aquesta va decidir el seu ús. Però no van anar a parar als joves ni per a la seva gestió.

Tot seguit anotem l'exemple d'un local que pertanyia a la Falange i el seu us posterior.

EDUARD 7-8:

(....)

Però era un moviment totalment reivindicatiu. **Quan van anar a negociar el tema de Madison, que va passar del sindicat vertical a la Generalitat, i que el director d'aquell centre era un falangista però al servei de la Generalitat, doncs clar, les reunions eren, eren gairebé ocupacions. Vull dir que tot era un moviment, totalment, d'aquells col·lectius, era totalment reivindicatiu.**

E: I QUE VA PASSAR? PER QUE NO ELS HI VAN ARRIBAR A DONAR EL MADISON?

E: Doncs, er.... la Generalitat s'ho va quedar i jo crec que ara, això caldria mirar-lo, és un centre d'affers socials.

E: DE LA GENERALITAT

E: no va volguer. Es clar el tema de XX és dels pocs districtes de Barcelona que guanyen els socialistes, no? sobre Convergència, aleshores la Generalitat ho tenia clar, que aquella gent no eren d'ells. Doncs, perquè van arribar a fer, van arribar a fer una acció conjunta, però és clar, allavors tenien que tot el professorat era falangista, ara em ve a la memòria, no? Aleshores era difícilíssim, XX, fer coses en comú. Era difícilíssim. Perquè ara, ara es que m'està venint a la memòria. Van arribar a fer una setmana cultural. Bueno, van dir fem una setmana... I... Bueno, des de que la gent del casal, la gent de la... Clar ells ens coneixien que érem de la Joven Guardia Roja, allà en XX els coneixia tothom, deien òstia aquests tios, no? Doncs jo rebia constantment pressions de que allà era un putongo, aquelles parelles que veníem, que anàvem a fer malbé els joves o adolescents sobretot que anaven a aquell centre, els fills dels, de la gent gran, de la gent de trenta o quaranta anys, tenien els seus fills adolescents, constantment hi havien aquest tipus de pressions, no?

E: PERQUE ERA UN CENTRE DE FALANGE, O SIGUI QUE JA HI HAVIA JOVES?

E: Sí, exactament, hi havia joves.

E: ALLAVONS EL QUE ES TEMIEN ÉS QUE AQUESTS ENTRESSIN I FESSIN COSES?

E: Va haver-hi algun intent de concertació. I llavors recordo que és clar (...?...) eren fatxes-fatxes, però fatxes d'abans, eh? dels d'abans. Aleshores era difícilíssim, aleshores, no, no, eel... Ells van retirar (...?...) amb nosaltres. Quan es va inaugurar el casal de la XX, després es va inaugurar el casal... primer el de XX, després el de Muebles no-sé-què, també estava el de XX, estava el de XX, no? El grup aquest, vist que no es podia entrar allà al Madison a saco, no? es va anar... Però això tenia una part positiva, que la gent es resituava en els diferents casals del barri, no? i el XX, pues va estar en la XX d'animador, no? em sembla que era, no? Ens van distribuir per diferents casals de joves, i això es va deixar com una reivindicació prou... (...?...) jo ho passava molt malament. El senyor em sembla que es deia XX, tenia un nom així, és que era violentíssim parlar amb ell. (...?...) No de la Generalitat, eren fatxes però recolzats per la Generalitat per política anti-socialista. Aleshores, bueno, arribar a un acord mínim tècnic era un (...?...) entens, no? (...?...) Clar el local era molt bo. Aquí venia el problema, aleshores es van començar a buscar, doncs altre tipus de local, el primer de XX, en el que estava el XX, pues era una planta baixa, semi-sòtan, no? clar, això ni hi havia llum natural, clar, eren uns locals, er.... en una època d'un atur molt gran, molt més gran que ara, d'una desestructuració del jove molt gran, además ficar-los en, en aquest tipus de locals.

El local acabà quedant-se'l la Generalitat i no passà a cap tipus d'entitat juvenil. Que l'OJE no desapareixi provoca que els seus locals no puguin passar a altres entitats, i per tant, acaben sent de l'Administració.

Les explicacions dels participants en el tema de les transferències dels locals de l'OJE a les noves administracions són les següents.

FERRAN 14:

E: QUINA RELACIÓ HI VA HAVER ENTRE LES REIVINDICACIONS ANTERIORS AL 79 EN EL MOVIMENT JUVENIL I LO QUE L'ÀREA DESPRÉS FA ALS CASALS, O SIGUI, SI HI HA RELACIÓ ENTRE EL QUE ES DEMANA I EL QUE ES DEIA.

F: A vera, hi ha relació perquè ens vam reunir trenta mil vegades per conseguir els locals

de l'OJE a Barcelona, i sobre tot que els locals de l'OJE no es perdessin perquè alguns estaven pendents per destinar els seus usos, mmm, home em sembla que un document que seria important que no estarà segur aquí que era el primer document de trans, de traspassos de competències entre el govern central i la Generalitat de Catalunya en l'època de Tarradellas i en l'època de XX, eh, la primera directora general de joventut va ser la XX, hi ha un document primer de traspass de competències, en surt la relació dels locals de l'Estat dedicats a la joventut de Catalunya, clar és molt bo seguir la relació d'aquells domicilis, i es bunfíssima, perquè clar ni havien que ni existien, o sigui, on hi vam anar-hi no existia absolutament res, res però ni a l'edifici, ja o l'havien derruit o la a lo millor era un edifici que en principi a Madrid des de l'any 50 els hi constava que allò era, m'enrecordo que hi havia un espai a so, que era al meu barri que a sobre del cine Ducal que ni existia el cine ee el carrer Rasos de Peguera, una cosa aixins, a la part del Camp de l'Arpa, més tocant a la plaça Maragall, no?, allà on hi havia un local de l'OJE,

Altres espais que no arriben a ser municipals.

També hi van haver locals que no es varen convertir en equipaments municipals, malgrat es feren alguns intents per aconseguir-ho. En aquest cas, sembla que la reivindicació de l'espai i l'ocupació va ser una realitat. Però no va passar a ser un equipament municipal ja que els joves no van voler.

EDUARD 8:

(....)

Me'n recordo que en aquella època es va començar a parlar del tema de l'Ateneu Popular de XX: la Planta Asfàltica, quan encara era planta asfàltica. I es va intentar fer una operació des d'Avinyó en el districte, doncs per convertir la planta asfàltica en un lloc d'activitats juvenils. La Planta Asfàltica sí que era el lloc on estava tota l'extrema esquerra de XX. Allà sí que estaven atrinxerats. I recordo que el primer dia que van anar-hi, doncs, er... perquè es feien activitats, i estava lligat a la festa de... quin barri és el que està tocant allà? XX, em sembla que sí. Es clar la festa. Pues jo quan vaig arribar allà, em... bueno em van dir de tot. En els primers cinc minuts, jo vaig rebre una sèrie de... de reivindicacions, no? o sea, després vam arribar a un acord que vam fer, er... a la Planta Asfàltica vam fer una... setmana de la joventut entre la Coordinadora de la Planta Asfàltica, Ateneo Popular, la Coordinadora de Casals de Joves del Districte i el carrer Avinyó. Aleshores es va fer també allà durant...

El sistema de contractació dels animadors.

FERRAN 1-2:

(....)

És, la prov, aquest paper que em portes aquí que és el primer paper legal que vam escriure perquè estaven sortint iniciatives a varius barris de la ciutat, i vam estar mirant de quina manera podem legalitzar aquesta situació. Nosaltres no volfem que fossin espais municipals, entesos com una entitat pròpiament municipal, si no que volfem que tingués alguna consistència jurídica per ella mateixa, llavors vam dir, o legalitzem una coordinadora de casals de joves i de quina manera es podria fer això o legalitzem els casals de joves i que després es es faresin. Però

amb aquest neguit que teníem, t'estic parlant de l'any 81 d'això concretament, eh? no 80, això era del 80, t'estic parlant de l'any 80, amb aquest neguit i que és com et dic, estem parlant de l'any 80 que en teníem tots poc idees d'aixos, la gran idea de dir, bueno, pues encarreguem-ho a algú que es dediqui a aquestes coses i busquem un jurista. Llavors, via la persona que en aquell moment estava portant ja els papers més legals i el negociat vam trucar amb una, amb un despatx d'advocats que tenien una certa experiència en temes d'aquests associatius, que és una, era una advocada, una advocadesa o com es digui, que es diu XX, XX de primer i XX amb v baixa de de és un nom compost eh! no se quin és el segon cognom eh!, o sigui, XX és el primer. La noia aquesta, la XX ens va fer aquest paper, ens va fer aquest paper, que com veuràs no té res a veure amb la que t'he explicat o amb la que vàrem anar a buscar. Nosaltres el que volíem és que ens fés un dictamen dient com es poden realitzar quinze realitats diferents a quinze barris i que es raderin o o fer-ne una que tingui quinze seus a quinze llocs diferents, quina és, per on ens tenim que moure, i ella va dir, ah! vale, vale, vale i ens va fer això. Que, clar, això és agafar la llei d'associacions i és en estatus de de l'associació de casals de joves de XX i o de on sigui i anar fent, però d'això en teníem trenta aquí a la casa, no, és que papers d'aquests hasta teníem un gran expert que era el XX que ens els fabricava amb una ja, ja, ja, amb una rapidés tremenda, o sigui, ni ni acompanyat de cap dictamen ni acompanyat de re de re, eh?, això va ser el primer paper extern que es va elaborar quan llavors a això de que l'Ajuntament anés a demanar amb un expert extern e, un dictamen jurídic per fer una cosa d'aquestes va ser una, a una novetat, no? Aquí dintre no ens encarregar un dictamen extern per ver això. No, la veritat és que el dictamen extern no van servir per absolutament de res, perquè ella lo que va fer és passejar-se pels casals, veure que eren i bueno, llavor la millor manera és que s'associi, que facin una associació, casals de joves de tal barri, però clar, lo que lo que nosaltres volíem és que ens fessin una valoració de, sobretot de quina manera quines legalitats diferents es podien confederar, no sabíem quin era, eh? això va ser el primer paper.

E: YA, DESPRÉS, QUAN APAREIX AQUEST, AQUEST QUÍ EL FA, L'ÀREA?

F: Si, aquest ja és un paper de l'Àrea per fe un contracte de prestació de serveis, va ser el paper que sorgeix a partir de que la gent pròpia de l'Ajuntament, o sigui, l'assessoria jurídica de l'Ajuntament ens diu, que la manera que tenim que argumentar això i la manera que funcionen aquestes coses a dintre de la casa és per un contracte de prestació de serveis amb una, amb una entitat externa. No sé, aquests són els primer plec de condicions que s'estableixen entre l'Ajuntament de Barcelona i un òrgan extern que en aquell moment es deia Coordinadora de Casals de joves de Barcelona, o sigui, que els primers papers es fan amb amb la COCAJOBA a partir d'una argumentació jurídica que es fa dintre de la casa, de que l'Ajuntament podia establir contractes de prestació de serveis i subvencions de capítol quart amb persones individuals mm, ee, i en un primer moment semblava que només es podia donar subvencions de prestació de serveis amb entitats. Això vam demanar a assessoria jurídica que es mollés en el tema, a partir de que assessoria jurídica ens va dir que no, que amb un DNI tú pots establir un contracte de prestació de serveis, t'estic parlant del 80-81 eh?

En aquest paràgraf s'explica com va ser el procés de canvi en la contractació.

(Estem parlant de la fórmula utilitzada amb anterioritat a la creació del Sarau com a única entitat que gestionarà casals). Els contractes es fan amb cada grup gestor dels diferents casals. En l'explicació s'esmenta l'intent de fer les coses d'una altra manera a com es feien des de l'Administració; es volia encarregar un estudi sobre la possibilitat de fer una xarxa de casals de joves. El resultat no va ser satisfactori, ja

que la resposta fou que fessin una associació normal i corrent. El que s'esperava era alguna cosa nova i diferent. Segurament les lleis no permetien que es fes des de l'Administració. Per tant, aquesta és la primera vegada que es xoca amb la maquinària administrativa. La solució fou utilitzar els procediments que la pròpia administració té per contractar. Per tant, s'estava adaptant el que es volia fer a l'estructura de l'Administració.

FERRAN 11:

F: nosaltres volíem crear bueno que que els juristes s'estrujessin el cap i no vam aconseguir-ho, que legalitzar una plataforma de dinamització, del d'un territori concret, això és lo que mai vam aconseguir, llavors aaaa re, sempre vam anar xocant amb el tema aquest, o sigui, si es parla en algun lloc de la problemàtica de la COCAJOBA, la problemàtica més grossa que va haver-hi és que no vam aconseguir trobar la fórmula jurídica per poguer fer això, amb, a partir de que, de que ens fitem 3 o 4 òsties importants amb aquest tema, i que això, entendre que cada òstia que ens fitem representava expedients cap endarrera, tornar a començar, que volia dir retrasar amb sou, retrasar amb subvencions, retràs amb, eh! no, clar, cada expedient que arribava que assessoria jurídica no el veia clar que això fos un espai ee leal i aquestes coses, doncs, representava doncs a partir d'això tallem i diem bueno!, l'únic que es tracta és que els animadors ee de cada casal de joves de manera el màxim espontània possible es trobin en un bar, decideixin de que el col·lectiu animadors és un perfil professional a potenciar, que aquesta gent s'associi i fer un conveni amb el col·lectiu aquest d'animadors perque facin una sèrie de dinàmiques amb el cada un del barri, i és quan surt el Sarau, eh!.

FERRAN 6:

E: SI, ÉS COM A, EXPLIQUES MOLT CLAR AMB EL QUE ET TROBES, NO? DIENT QUE EL QUE ET TROBES ÉS RES NO? ES COM ALGUN MOLT, MOLT SUBTAT, ADEMÉS AQUESTA, AQUESTA REFLEXIÓ NO? DE QUE S'HAVIA ENCARREGAT UN ESTUDI SOBRE ELS CASALS PERÒ QUE L'AJUNTAMENT NO TENIA CLAR QUE ÉS EL QUE VOLIA NO? COM ES VA ACLARIR L'AJUNTAMENT? AQUESTA ÉS LA PREGUNTA, O SIGUI ENCARREGUEN L'ESTUDI, BUENO ESTÀ MOLT CLAR QUE NO SE SAP EL QUE ES VOL I COM VAN FER EL PAS PER ACLARIR-SE, NO?

F: Bueno, és a veure, lo que hem après aquí és que l'Ajuntament mai és ningú, no? i l'Ajuntament, arriba un moment que he entés que l'Ajuntament o som tots que seria la frase més agradable o que l'Ajuntament ets tu, llavors, clar, aquí tuuu, vens de fora, encara que hagi treballat molt amb una experiència associativaaaa, llavors ben bé nosaltres no, no ens podem considerar mai funcionaris, no? és el, pensa que és el moment aquest que sera (???) l'altre dia s'ho contàvem al, és el mom, és el moment que en el logotip de l'Àrea i sempre en base a l'Àrea i e a, arrel de tot això bueno, és l'Àrea des del 79 al 86, jo crec que és el moment aquest que és Àrea de Joventut fins que ens decidim i aprovem, en tota la moguda del Projecte Jove, que és una moguda impressionant també, eh! Aquesta Àrea lo que la reflexió que al final fem és una, és una reflexió de dir bueno, és que l'Ajuntament o nosaltres ens decidim a, o sigui, nosaltres diem, l'Ajuntament de Barcelona vol això amb els casals de joves, o no hi ha ningú que ens vagi a nosaltres donant pistes de lo que sigui, perquè anem a una velocitat molt més ràpida que qualsevol persona que dintre de la casa pugui anar valorant sobre això.

(.....)

F: el primer any de dir, escolta'm, jo puc estructurar però estructuro amb quina base, eh? al final

això ningú va dir si volien uns locals municipals, si no que vam ser nosaltres arrel del, del paper blau, o sigui, que és el projecte d'estructuració, i és un projecte on expliquem, eh! podríem dir aixins en plural, però expliquem els casals de joves de Barcelona per menys en el període primer seran aixins i seran d'aquesta manera, en diem programa d'estructuració, s'aprova dintre de la casa, s'aprova com s'aproven totes les coses bàsicament importants dindre d'aquesta casa, fins que tu et fas teu aquest projecte, la gent mentres no et moguis dels diners, dels no se que dels no se quantos, doncs, avantí, però bueno, no hi ha una reflexió molt política darrera, si no que ostres que punxin locals per joves en els barris, ee, mentres no hi ha problemes, que els joves els gestionin, quan hi ha problemes, bueno, no tindria que haver-hi més direcció des de la casa, e sempre vam defensar que no, que no tenia que haver-hi més direcció des de la casa, i que teníem que funcionar d'aquella manera. Una mica les respostes a això estan en el document aquell programa d'estructuració, eh!

E: YA, CLAR, PERÒ LA MEVA PREGUNTA ERA: LA RESPOSTA SURT EN ALLÀ ESCRITA, PERÒ COM, COM ES VA ARRIBAR A DECIDIR DINS, PER QUÈ, PER ALLÒ QUE HAS EXPLICAT UNA MICA ABANS DE QUE VAU DEMANAR INFORMACIÓ A L'ASSESSORIA DEL PROPÍ AJUNTAMENT I ELL ET DIU AQUESTA ÉS LA MANERA, NO?

F: Sí, a vera, si, no, no, no, o sigui, es va arribar a decidir a partir de que l'Àrea de Joventut del primer període és un Àrea extremadament participativa, extremadament assambleària, en alguns moments massa assambleària, potser, i perquè la gent que més hores hi dedicava, era la gent que hi havia allà dintre, però ni ens va donar llum l'assessoria jurídica, l'assessoria jurídica sempre ens va dir que no sabia com resoldre aquest tema, sempre, mai, no hi ha una, una proposta de dir es què entenem els casals de joves i además perquè vam defensar sempre, sempre, que inclús això ens va portar algun problema amb l'estructuració amb la resta de l'Estat, eh! que als casals de joves no tenia que haver-hi cap biblia que ens expliqués, que un casal de joves continuava sense assemblea, que continués sense assemblea, mm, mentres tingués uns mínims espais participatius mentres hi hagués una situació d'admissió, al màxim de plural i al màxim de progressista possible, això és lo que ens interessava, i que si e e hi havien casals de joves que continuaven amb assemblees mensuals, assemblees mensuals que además anava a sellar i a mi se m'aixecaven perquè eres administració pública, eres governant com si diguéssim i tot, en canvi havien casals de joves que deu xavals del barri el feien funcionar dia a dia, eh!

En certa manera hi ha una explicació de la inadaptació del sistema administratiu al tema de casals de joves. També aquí apareix la idea que els polítics no donaven directrius i que tot es discutia de manera assembleària. Aquesta mateixa opinió es trasllada després als casals de joves.

Aquesta idea contrasta amb les apreciacions posteriors on es voldrà posar ordre al que s'havia fet abans, adaptant encara més els casals al procés administratiu. El desig de fer les coses d'una altra manera s'enten, en posteriors lectures de la realitat amb poca serietat i manca de control.

Després d'aquesta actuació es decidí la creació del Sarau, per tal de poder contractar directament. Entre mig hi va haver dubtes, fins i tot, sobre si els animadors havien de ser funcionaris.

ALFRED 17:

(.....)

El que passa es que es va perdre. Sí per què a partir del 82 lo municipal era tan important, i el personal que treballava en les casals ens i vam deixar glup! entrar per lo municipal. Allò de l'Àrea, l'Àrea, l'Àrea, l'Àrea va acabar sent el més important que no pas, que no pas l'entitat aquesta o l'associació aquesta. Cosa que al final a resultat que era fonamental, per que fins l'entitat aquesta o això, el casal ni estava vinculat, (...) una botiga d'ofertes culturals, de baixa categoria per que no tenen excessiu pressupost. S'ha demanat que les entitats facin projectes on es lligui la seva activitat al barri, no?. **Tornar sempre al lloc on es va partir i abandonar. Al 82-83 i em sembla que un parell d'anys més com a mínim allò eren equipaments municipals, i era tan clar que era municipal que fins i tot el personal que treballava allà, jo me'n recordo al final de la meva època que teníem ganes de que allò fos municipal en el sentit de dir: Si dona si deixem-nos de problemes de que si els joves d'aquí o l'altre, no ,no ,no, això és municipal. Amb la idea de que lo municipal era públic era una confusió. Era confusió. Llavors vam fer dels casals una mena d'equipaments administratius, una mena d'equipaments dirigistes de plaça Sant Jaume, no del carrer Avinyo que es van traslladar posteriorment, no.**

En aquests primers anys es parla des de l'Administració de subvencions i del capítol IV. Aquests tipus de procediment es utilitzat per treballar amb entitats externes a l'Ajuntament. Per tant, els casals es consideraven en el tipus de procediment de fora. Aquest criteri canvia quan s'introdueix la idea de concurs públic ja que aleshores ja no es parla del capítol IV sinó del I.

7. ANÀLISI DEL SEGON MANDAT 1983-1987.

7.1. ANÀLISI DEL DISCURS GENERAL 1983-1987.

Elements nous que s'introdueixen respecte al discurs anterior.

- Joventut marginada/joventut normalitzada. En tots els textos d'aquest període quan es parla de la joventut se la classifica en dos grups, un dels normalitzats i un altre dels marginats. Segons aquesta afirmació els casals de joves estan pels de joves marginats. Aquest canvi és important ja que el nombre de casals existent no és diferent als de dos anys anteriors i aquest fenomen no era rellevant anteriorment.

"A més, l'experiència ens ha mostrat que malgrat que els "usuaris potencials" o als que anava adreçada l'oferta dels Casals de Joves de Barcelona eren tots els joves de la ciutat, els "usuaris reals" d'aquests equipaments són majoritàriament part d'un sector de la joventut molt problemàtica, en el que es donen tots els fenòmens propis dels diversos processos de marginació social dels que són víctimes els joves en general".

D'aquesta idea es crea la possibilitat d'intervenció directa en els Casals basada en el concepte de la tècnica.

"Un Casal de joves a d'incidir en la prevenció i en la promoció de la salut: davant la multiplicitat de factors que poden originar diferents processos de marginació, tal com hem definit els C.J., aquests poden fer un paper fonamental en la l'Animació Sòcio-cultural.

És l'Ajuntament l'única entitat que pot oferir serveis al conjunt de la població.

"Aquest canvi ha permès clarificar els rols que més amunt deiem que havien estat confosos. SARAU (associació dels animadors) ha deixat de ser sinònim de "Casals de Joves de Barcelona" i assumia el seu paper d'associació d'animadors contractats per l'Ajuntament."

Hi ha un canvi de plantejament del paper que ha d'assumir l'Ajuntament; aquest ve justificat per la requalificació dels joves, deixan de ser joves que volen un temps lliure alternatiu a ser un sector de la població que és víctima d'un procés de

marginació.

- També s'escriu un llibre que es diu "Els casals de joves a Barcelona. Conclusions i propostes a partir d'una experiència de sis anys (1980-1985)" en el qual hi ha un capítol destinat a fer una perspectiva històrica dels que han sigut els casals (És l'únic llibre publicat per l'Ajuntament sobre el tema). En aquest capítol es rellegeix el treball fet fins ara amb els nous paràmetres introduïts. Es justifica l'inici dels casals com una manera de començar ja que no es disposava de recursos, no com un desig de que es volguessin fer les coses de manera diferent.

"Aquest pragmatisme de respondre a les demandes que arribessin (que arribaven en forma de projecte elaborat per un grup de joves d'un barri) va tenir com a principal virtut que ben aviat per parlar de Casals de Joves no calia parlar d'hipòtesi sinó de realitats existents; però el seu principal defecte va ser alhora que aquestes "realitats existents" eren sovint contradictòries, no responien al mateix model, es distribuïen arbitràriament per la ciutat i no sempre resultaven un recurs per als més desfavorits ni per als que ho poden fer més rendible.

En resum: confusió entre demanda i necessitat. El camí triat de resposta a la demanda era probablement l'únic camí operatiu amb els recursos de que hom disposava, ja que optar pel segon hagués significat quedar-se en el plantejament d'una intervenció impossible."

- Hi ha la consciència clara de que han canviat les coses, de que no es continua amb la dinàmica que es portava abans:

"Comencem un nou curs amb un nou equip d'animadors nou, contractats en base a un plec de condicions on són explicitades exhaustivament les seves obligacions.

Aquesta qüestió, que evidentment té importància pel que implica el que l'Ajuntament s'hagi dotat d'un plec de condicions operatiu i viable per adjudicar la gestió de serveis personals, encara en té més pel fet de que la celebració del concurs implica la possibilitat de començar un nou curs amb una dinàmica nova, sense els vicis i problemàtiques que funcionaven que hem analitzat a l'avaluació del curs que acaba."

Aquesta relectura té els següents elements:

- Reformulació de quina era la hipòtesi de partença:

"El fracàs de la hipòtesi de partença, segons la qual existència d'uns equipaments municipals seria suficient perquè espontàniament sorgís la iniciativa de gestió entre els joves de Barcelona no ha estat certa de la mateixa manera a tot arreu."

Rendibilitat: És el concepte que explica que es pugui reformular o reorganitzar els casals, ja que aquest no reuneixen aquesta qualitat. En els anys anteriors ja es parlava que un casal calia que fos un espai públic i es deia que la feina de l'administració era la de potenciar aquest tipus d'equipaments, però la introducció del concepte de rendibilitat fa possible la intervenció directe de l'Administració en els casals.

"A partir d'aquesta constatació cal reformular l'objectiu bàsic de l'existència dels casals de joves, en el que el paper de l'administració, impulsora d'aquest projecte, ha de situar-se en un difícil punt d'equilibri entre el garantir el funcionament i la rendibilitat social d'aquells equipaments i el no ofegar, amb intervencions desmesurades, les iniciatives que els joves poden tenir de manera espontània."

Estabilitat i responsabilitat: Són els conceptes que el serveixen per dir que els grups de joves no tenen aquestes característiques que són necessàries per dur a terme el treball dels casals de joves. Aquestes dues característiques són les que té l'Administració i que no pot delegar en uns joves que són marginats i que no tenen tradició de gestió d'equipaments, amb els quals el paper de l'administració és la socialització.

"A més, fins i tot en els casos en els que si que és possible, la rendibilitat social de l'equipament és ja avui una realitat massa àmplia per poder ésser assumida per un grup gestor. Aquesta pot tenir la responsabilitat de gestionar diversos àmbits del casal, però el plantejament de temps lliure alternatiu, amb una dimensió integradora del jove en el teixit social, detector de problemàtiques que requereixen abordatges tècnics diversos, i amb la necessitat que es plantegi com una tasca de prevenció de la marginació social (en tots els seus aspectes) és una tasca de la que l'administració no se'n pot desentendre."

Complexitat: Això és conseqüència que en els Casals de Joves hi hagi joves amb problemàtica social. La complexitat dels casals fa que només pugui ser abordada des d'un treball multidisciplinar. Aquest treball cal que el duguin a terme els diferents treballadors municipals dels anomenats serveis personals. Per tant, ni ta sols l'animador no pot abordar la problemàtica ell sol, necessita l'ajuda d'altres treballadors. Per tant, és imprescindible la coordinació.

Arrel d'aquesta complexitat, es diu que cal que cada animador tingui un administrador que l'ajudi en la feina.

Coordinació: D'aquest postulat es deriva que cal que els animadors s'integrin dins dels equips (SIAJ) de professionals municipals per coordinar-se en la feina per abordar problemàtiques dels joves.

"Fins avui, per fer aquest treball, l'Ajuntament compta amb un animador a cada Casal de Joves. En aquest moment la complexitat de les problemàtiques detectades i la gran quantitat de funcions que hauria d'assumir un Casal de Joves, la figura de l'animador i la necessitat de diferenciar tasques que són pròpiament d'animació d'altres, que sense ser-ho, són absolutament ineludibles, en obra tot un interessant debat sobre el treball de serveis personals als diversos districtes de Barcelona i la coordinació entre els diversos professionals que ho tenen al seu càrrec."

"En els casos en els que els criteris d'un equip interdisciplinar de zona (SAIJ) han estat tinguts en compte a l'hora de fer o no una programació d'activitats, s'ha notat una repercusió en la rendibilitat social d'aquesta oferta (sobretot en la línia de prevenció de processos de marginació i reinserció de joves ja marginats) l'exemple més clar en aquest sentit és el realitzat al Casal de Joves del Turó de la Peira en coordinació amb el SAIJ del Districte 8 (Nou Barris). En aquests casos es resol, a més el problema assumeix de fet la planificació del treball per a joves de la zona".

Aquesta idea també és la que fa que els animadors hagin de treballar de manera similar a la resta de treballadors municipals. També serveix aquesta idea per desvaloritzar el treball fet anteriorment i el dels animadors.

Parlant dels animadors :

- "no existia per part seva uns criteris comuns de treball, ni disposaven en la seva associació d'una estructura administrativa i de coordinació que dibuixés un interlocutor clar per al tractament de problemes generals amb el departament.

- Partiem d'una dinàmica molt "viciada", en la qual les relacions amb el departament passaven més per le relacions personals i "els copets a l'esquena" que per uns compromisos explícits d'ambdues parts".

Aquesta idea serveix per a incloure nous camps en els que ha de treballar l'animador de casals, ja que cal que dins d'aquest s'inclouin els altres serveis que ofereix l'Ajuntament:

"Quan ens imaginem un Casal de Joves com a punt de referència territorial pels joves d'aquella zona per tot el que fa a les activitats a les que aquests poden participar, coordinacions que es poden establir, informacions que es poden transmetre, etc, ens imaginem també una estructura de Servei de Joventut, un xic diferent en el que els Casals de Joves no són un departament més sinò uns equipaments a través dels quals els diferents departaments de l'Àrea ofereixen als joves les seves ofertes específiques.

L'estructuració del Servei de Joventut en els tres departaments que el componen en l'actualitat pot ésser de les causes que ha afavorit que els "joves dels casals" siguin "només" d'aquell sector del que ja hem parlat. Si tots els joves que "utilitzen" els serveis que els hi ofereix l'Àrea de Joventut ho fessin a través del Casal de Joves del seu barri (i això valdria dir que aquest té un ainfraestructura capaç d'assumir-ho), pensem que aquella realitat seria diferent".

7.1.1. Animadors.

Tots aquest canvis produïts els que els noten més són els animadors ja que són els que compartien els discurs del període anterior. Per tant aquest període es caracteritzarà per les males relacions entre el departament i aquests. En la primera valoració es diu que:

"La configuració del nou departament va ésser viscuda en els primers moments com un esforç de controlar-lo "(comisaris polítics)" i no tant per una infraestructura que facilités el seu treball. Això juntament amb el que entre ells havia existit la convicció de que els coordinadors de zona els triaven ells (ens havien arribat inclús llistes amb la seva proposta) va provocar un ambient molt enrarit entre nosaltres en els primers temps.

A més, els animadors d'un casal se sentien "representants" dels joves usuaris d'aquests. Això va comportar també alguns problemes de rols (per exemple hem rebut algunes cartes o reivindicacions signades per l'animador i el grup gestor, en les que situava enfrent de l'administració)."

El canvi principal respecte als animadors és el que se'ls desvincula de la relació laboral amb l'Ajuntament per poder mantenir el discurs de que són les entitats juvenils les que tenen la gestió de casals.

Es fa una relectura de la situació en la que s'asegura que no hi ha cap relació entre l'Ajuntament i els animadors.

"Clarificació de la no-relació laboral de l'Ajuntament amb ningú. Això vol dir, que qui assumeix la responsabilitat de desenvolupar un contracte és l'Associació, a la que l'Ajuntament a demanar comptes, no a cap persona."

7.1.2. Grups gestors

Els grups gestors i la seva coordinadora la COCAJOBA desapareixen en aquest període ja que no tenen sentit d'existir. Els casals es divideixen entre els que tenen animador i els que no. Aquest últims són els que funcionen a través dels grups gestors, per tant, no hi ha cap animador que assumeixi la gestió. A la llarga aquest últim grup desapareix i ja no se'n parla més.

Els casals que no s'apunten al model de l'Ajuntament acaben desapareixent ja que no es realitza cap tipus d'acció per continuar.

"_ Intent de diferenciar el paper de l'animador dels grups gestors encertant relacions diferents. Això s'ha concretat en reunions de cada un dels grups gestors existents i un seguiment quotidià per part del coordinador corresponent.

- La distribució a partir de l'1 de gener de joves en dos tipus, en funció del seu model

de gestió (grup gestor o no), va clarificar una mica aquesta situació. Alguns dels animadors que com diem més amunt provenia del mateix grup gestor, al considerar que era aquest el que tenia la responsabilitat del casal, varen desvincular-se del SARAU, amb el que només estaven contractats per cobrar...

- Aquest canvi ha permès clarificar els rols que més amunt deiem que havien estat confosos. SARAU ja deixava de ser un sinònim de casals de joves de Barcelona i asumia el seu paper d'Associació d'Animadors Contractada per l'Ajuntament."

La polèmica va ser inevitable, ja que en el període anterior la manera de resoldre la contradicció entre la demanda i el que es volia fer, era que els joves s'identifiquessin amb el projecte de l'Ajuntament. Quan aquest canvia, quina és la vinculació que queda entre els joves i els animadors i l'Ajuntament?

7.2. CONSTRUCCIÓ DE LA CRONOLOGIA HISTÒRICA.

7.2.1. PROGRAMACIONS I VALORACIONS.

Curs 83-84. Casals de Joves.

El primer document d'aquest període és "Orientacions del curs 83-84". Aquest sembla escrit previament al canvi de tot el departament de Casals de Joves; s'aproxima a una orientació sobre com s'hauria d'estructurar.

Els canvis en el departament corresponen a la introducció de coordinadors i la divisió en zones de la ciutat perquè cada coordinador s'encarregui d'una d'elles. Les tasques d'aquest són principalment fer el seguiment dels casals de joves, transmetre les informacions de l'Àrea als animadors, basicament fer de lligam entre l'Àrea i els casals. En el document també es fa un llistat dels locals que són propietat de l'Ajuntament i dels que encara estan provisionals. En aquesta divisió, se segueix el mateix criteri que en el mandat anterior. En el document hi ha un apartat en el que es parla dels grups gestors. En ell es diu que els coordinadors han de tenir relació amb aquests independentment dels animadors i que si hi ha algun casal que no te grup gestor cal pensar en la intervenció directa de l'Àrea. Sembla segons la filosofia d'aquest document que es vol desvincular la relació dels animadors dels grups gestors o que, com a mínim, es vol mantenir la relació directament des de l'Àrea. En un altre punt, en esmentar el Sarau i es comenta que cal fer reunions amb aquest independentment dels casals, com a col.lectiu. Igualment es fa referència a la relació amb altres departament de l'Ajuntament i la seva possible vinculació amb els casals. Les diferències de filosofia entre aquest document i els del mandat anterior és la que

es fa entre els animadors i els GG; es considera que són dues coses diferents. A més hi ha una crítica constant als animadors, acompanyada d'una valoració positiva dels grups de joves.

Un altre document d'aquest període es un informe de l'Assessoria Jurídica de l'Ajuntament: "Informe tècnic jurídic sobre les possibilitats de gestió pel que fa als animadors dels casals de joves" (nov-1983). En ell es fa referència a la contractació directe per part del Sarau, de l'any 1983, i es donen les possibilitats de contractació de cara a anys següents. S'explica que el procediment fet servir per la contractació del Sarau ha estat l'adjudicació directa, i que, de cara a altres anys, segons criteris de l'informe, "fóra bó que la normalització d'aquesta qüestió es dirigeixi vers el concurs d'ofertes sense contractació directa". Després en un altre apartat, es parla sobre la manera de fer aquesta concurrència d'ofertes i es diu que, fent-la casal per casal, cal fer més expedients i, per tant, s'alenteix el procés però que potser s'adecua més a la realitat. També es parla del temps necessari per fer un procediment d'aquest tipus, de quatre a sis mesos. En aquest informe s'explica quin és el procediment administratiu normal, i com caldria fer-ho en el tema de casals. Ja no hi ha cap tipus de qüestionament sobre els procediments, ni de voler fer les coses de manera diferent.

Projecte 1983-84

El projecte és una ampliació d'orientacions del document anterior, curs 83-84. Es parla de la divisió de la ciutat en zones i de l'adjudicació a cada una d'aquestes d'un coordinador; es tornen a definir les tasques. Es recorda que el coordinador ha de tenir un paper important en la descentralització que pot tenir l'Àrea en aquests

quatre anys. En el tema dels locals es diu que l'objectiu d'aquest any es homogenitzar al màxim els locals i dignificar-los. A més es comenta la necessitat de casals de ciutat ja que és una de les demandes del Projecte Jove. Es fa un llistat del nombre de casals que hi havien en aquest moment: un total de vint més sis per inaugurar (veure llistat de casals). Sobre els grups gestors es diu que cal potenciar-los i que siguin ells els que portin els Casals de Joves. Un dels objectius és tornar a relançar la COCAJOBA. La relació amb els grups gestors cal fer-la al marge dels animadors, fent-los un seguiment autònom. Respecte els animadors, es diu que les reaccions poden ser més tècniques donada l'estructura del departament, i "que es pugui potenciar millor el paper de dinamitzador que han de jugar dins el marc del Projecte Jove per on passarà el treball d'aquest any". Aquesta relació amb el Projecte Jove no es donarà en la realitat; els casals estaran bastant al marge d'aquest. La comunicació amb els animadors es farà a través dels coordinadors i es continuarà mantenint la idea que caldrà fer reunions amb el Sarau com entitat. Sobre les activitats es comenta que caldrà fer una valoració per establir el seu cost i estudiar una nova forma de subvencions. En aquest apartat també es parla de com realitzar la propaganda dels casals i com les activitats estaran emarcades dintre el Projecte Jove. És curiosa la insistència sobre el tema del Projecte Jove; en els anys posteriors el treball de Casals passà totalment al marge d'aquest.

Valoració, setembre 83.

Es fa una valoració de tot el procés seguit pels Casals de Joves al llarg dels tres anys de funcionament. Les diferències del document amb els anteriors és

l'apreciació sobre quins són els objectius de l'Administració respecte els Casals de Joves. El canvi principal és la introducció del concepte de rendibilitat social dels casals com una de les coses que l'Ajuntament ha de tenir en compte. Un altre, és parlar separatament dels animadors i dels Grups Gestors (GG) donant la responsabilitat de la gestió dels casals a aquests últims. Comentant que s'ha d'establir un concert entre l'Ajuntament i els usuaris, fins ara no aconseguit. D'altra banda sembla que la major part dels casals no tenen un GG prou estable per obtenir aquest concert. La proposta davant d'aquestes situacions és la intervenció directa del Departament; es realitzarà mitjançant animadors que tindran com a feina la constitució del GG i que puguin donar garanties per a la gestió del casal. Es diu que l'Administració en aquests casos ha de fer tasques de "suport social".

Aquesta és la primera vegada que s'introdueix des de l'administració la idea d'intervenció en el tema dels joves. Aquesta idea és la que durà el canvi que farà possible la intervenció des de l'Ajuntament en el món dels joves. El document es queixa de la falta d'animadors formats; els que hi han sortit dels GG i han fet una feina més de pont entre l'Ajuntament i els grups que no pas de dinamitzadors del GG. D'altra banda, també es diu que el fet que des de l'Ajuntament s'hagi provocat que es crei una associació ha donat motiu per què els animadors també es confonguessin amb la pròpia Administració. L'objectiu del departament aquest any, "es posar en solfa" el marc jurídic i relacional en el que s'hauran de donar les passes successives en el projecte Casals de Joves"(pag 3).

En el següent apartat dels documents es parla dels grups Gestors. Es torna a